X. évfolyam 28. szám
1954 július 8.

Ára: 70 fillér

Ludas Matyi

Reggeli körséta a vásárcsarnokban

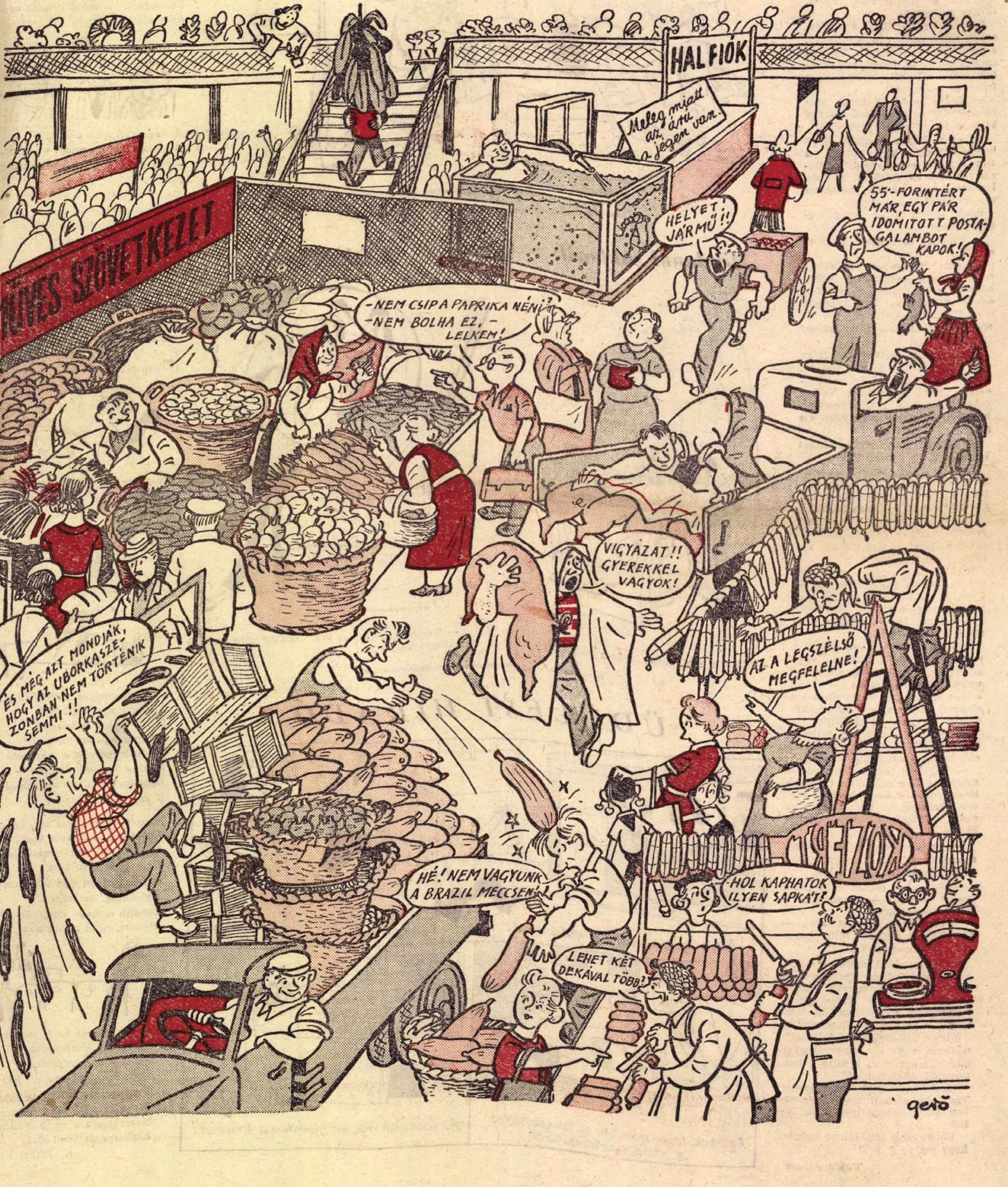
HALFIÓK
Meleg miatt az áru a jégen van.
HELYET! JÁRMŰ!!
55'-FORINTÉRT MÁR, EGY PÁR IDOMITOTT POSTA-GALAMBOT KAPOK!
ÜVES SZÖVETKEZET
-NEM CSIP A PAPRIKA NÉNI? -NEM BOLHA EZ, LELKEM!
VIGYÁZAT!! GYEREKKEL VAGYOK!
AZ A LEGSZÉLSŐ MEGFELELNE!
ÉS MÉG AZT MONDJÁK, HOGY AZ UBORKASZEZONBAN NEM TÖRTÉNIK SEMMI!!
HÉ! NEM VAGYUNK A BRAZIL MECCSEN!
-HOL KAPHATOK ILYEN SAPKÁT?
LEHET KÉT DEKÁVAL TÖBB?
gerő

Eredeti
TRI

Nadrágomra lehullott egy zsírcsepp. Lehet, hogy ez a mondat úgy hangzik, mint valami ostorozott slágerszöveg első sora, valójában azonban mindenhez inkább volt kedvem, mint a daloláshoz. A zsírcsepp nem volt nagy, de jól látható helyre pottyant, bementem hát egy tisztítóhoz. Egyszerű, piszkos-portálú tisztító volt, a cégtulajdonos nem a Patyolat, hanem Maszek.

— Helyi tisztítás! — mondta, amikor szakértő szemmel megtekintette a babszemnyi foltot. — Egy pillanat!

Bement egy függöny mögé, aztán mint bűvész a színpadon, kibukkant egy üveggel. Vattára rácseppentett az üveg tartalmából, aztán így jött felém, mint fogorvos a fogóval.

— Tegye zsebre a kezét, szorítsa ökölbe és az öklével feszítse ki a nadrágot a folt területén!

Ez csak leírva hangzik ilyen komplikáltnak. Kifeszítettem a folt helyén a nadrágot. Nekiesett a nedves vattával. A babszemnyi folt helyén hatalmas lila Velencei-tó keletkezett.

Riadt arcom láttán megnyugtatóan szólt:

— Pillanat és eltűnik. Ez eredeti Tri!

Az más. Ha eredeti Tri, akkor nem vagyok nyugtalan. Abbahagyta a dörzsölést, legyezni kezdte nadrágomat egy újsággal.

— Pillanat! — mondta. — Ez eredeti Tri! Ennek nem szabad foltot hagynia!

Ismét nekem esett. Lehet, hogy nem szabad neki foltot hagyni, ez esetben az eredeti Tri szófogadatlan. Mert hagyott. A Velencei-tó Balatonná terebélyesedett, közepén a dacos zsírfolt, mint kis sziget.

— Ennek nem szabad foltot hagynia... Ez eredeti Tri!

Hagyott foltot. Nadrágom, amelyen babszemnyi zsírfolt volt, lassan úgy tűnt, mint egy terepszínűre festett rohamcsónak...

— Tessék levetni a nadrágot, pillanat alatt kiveszem a foltot és levasalom! — Ezt inkább hörögte, mint mondta.

Becsavartam magam egy tisztításra leadott steppelt paplanba, ő pedig diadalmasan cipelte hátra a nadrágomat.

— Eredeti Tri! — fújtatta vissza a harci jelszót.

Fel-le járkáltam, amennyire a paplan engedte. Néhány vevő nézett be a boltba de szokatlan nyári öltözékem láttán — felül zsebes vászoning, lent rózsaszín steppelt paplan — riadtan keresztet vetettek és elsiettek.

Másfél óra mulva egy teljesen széttisztított tisztítós tántorgott elő, kezében mosogatóronggyal.

— Egyelőre tessék felvenni — nyujtotta át a százfoltos mosogatórongyot — s aztán holnap tessék beküldeni, kitisztítjuk az egész nadrágot. Másképp nem jön ki belőle.

Így tudtam meg, hogy a rongy a nadrágom. Igaz, hogy a zsírfoltról úgyis rájöttem volna.

— És... és ezeket is ki tudja szedni belőle? — mutattam a lila keretszélekre.

— Hogyne — nyugtat meg. — Ennek nem szabad foltot hagynia... Ez eredeti Tri!

Csak az utcán döbbent belém a gondolat: hátha nem is volt ez eredeti Tri? Hátha csak ő tudta úgy, hogy eredeti Trivel „trízi" a zsírfoltot és közben hamisítvány, ál-Tri volt az üvegben?

Sosem fog kiderülni! Feleségem odahaza egy kis szalmiákszesszel pillanat alatt kivette a babszemnyi zsírfoltot.

Most már csak az „eredeti Tri"-foltokat kell kivenni és akkor ismét nadrág lesz a nadrágból.

Ehhez csak azt kellene tudnom, hogy mi az a Tri?

Vajda Albert

HAJRÁ A NEGYEDÉV ELEJÉN

(Aminek nem szabadna lennie!)

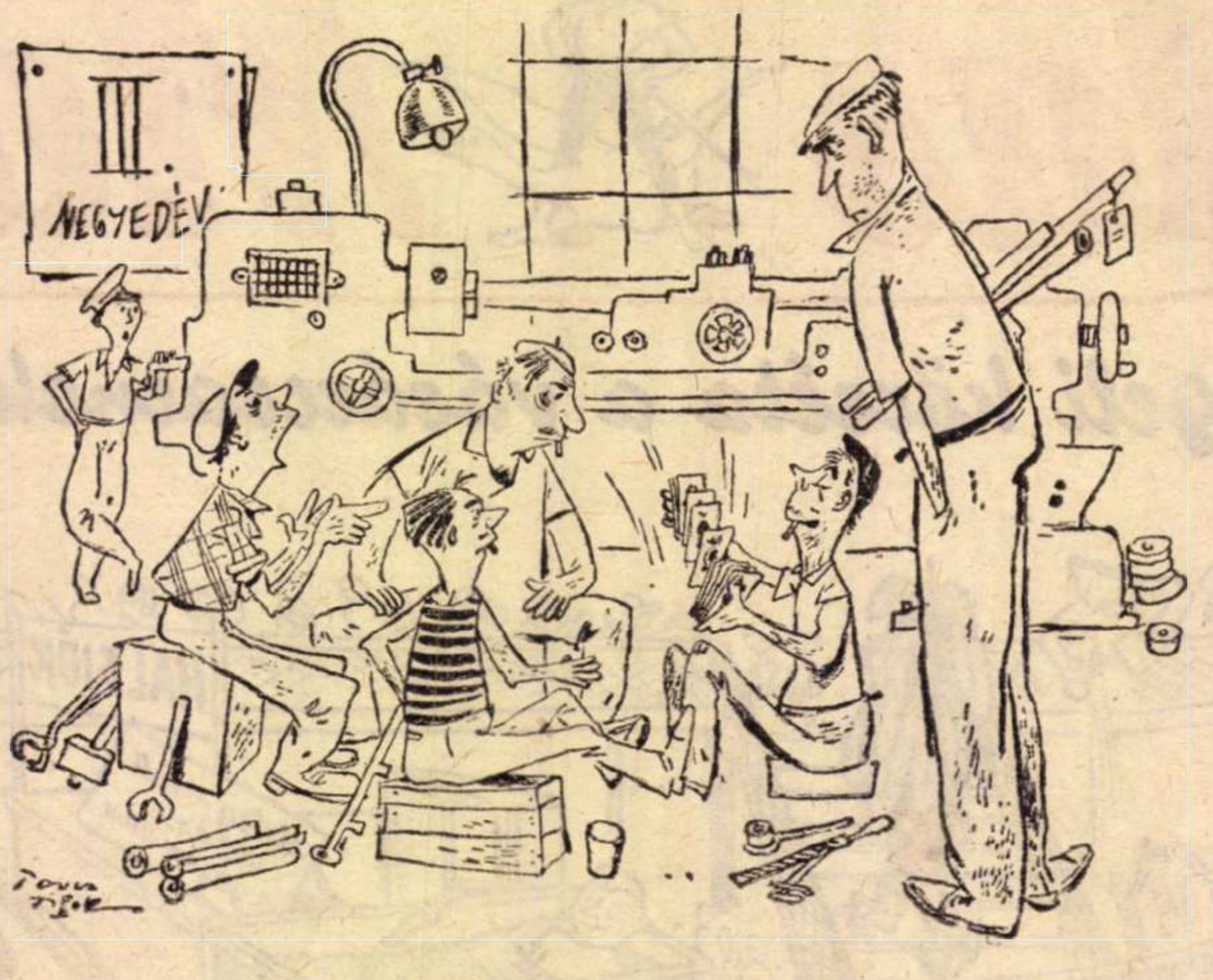

— Ne lazsálj, Lajos! Gyerünk azzal az osztással!

Mindenki sakkozik

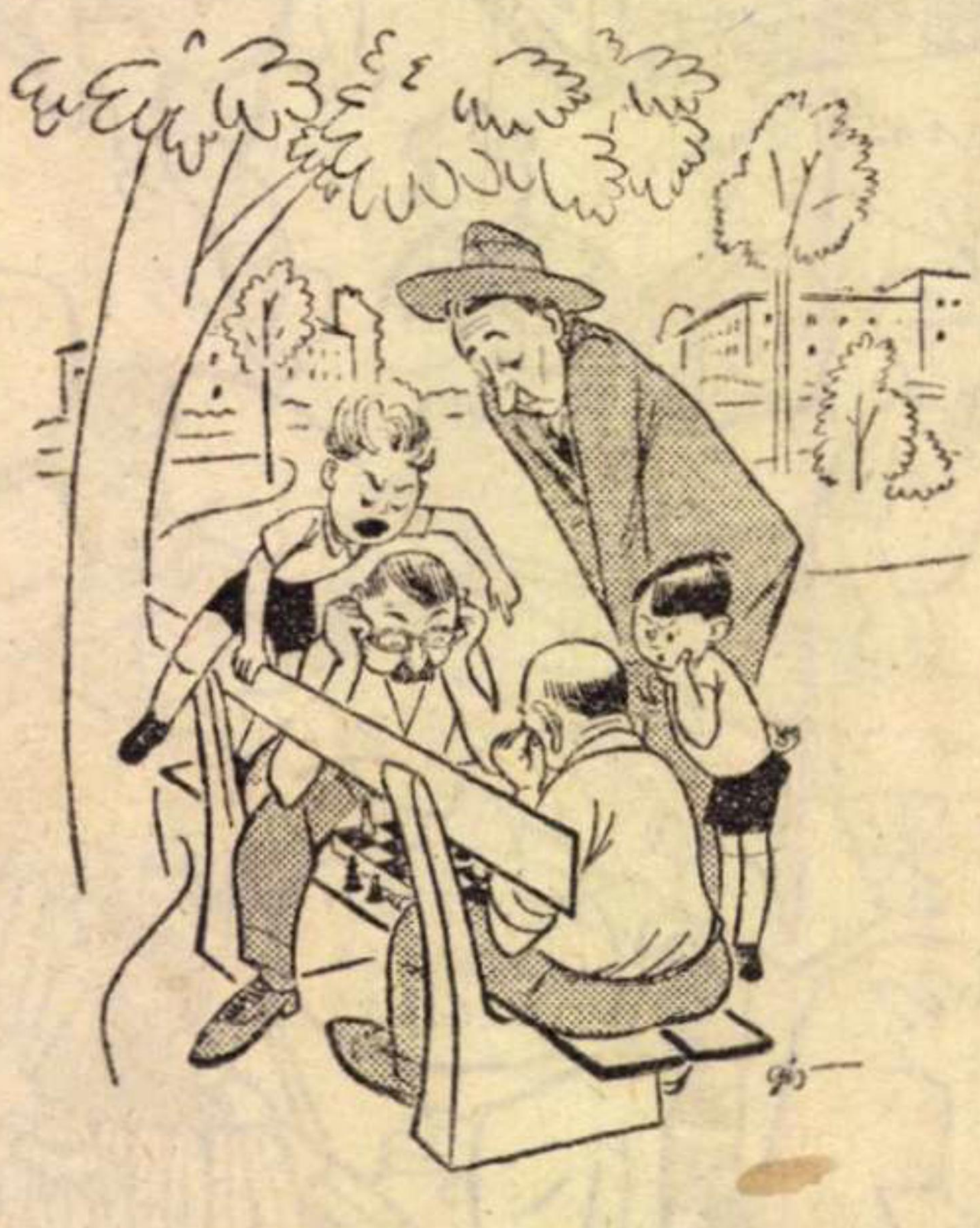

— Lépjen már, bácsi, lejár a vakációm!

A Föld sóhaja

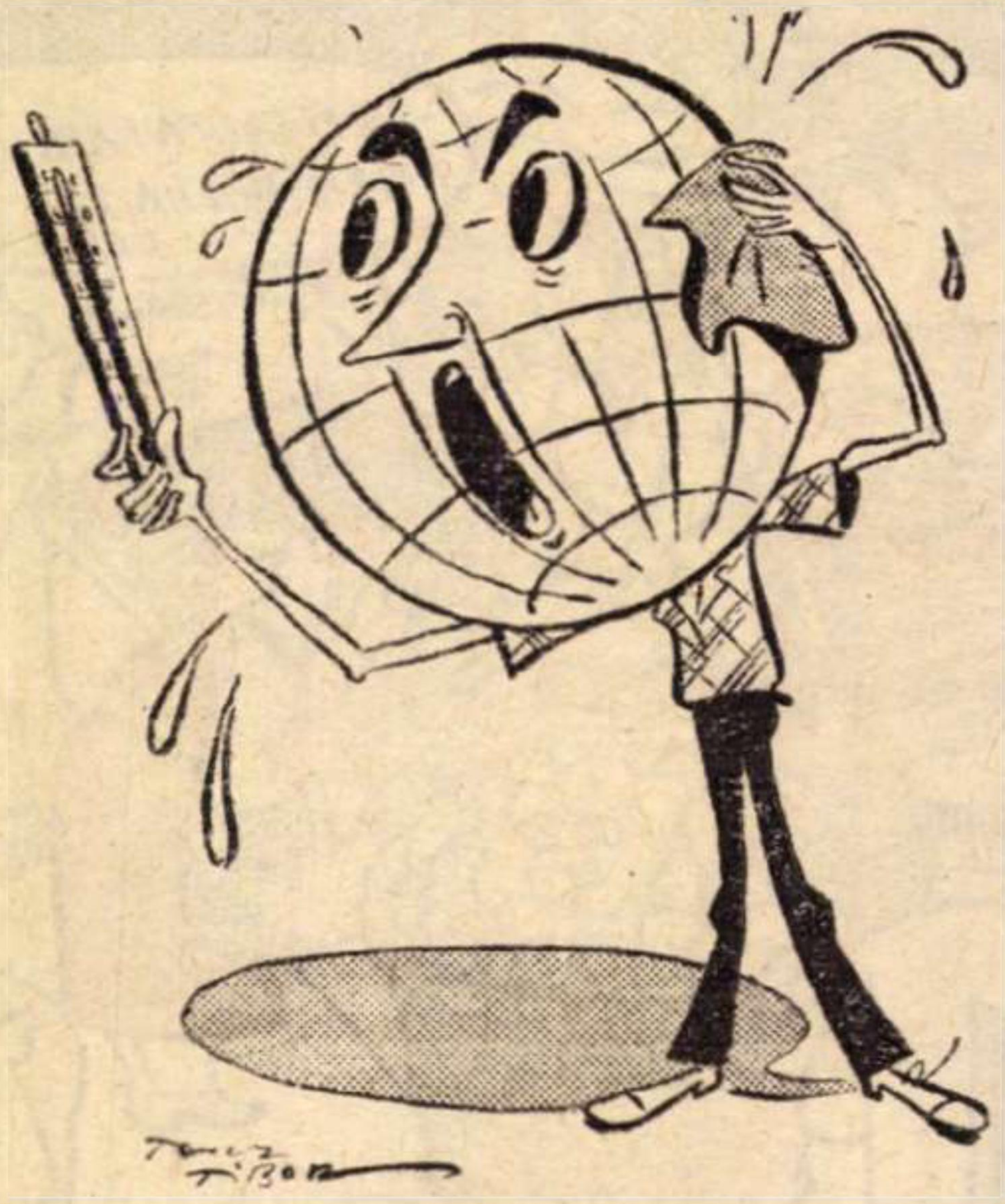

— Te jó ég, negyven fok! Jöhetne újra egy kis napfogyatkozás . . .

ÜDÜLÉSI HIRADÓ

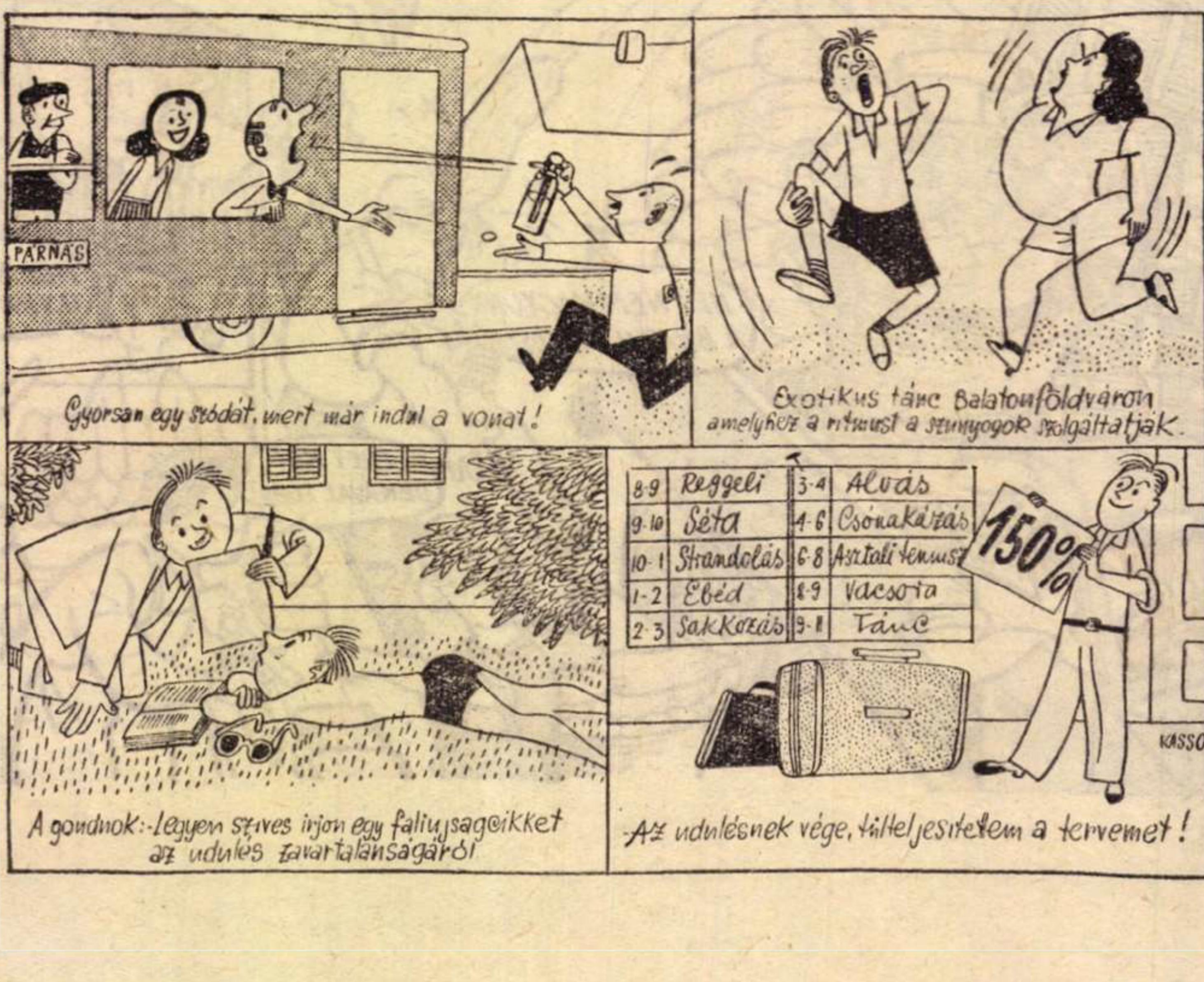
PÁRNÁS
Gyorsan egy szódát, mert már indul a vonat!
Exotikus tánc Balatonföldváron amelyhez a ritmust a szunyogok szolgáltatják.
A gondnok: - legyen szíves irjon egy faliujságcikket az üdülés zavartalanságáról
8-9 Reggeli
9-10 Séta
10-1 Strandolás
1-2 Ebéd
2-3 Sakkozás
3-4 Alvás
4-6 Csónakázás
6-8 Asztali tennisz
8-9 Vacsora
9-11 Tánc
150%
Az üdülésnek vége, túlteljesitettem a tervemet!
KASSO

Távozási sorrend

Ahány ember, annyi ízlés!
Ez a mondás színigaz.
Kit valami nem érdekel,
Unatkozik bizony az.
Az unalom rossz tanácsot
Sugall, és csak így lehet,
Hogy annyi sok unatkozó
Sérti meg az illemet.

Hosszú műsor elején még
A közönség csendben ül.
Legfeljebb pár hétalvónak
Feje olykor félredül.
Egyik szusszant, másik horkant,
De nagyobb baj nem esik.
Felriadnak — majd megint az
Édes álmot keresik.

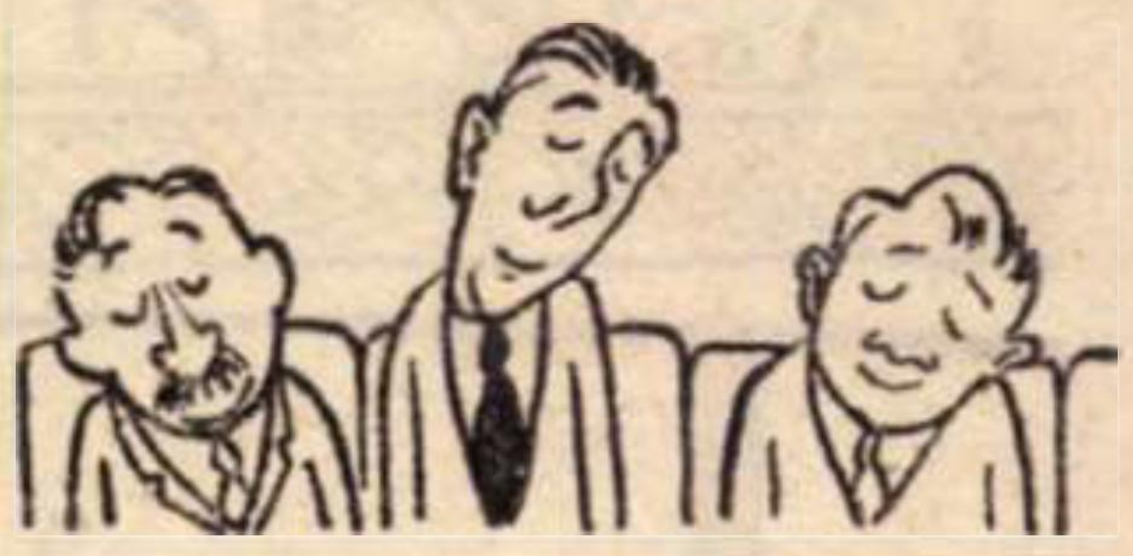

A nagyétkű néző-típus
A gyomrával társalog:
— Kicsi bendőm, ugye szenvedsz?
Nagy e műsor, s száma sok!
De ne búsulj, ha a főnök
Szereplése végetér,
Úgy eltűnünk mint a kámfor,
Mint a napfénytől a dér!...

S ahogy vége a „súlyponti
Műsorszámnak", ez a tag
Úgy igyekszik kifelé, mint
Sziklából a zuhatag.
Kabátszárnya frizurákon
Tornádóként seper át.
E nézőt a hasa viszi,
Ő meg viszi a hasát.

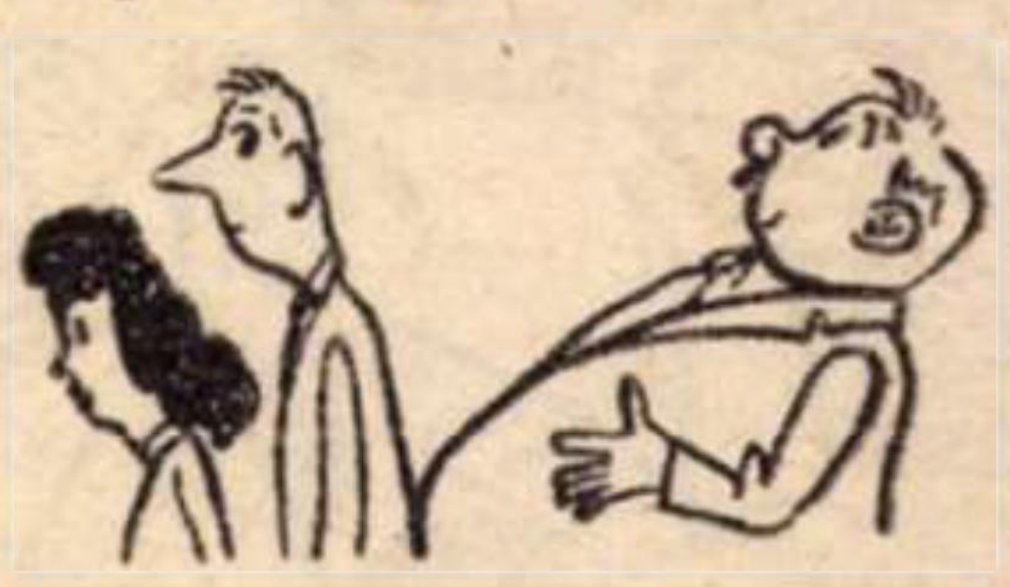

S mit e néző elindított,
A „mehetnék", mint ragály
Tovább terjed. Szimulálja
Olyik, hogy a feje fáj.
Kezét kétszer rászorítja,
S támolyogva távozik.
(A szemközti borozóban
Iszik hajnal háromig...)

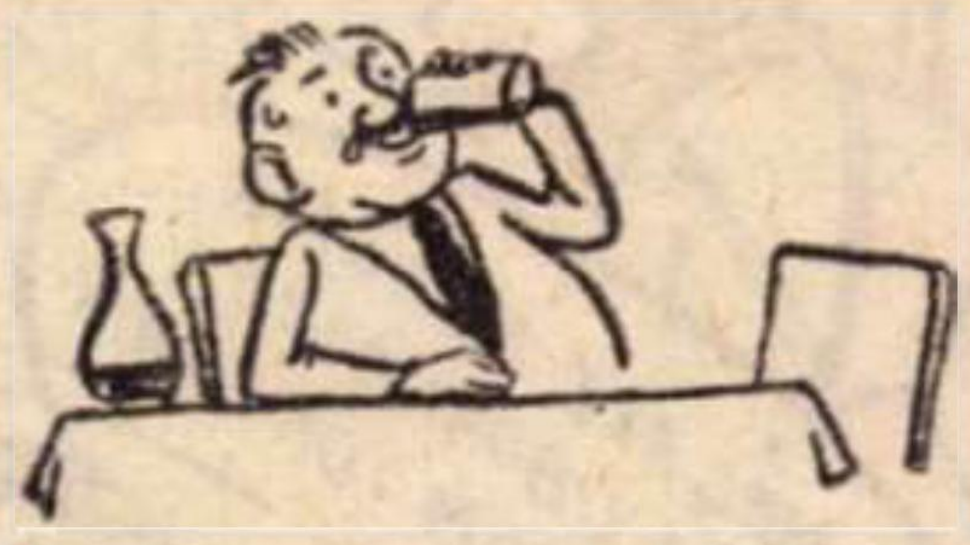

... Mindenegyes szereplőhöz
Tartozik egy kicsi kör.
E kör figyel, lelkesedik,
Hangos tapsban ki-kitör;
De ha vége van a számnak
Mintha nyitnak zsilipet —
Egy-egy ilyen kör megzúdul
S esze nélkül kisiet!

Másfél padsor, két sor, három
Indul egy-egy szám után!
Így futottak vert hadak, ha
Űzte őket Batu kán.
Minden arcon vad elszántság,
Belehalna, ha marad!
Inkább otthagy kesztyűt, sálat,
Púdert, ruzst a pad alatt.

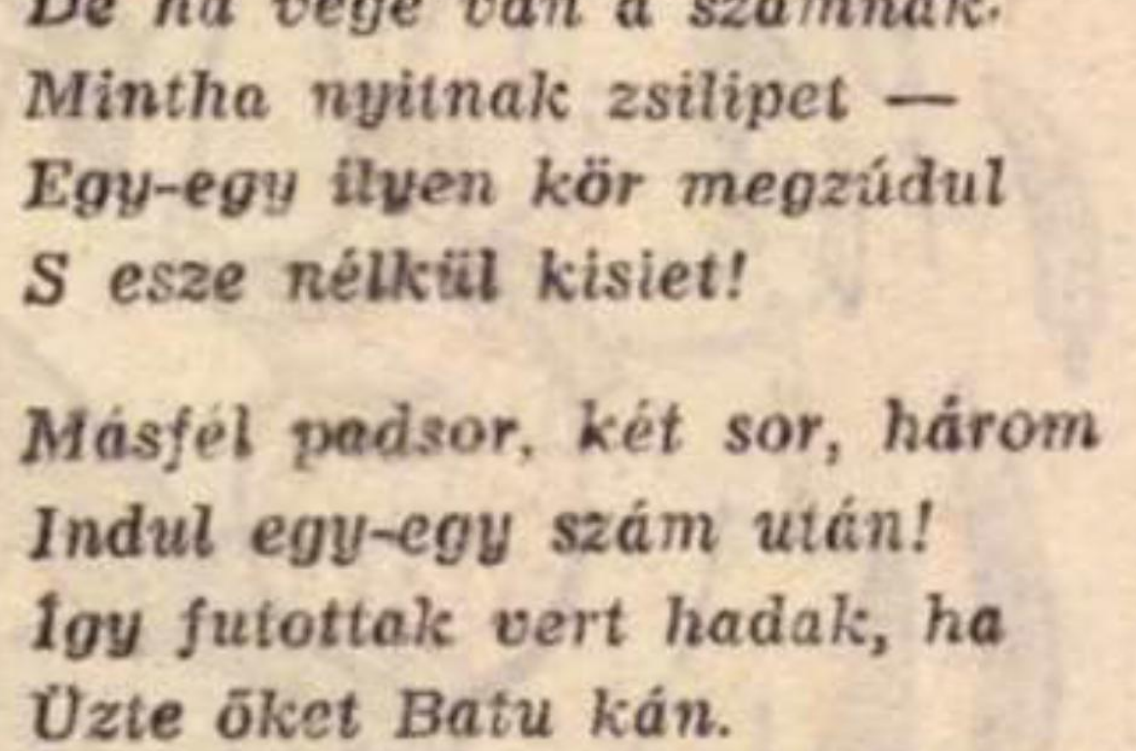

Végső számot ha bemondta,
Elrohan a konferánsz.
Az utolsó szereplőre
Ásít már egy „gyenge" ház
S mikorra a műsor végén
Eresztik a kárpitot —
Már csupán a kapu-gondnok
Kiskutyáját látni ott!

K. TÓTH LENKE

GÁDOR BÉLA:

HIVATLAN VENDÉG

Az utóbbi időben naponta együtt ebédelek egy vendéglőben Dezsővel és Bandival. Mielőtt enni kezdenénk, kirakjuk magunk elé a kis dobozokat, amelyekben a piruláink vannak. Társalgásunk többnyire egészségi állapotunk körül forog. Halkan beszélünk, mozdulataink higgadtak, tekintetünkben jóságos fölény bujkál. Mindhárman túl vagyunk már az első fiatalságon, sőt a másodikon is. Enyhén kopaszodó, középkorú tacskók vagyunk. A menűt is nem az ízletesség, hanem az emészthetőség szempontjából beszéljük meg.

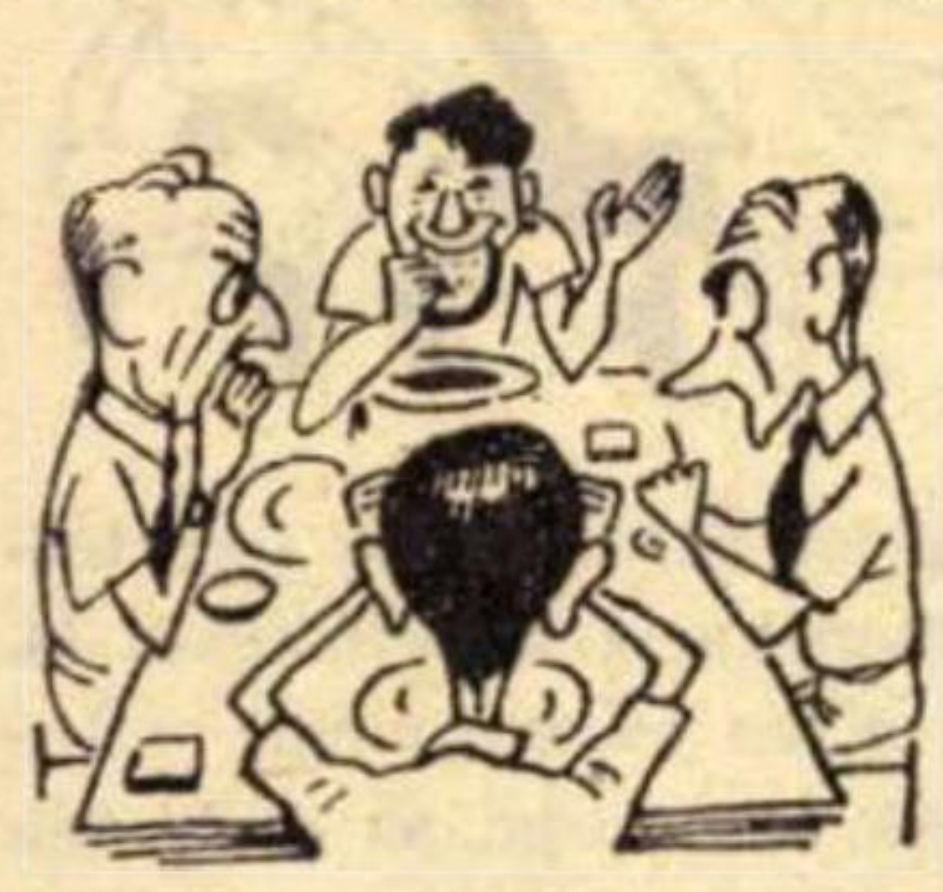

A mult héten hivatlan vendég ült az asztalunkhoz: közös ismerősünk, Lajos, egy harmincöt év körüli kis fityfiritty. Vizes fürdőnadrágját lecsapta a földre és egy székbe vetette magát.

— A strandról jövök — kezdte az utálatos fecsegést — isteni volt a víz, olyan éhes vagyok, mint egy farkas.

Megrázta dús fürtjeit, napbarnított arcából kivillogtak hófehér saját fogai. Dezső közben halkan passzírozott főzeléket rendelt a pincérnél tükörtojással. Én is azt kértem, Bandi is. Lajos ez alatt úgy izgett-mozgott, mint egy koca, aki meglátta a moslékosvödröt. Mellső lábával izgatottan dobolt az étlapon:

— Kérek egy sertéspörköltet, jó zsírosat, rengeteg nokedlival. Salátát! Sört!

Ezek után a hivatlan vendég kivett a kenyérkosárból egy serclit, megsózta, vastagon megpaprikázta és zabálni kezdett.

Dezső aggódva felém fordult:

— Fáj még a gyomrod?

— Hogy fáj-e? Ez nem pontos kifejezés. Sajgó tompa nyomást érzek. Mintha egy nem nehéz tárgyat tettek volna a hasamra...

— Langyos kamilla reggel — szólt közbe Bandi — kortyolva, jobb oldalon fekve.

— Én is újból érzem a vesémet — szólt Dezső, miközben elgondolkozva nézte Lajost, aki hatalmasakat tunkolt a piros szaftba és ijesztő gyorsasággal lapátolta szájába a nokedlit. Bandi kissé ingerülten megkérdezte:

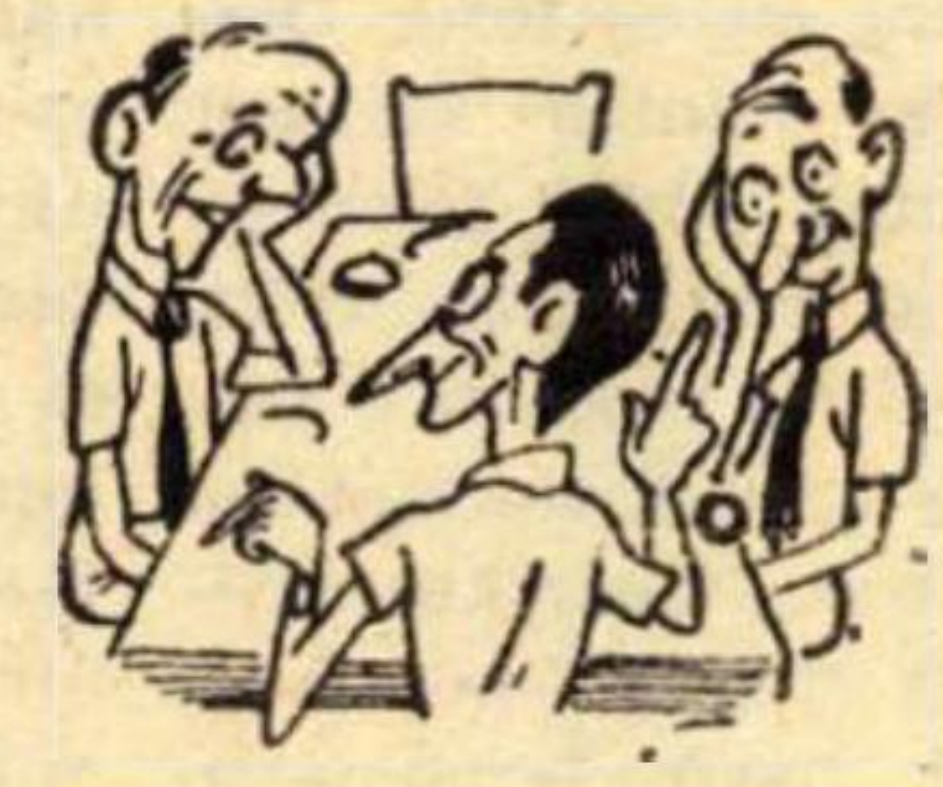

— Mondd, te egészséges vagy?

— Én, öregem? Mint a makk! — rikkantotta vigyorogva és teletömte azt az ostoba képét salátával.

Utána még egy darabig hencegett a szívével és tüdejével, amely olyan, mint egy lóé, de megérezvén a dermesztő csendet, hirtelen zavartan elhallgatott és bocsánatkérő mosollyal eltolta maga elől a tányért, amelyen pedig még volt három szem nokedli.

•

Néhány nap mulva Lajos ismét odasettenkedett az asztalunkhoz. Ezúttal jóval szerényebb volt, a hangja is fakóbb.

— Elrontottam a gyomromat — ujságolta. — Olyan furcsán érzem magam... Mintha szédelegnék... Arcáról sugárzott a készség és a szolidaritás.

— Nincs neked strumád? — kérdezte Bandi jóságosan és már tapogatta is Lajos szerényen odanyujtott nyakát.

— Lehetséges — mondta Lajos egy kis büszkeséggel. Közben megjelent a pincér. Lajos sovány borjúsültet kért, főtt burgonyával.

— Valami savanyút? — ajánlotta a pincér — remek tejfeles uborkasalátánk van.

Lajos arcán csodálatos változás ment végbe. Szeme felragyogott, orrcimpái kitágultak, s egész testében remegni kezdett, mint egy beindított motor.

— Azt hozzon! — kiáltotta eszeveszetten — és ha már uborkasalátát hoz, nem bánom, hozzon mellé egy serpenyős rostélyost, sok hagymával. Látva megdöbbent arcunkat, felállt, elegánsan meghajtotta magát és így szólt:

— Ne haragudjatok, érzem, hogy méltatlan lettem az asztalotokhoz.

Összecsapta a bokáját és átvonult a terem másik végébe. Mi bölcs mosolylyal és szánakozva néztünk a szerencsétlen, ostoba vasgyúró után, aztán megkönnyebbülten tovább beszélgettünk Bandi vérnyomásáról.

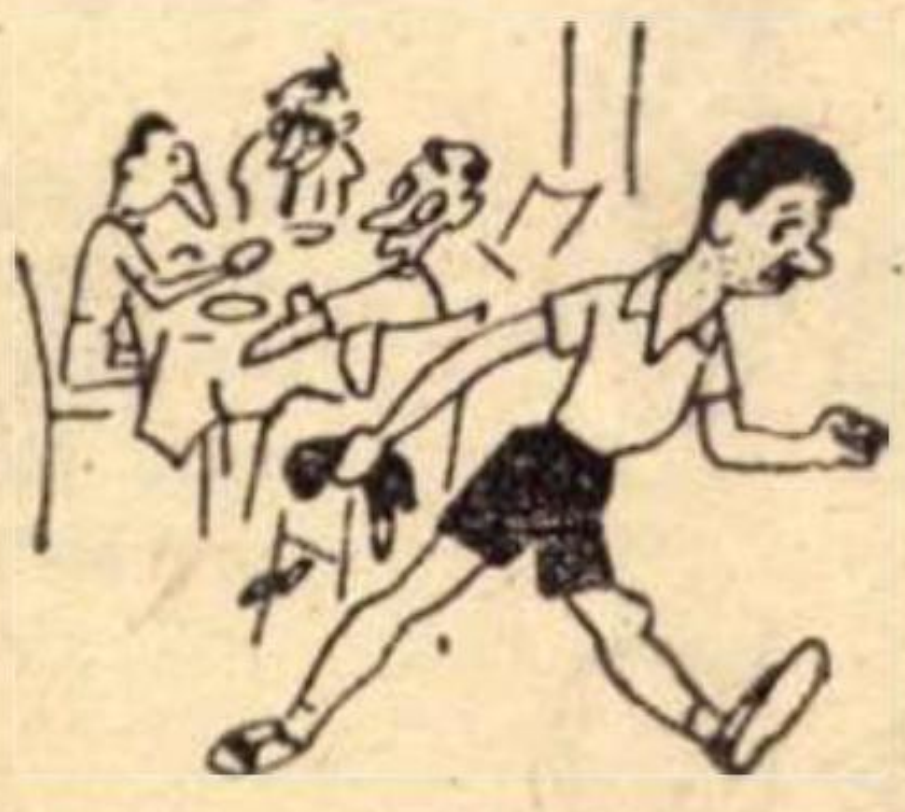

Egy apróság Szarvasról

A szarvasi Dózsa tsz-ben hetenként cserélik az állatgondozókat.

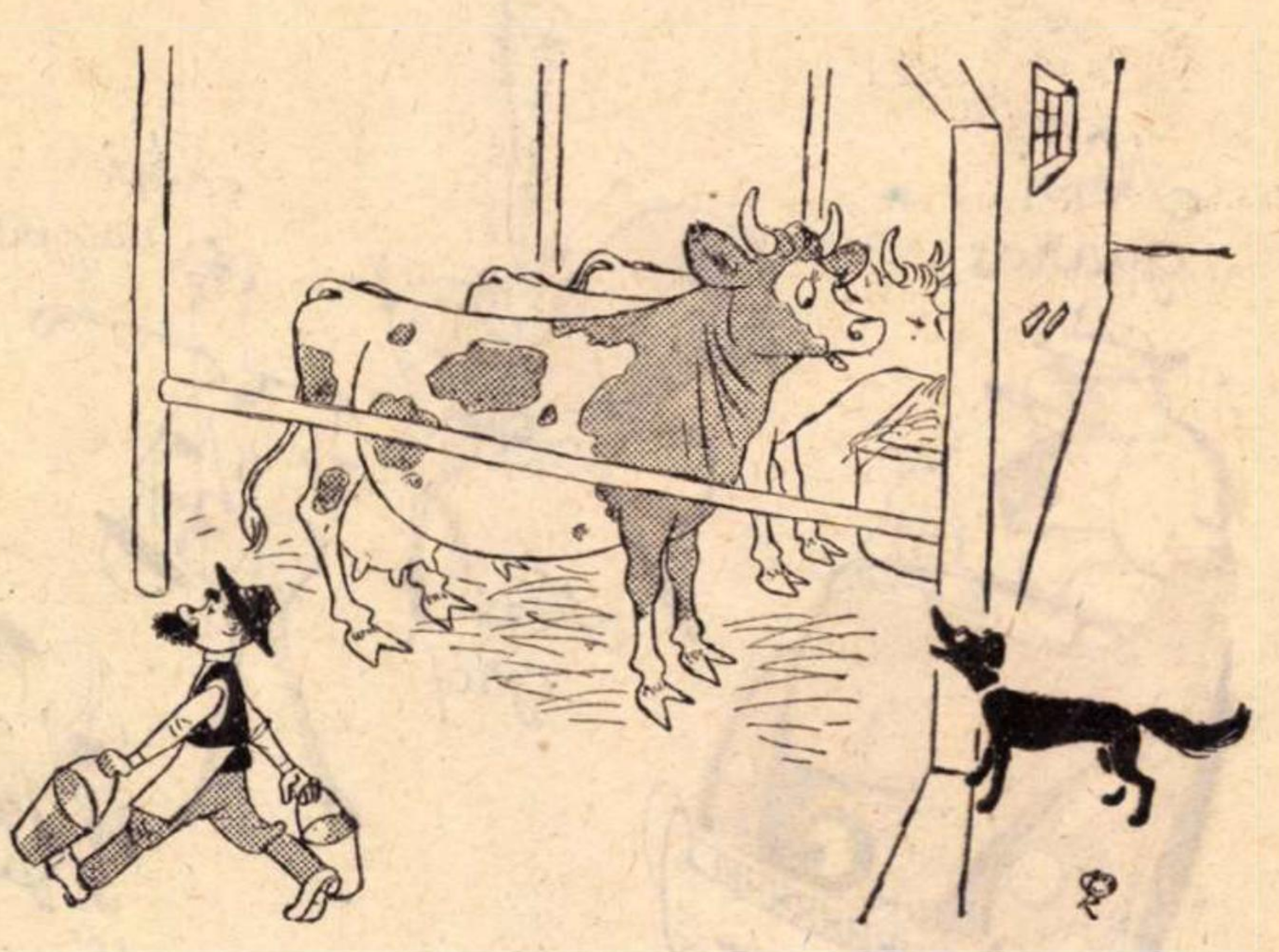

— Milyen apró tehenészetek van, Riska!
— Hogyne volna apró! Minden héten felváltják.

ÚJÍTÁSI JAVASLATUNK

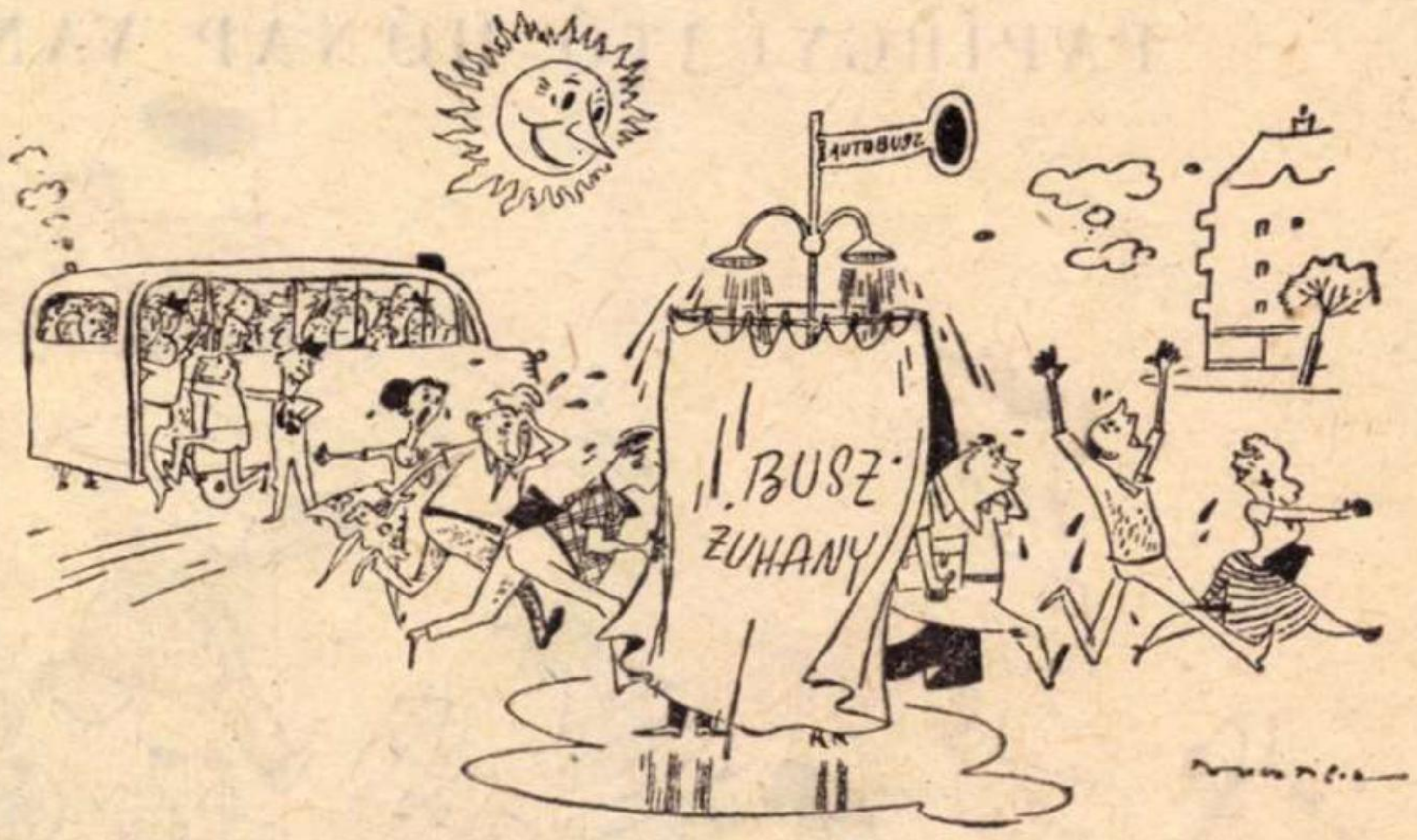

Washingtoni tárgyalások alapvető kérdése

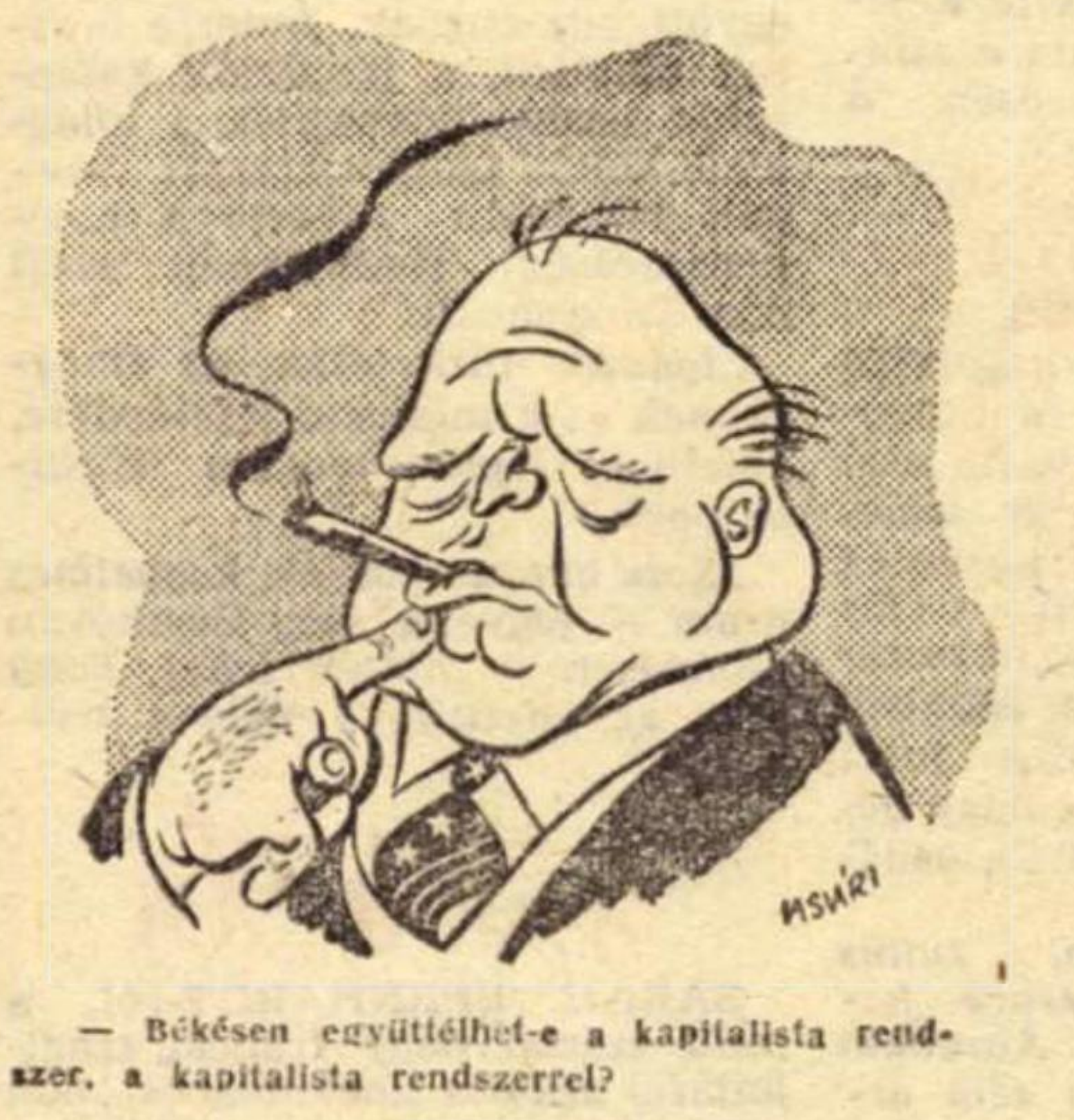

— Békésen együttélhet-e a kapitalista rendszer, a kapitalista rendszerrel?

Amikor a kebelbeli vásárol

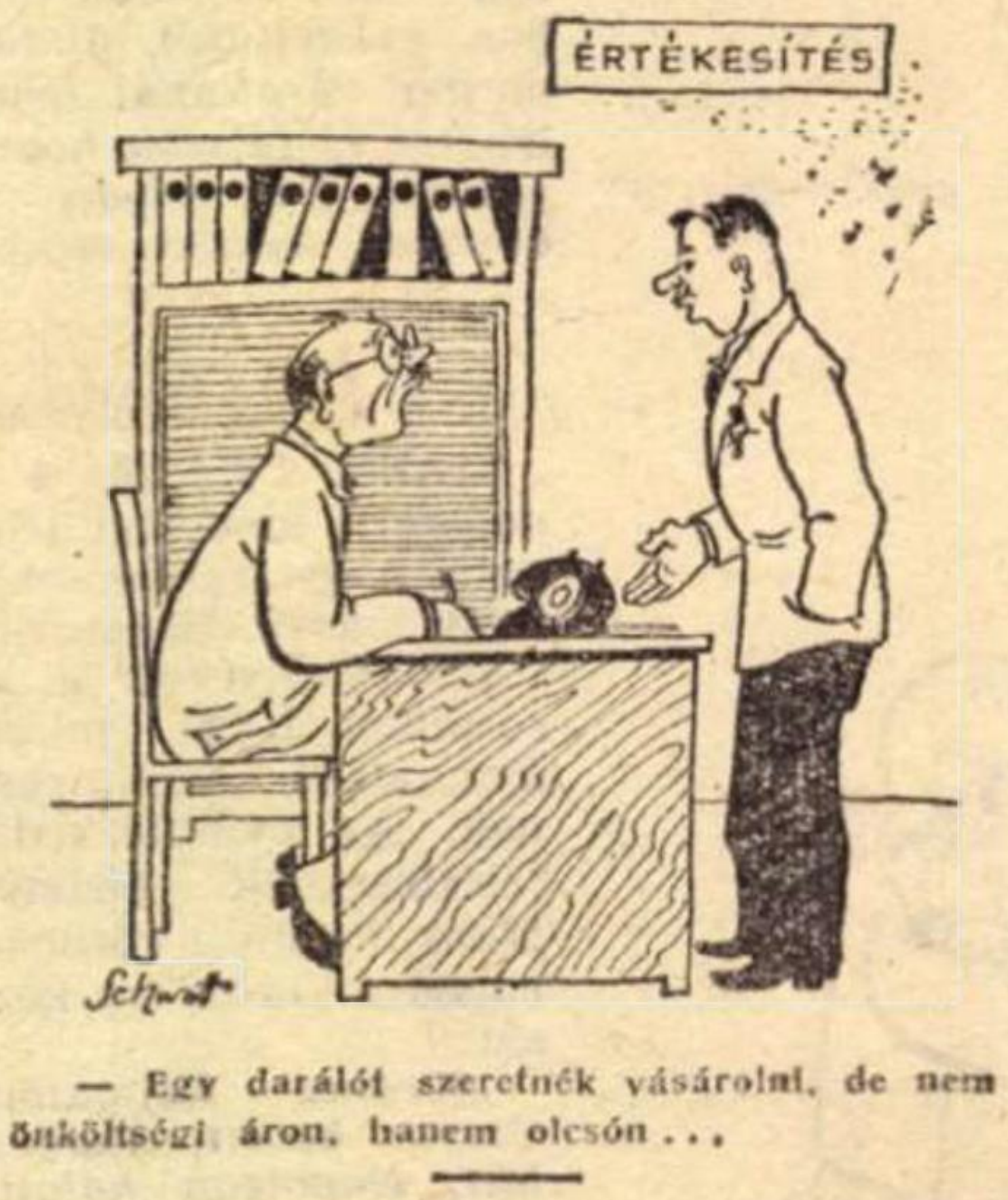

— Egy darálót szeretnék vásárolni, de nem önköltségi áron, hanem olcsón...

MEGSZÜNT A PLASZTIKUS MOZI

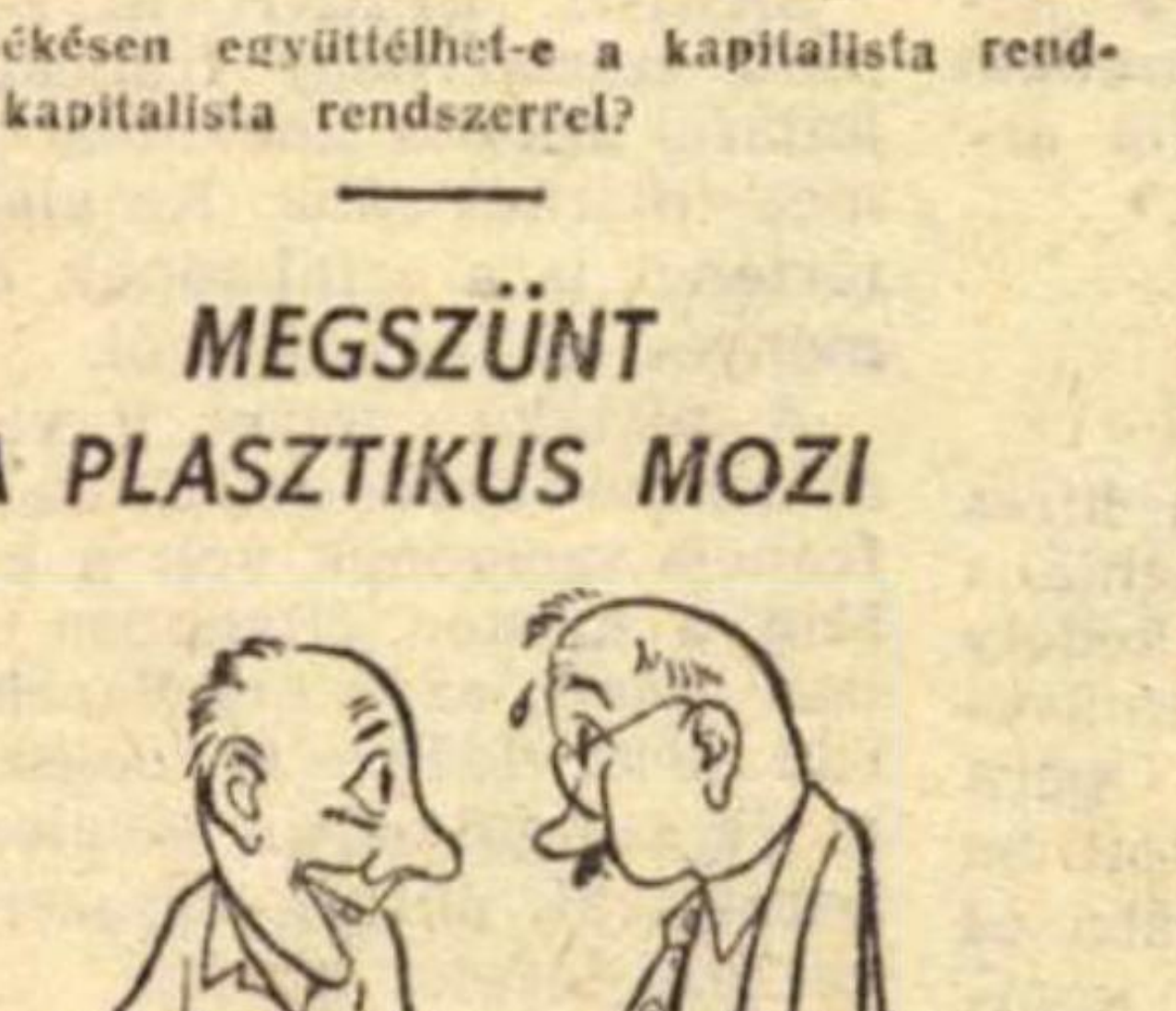

— Tudod mi a különbség a plasztikus és az egysíkú mozi között?

— Mi?

— A plasztikus mozinak több dimenziója van, az egysíkúnak több nézője.

Mi lett volna, ha véletlenül nem találkoznak?

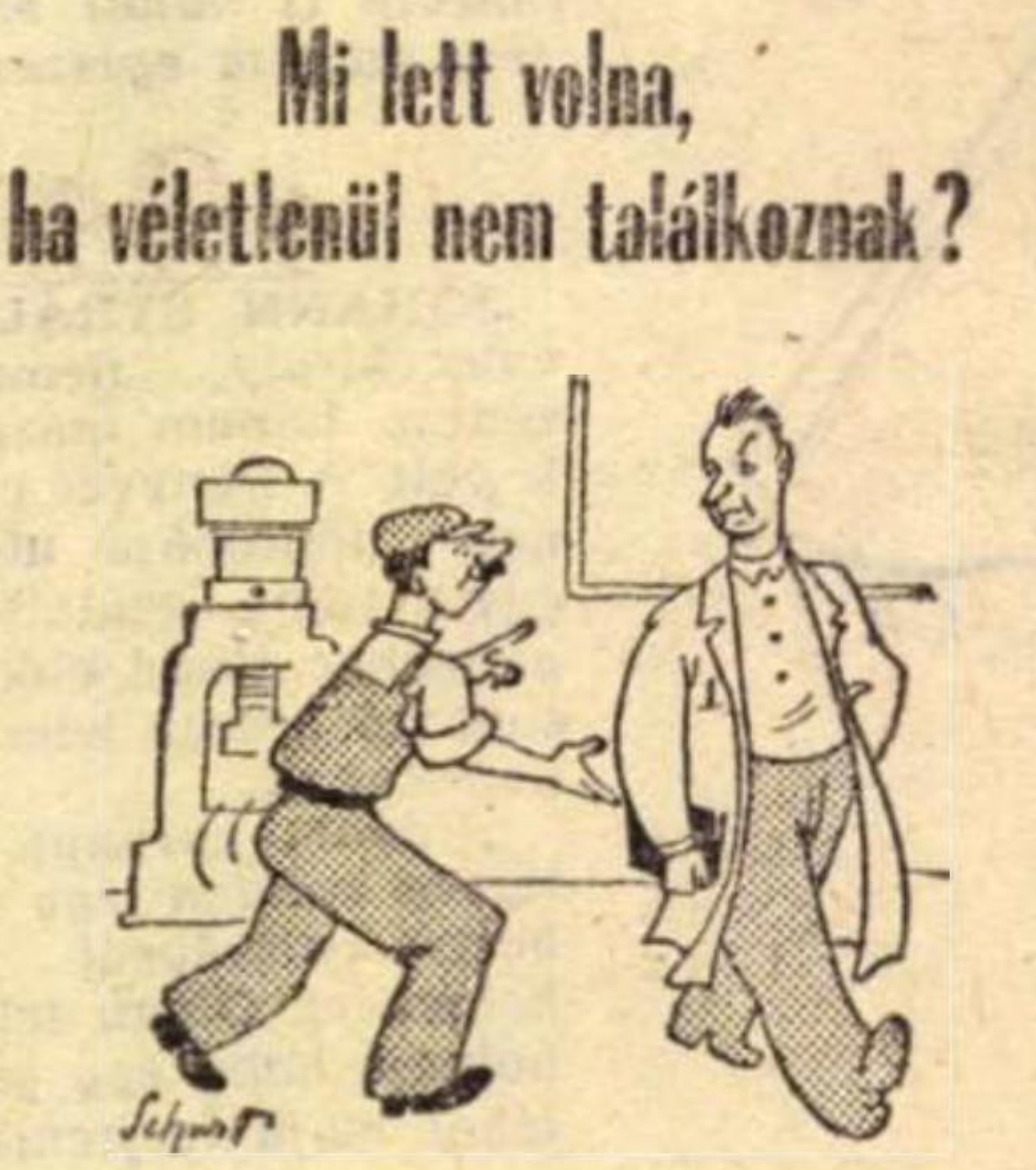

— Jó, hogy találkozunk üzemvezető elvtárs, már hónapok óta szeretnék magával egy égetően sürgős dolgot megbeszélni!

Darvas Szilárd:

A nagy átszervező

Bakóca osztálytársam volt valaha a IV b-ben. Már az önképzőkörben feltünt csodálatos szervezői képességeivel. Az ő elképzelése volt például az, hogy az énekkarból és a futballcsapatból rovargyüjtő-szakosztályt kéne alakitani, viszont a botanikus-kört szervezzék át túrista-egyesületté. Átszervezési mániáját azzal a filozófiai érvvel támasztotta alá, hogy minden mozgásban van és ez a fejlődés útja.

Bakócát akkoriban rövid úton hülyének nyilvánítottuk, majd felcseperedtünk.

Később állásba, illetve állásokba került, ami azokban az időkben nem volt könnyű dolog, de Bakóca kiváló összeköttetésekkel rendelkezett. Átkozott átszervezési szenvedélye miatt azonban sehol sem tudott megmaradni, előbb-utóbb mindenütt megunták képtelen ideáit. Filozófiai elképzeléseit ily módon sikerült valamennyire érvényesitenie: ő valóban állandó mozgásban volt, hol itt, hol ott rúgták ki.

Merőben más fordulatot vett azonban élete folyása a felszabadulás után. Tudvalevő, hogy demokráciánkban az átszervezés egyelőre még rendkívül virágzó iparág, s Bakóca úgy érezte, hogy végre eljött az ő ideje. Korlátlan lehetőségek nyiltak meg előtte, miértis azonnal munkához látott.

Kezdeti sikerei közé tartoztak egy pékségnek zenés-táncos illemhellyé való átalakítása, majd két régi színházból alig másfélesztendős szívós munkával gyephokipályát létesitett. Ezután átszervezte a kutyatulajdonosok ebnyilvántartási szakosztályát amatőr foto-egyesületté és befalaztatott tizenkét kávéházat.

Ekkorra már a szakmában nagyon jó névnek örvendett, városszerte szidták, mint a bokrot, persze csak háta mögött, mert rendkívül hiú volt és akire megharagudott, azt rögtön átszervezte.

Pályája csúcsán igényesebb lett, már csakis olyan intézményeket, hivatalokat és szórakozóhelyeket szervezett át, melyekről a vak is láthatta, hogy szükség van rájuk. Csodálatos érzékkel tapintotta ki, hol mennek jól a dolgok, ott rögtön megjelent és rendet csinált.

Aztán bekövetkezett a tragédia.

Épp a volt Tattersaalból készült kétszáz személyes intim kabarét létesiteni, mikor hivatalosan is rájöttek, hogy nem normális. Azonnal leváltották és őrült minőségben áthelyezték a Lipótmezőre.

A napokban meglátogattam, de nem ért rá velem foglalkozni, mert nagy munkában volt. A csendes őrültek osztályán két Napoleonból, egy pápából és három Néro császárból mindenáron női dalárdát akart létesiteni, mire azok jól megpofozták.

Boldog mosollyal nézett maga elé. Sikerült a csendes őrülteket átszerveznie dühöngőkké.

Önteltség

Az egész határ ámulva figyel,
a pacsirta oly szépen énekel!
A szamár hallgatja egy darabig,
aztán így zsémbel: „Ez is valami?
...Ha én rákezdek!..." S nyomban kezdi már,
fülét lapítva ordítja: „iáááá!"

A kis pacsirta hangtalan lebeg.
Szól a szamár: „Szép, hogy elismered!"

Mi a törtetés?

A szívós, kemény, konok, makacs
naplopás olyan szörnyű-magas
fokon történő gyakorlása,
hogy lázas igyekvésnek lássa
minden türelmes jótét lélek.

— Mikor vetünk már ennek véget?!

Pákolitz István

„Népi” monarchista párt alakult Olaszországban

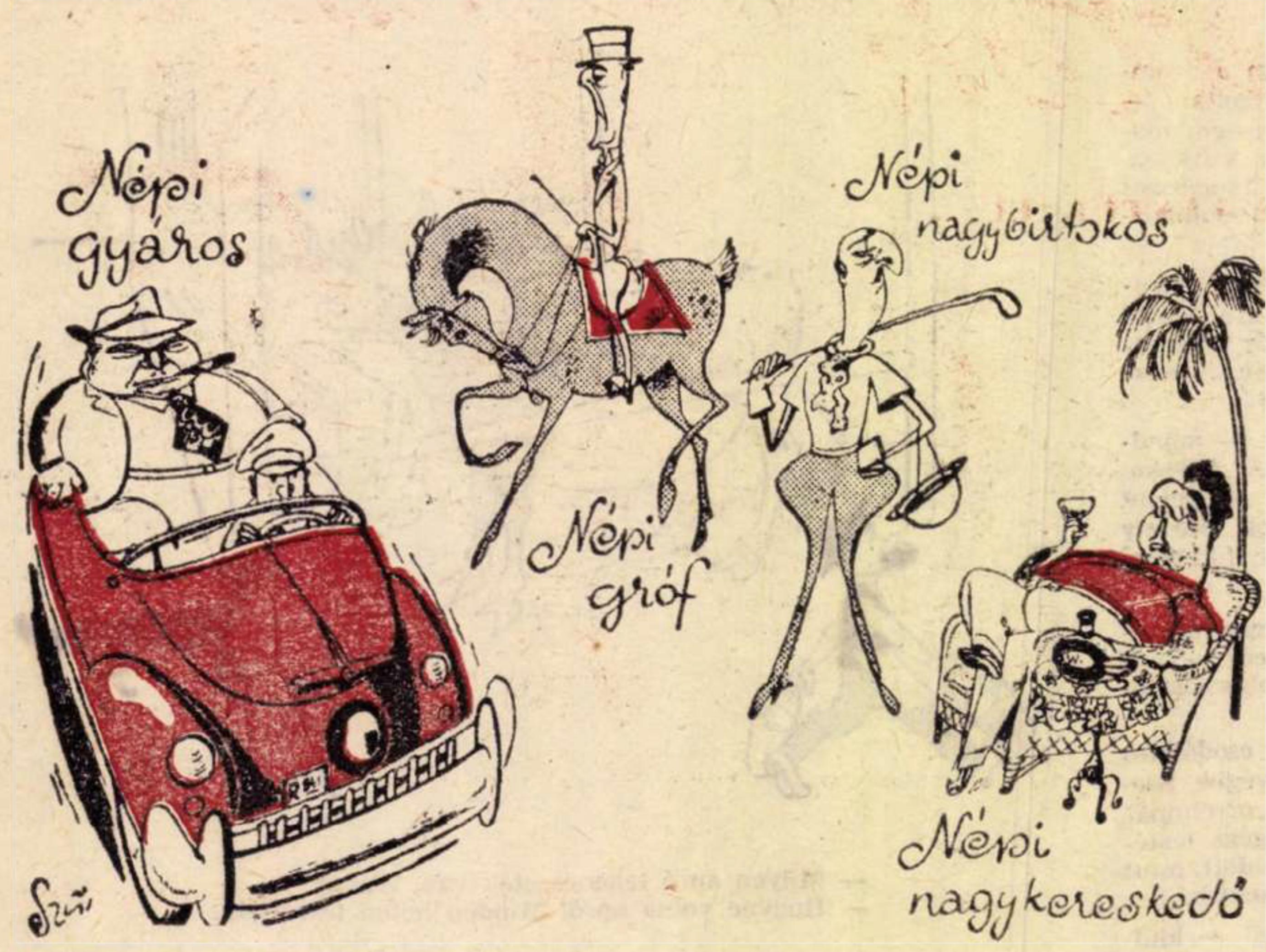

PAPÍRGYÜJTŐ-HÓNAP VAN...

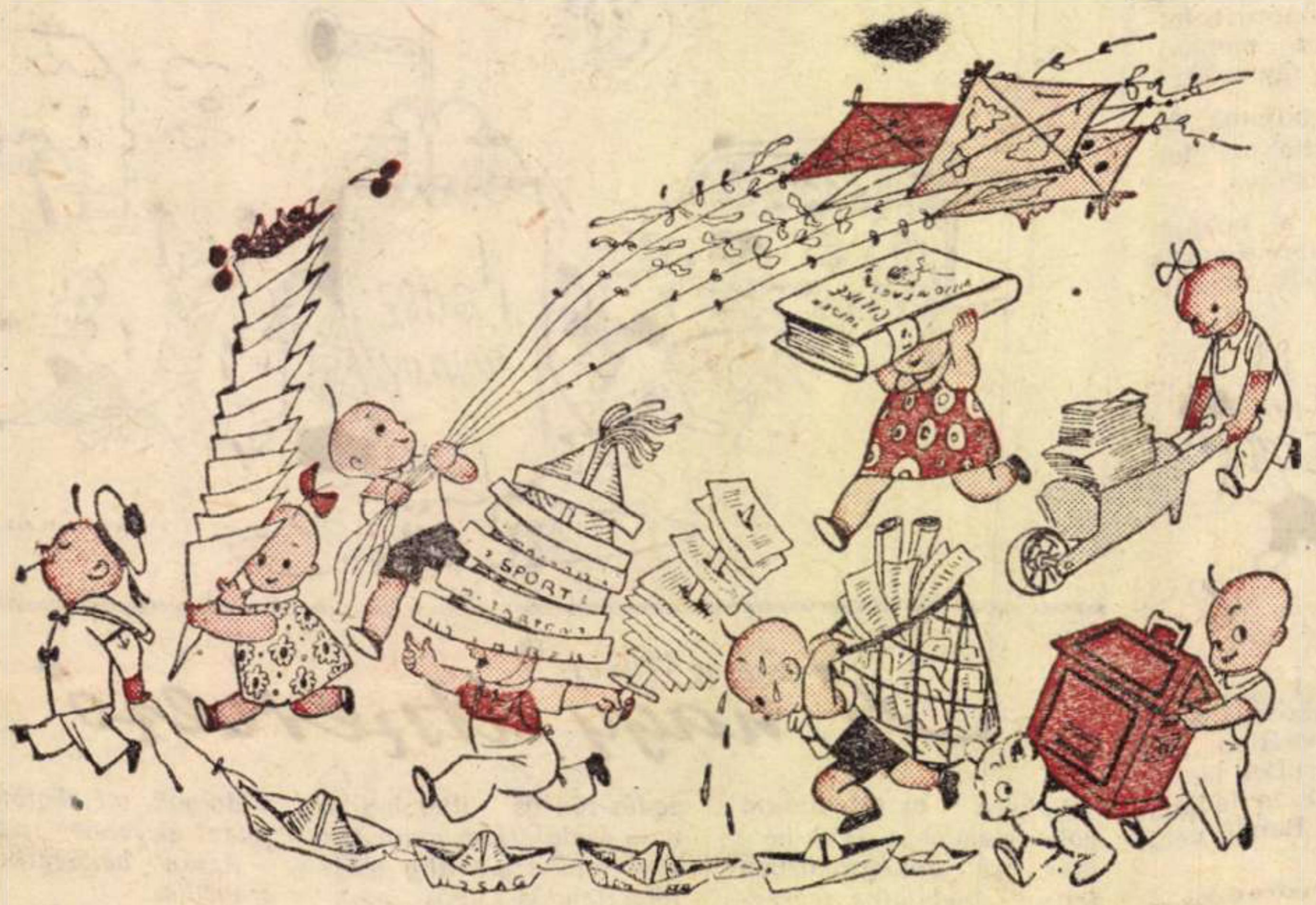

A legifijabbak is közreműködnek.

NAGY CSALÁDI JELENET

Churchill utazása előtt kijelentette, hogy „családi ügyeket” megy megbeszélni Washingtonba.

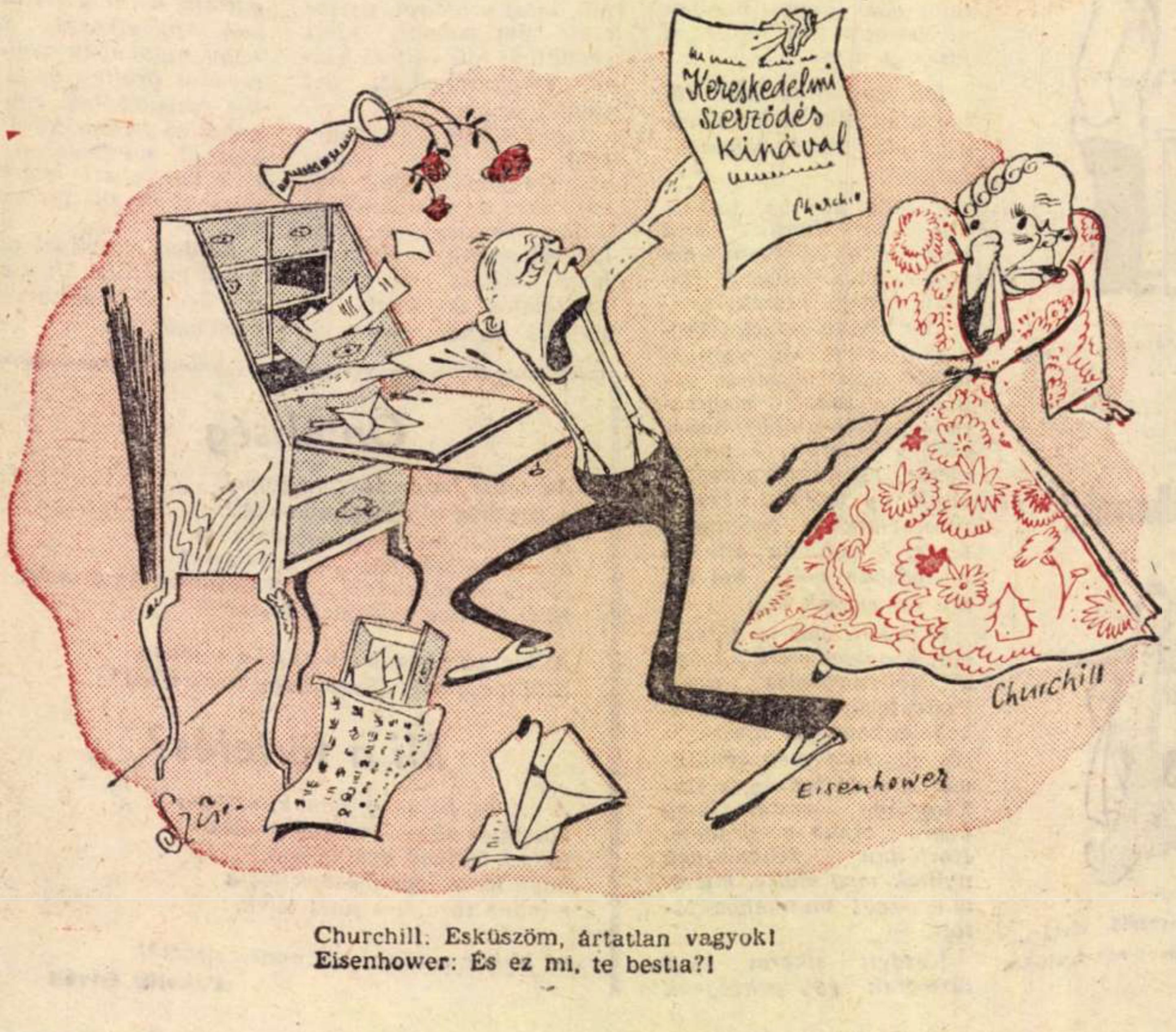

Churchill: Esküszöm, ártatlan vagyok!
Eisenhower: És ez mi, te bestia?!

Pünkösdi királyság

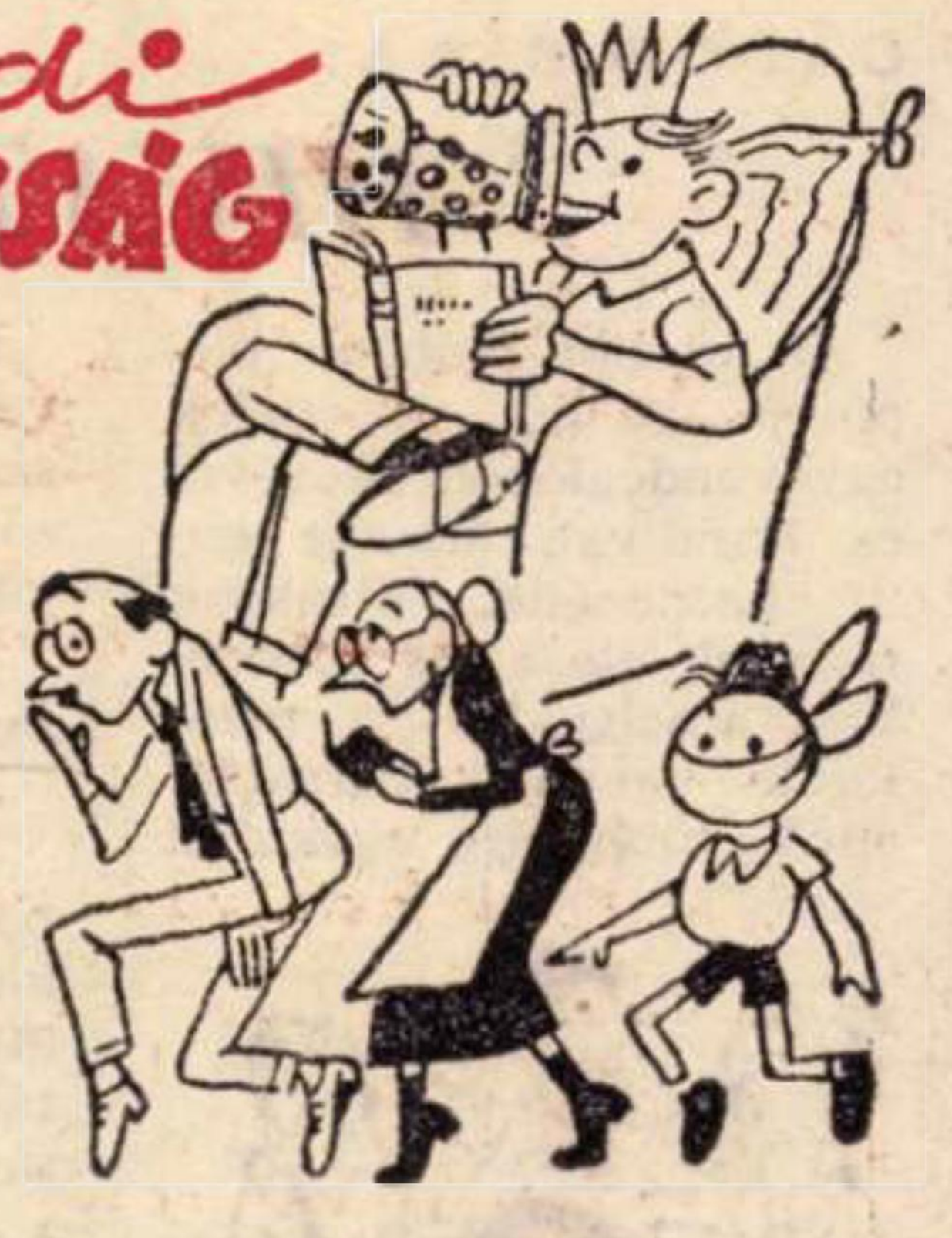

Nagy dolog az, ha az ember érettségizik, néhány hétre kiemelkedik a diákélet hétköznapjaiból, mosolygó, megértő, érdeklődő arcok fogadják, amerre jár.

Sopánkodik az egész háztömb, te jó ég, mi lesz, ha netán az érettségi elnöknek aznap éppen fáj a foga, vagy összeveszett a feleségével, ami végzetesen befolyásolja az osztályozást. Nagymamák suttogva imákat mormolnak az érettségizőért, a család lábujjhegyen, karikás szemmel jár fel s alá, a papák, mamák éjszaka virrasztanak, törölgetik izzadó homlokukat, és alig kapnak levegőt, ha rágondolnak az érettségizőre. Nappal jelentőségteljes pillantásokkal néznek össze, ha az ebédnél megjelenik az érettségiző, ebédre kedvenc ételeit főzik. Öcsök és húgok, miután százszor rendreutasították őket, félénken botladoznak az érettségiző előtt, máskor bármilyen nagy is a szájuk, most egy szavuk sincs ebben a hadiállapotban, szemükben különös tisztelet ragyog, bocsánatkérés, amiért ilyen fertelmesen rosszak, hogy egyáltalán ilyenkor, érettségi idején a világon vannak. Ha ószeres és kintornás jön a házba, „hallgasson jó ember, érettségizik a fiam”, szól ki a papa, az ószeres és kintornás azonnal megértően elódalog. Kikapcsolják a telefont, nem jönnek vendégek, a kutyát kölcsönadják a szomszédnak, a rádió, ez a máskor fecsegő fadoboz, hetek óta hallgat. Az érettségiző egész nap a legszebb ruhájában jár, nem kell neki lábat mosni, fát felhozni a pincéből, olyan rendetlenséget csinál, amilyet akar, és ha úgy tetszik, felbonthatja a befőtteket is.

Aztán eljön az érettségi, minden jónak elrontója, az elnöknek nem fáj a foga, a feleségével sem veszett össze, úgy megy minden, mint a karikacsapás, az eredmény jeles. Otthon még két napig tart a hűhó, ünneplik, leissza magát a házmester, aztán újra kezdődnek a hétköznapok, a nagymama újra istentelen lesz, éjjel mindenki alszik, sőt horkol, nappal rá se néznek az érettségizettre, minden másnap spenót és répafőzelék az ebéd, öccsök és húgok újra fékevesztetten tobzódnak, minden rosszaságot kitalálnak, hogy bosszantsák az embert, újra üvölt az ószeres, a kintornás, hazajön a kutya, ellopja a tízóráit, nyihog, vakkant egész nap, este pedig sétálni kell vinni, dübörög a rádió, minden áldatlan este nyakat és lábat kell mosni. Ha pedig hozzányul a leérettségizett egy dunsztoshoz, rávernek a kezére.

Pünkösdi királyság! Igen, pünkösdi királyság volt az érettségi, amelynek most már egyszer s mindenkorra vége!

Csanádi Ákos

A HUMOR KÖNYVÉBŐL

SALJAPIN, a világhírű énekes, aki a magyar közönséget is többször gyönyörködtette kivételes művészetével, igen szerette a tréfát. Egyszer a következő álommal dicsekedett el egyik barátjának:

„Nagy kórussal énekeltem a basszus-szólót. Ötezer szoprán, ötezer alt és ötezer tenor, meg egy óriási zenekar kísért. Javában énekeltünk, amikor a karmester váratlanul leintette a jelenetet és felszólt hozzám a színpadra: Ne olyan erősen a basszust, kedves mester!“

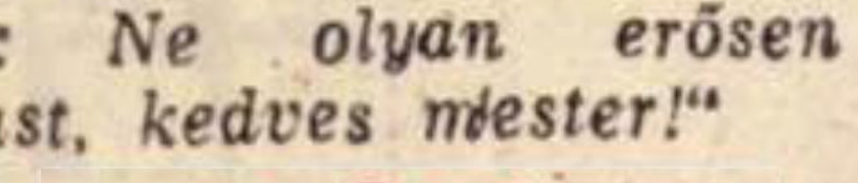

MARK TWAIN, a világszerte népszerű amerikai író és humorista, nagy izgalommal várta első felolvasását. Barátokat és ismerősöket helyezett el a közönség soraiban, hogy minden tréfás mondatnál harsányan nevessenek. Az óvóintézkedés azonban feleslegesnek bizonyult, mert Mark Twain a közönség nagy derültsége között így kezdte előadását:

„Kedves hallgatóim, Július Caesar halott, Shakespeare halott, Napoleon halott, Abraham Lincoln is halott és én sem érzem magam egészen jól...“

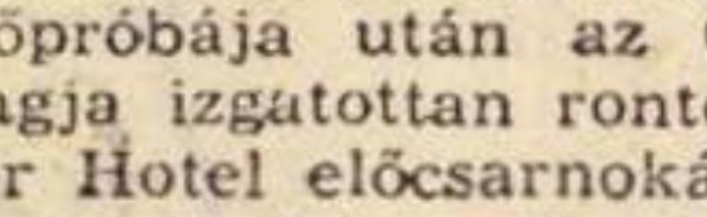

JOHANN STRAUSS, a híres valcerkirály, nemcsak zseniális zenész, hanem igazi bécsi kedély is volt. A Denevér című dalművének főpróbája után az Opera egyik tagja izgatottan rontott be a Sacher Hotel előcsarnokába és sugárzó arccal jelentette a komponistának:

„Udvari karnagy úr, a bemutatóra minden jegy elkelt. Az emberek valósággal verekedtek a helyekért. Olyan telt házunk lesz holnap, hogy egy gombostűt sem lehet majd leejteni!“

Mire a szerző, aki személyesen vezényelte operáját, derűs nyugalommal csak ennyit mondott:

„Még szerencse, hogy megvan az állóhelyem.“

GOETHE egyszer nyáron Karlsbadban összetalálkozott az akkor már szintén híres **BEETHOVEN**nel. Elhatározták, hogy délután együtt kikocsiznak. Amerre fogatuk elhaladt, a járókelők kalapjukat levéve üdvözölték a világhírű költőt és zeneszerzőt. Goethét láthatóan zavarta a nagy népszerűség. Kedvetlenül szólt oda útitársának:

„Igazán tűrhetetlen az embereknek ez a tolakodó viselkedése, amellyel lépten-nyomon körülvesznek.“

„Sose bosszankodjék, kegyelmes uram — jegyezte meg Beethoven csöndesen — *hiszen lehet, hogy ezek az üdvözlések nekem szólnak.“*

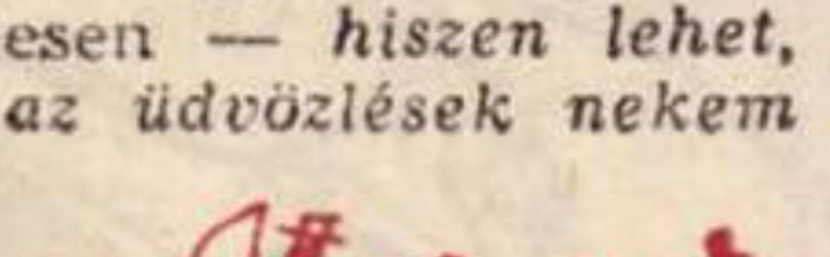

SARAH BERNHARDT-ról, a mult század nagy francia tragikájáról számos anekdóta és „bon mot“ maradt ránk. Az alábbi kis történet is a színpadnak e tüneményes csillagáról szól.

A pletyka szerint a világhírű színésznő Sardounak, az ismert francia szerzőnek volt a kedvese. Míg a mester állandóan Párizsban lakott, az isteni Sarah gyakran ment vidékre vendégszerepelni és szorgalmasan levelezett hű barátjával, akinek egyszer a következő levelet küldte:

„Drágám! Csúnya, esős vasárnap délután van. Ilyenkor, Édesem, csak két dolgot csinál az ember — és én nom kártyázom. Ne haragudj, Szívem, tudom, hogy meg fogsz bocsátani. Sarah.“

(Gyüjtötte: **Boldog Balázs**)

Divatos divatok

Azonos modell,

avagy

a divathölgyek versengése

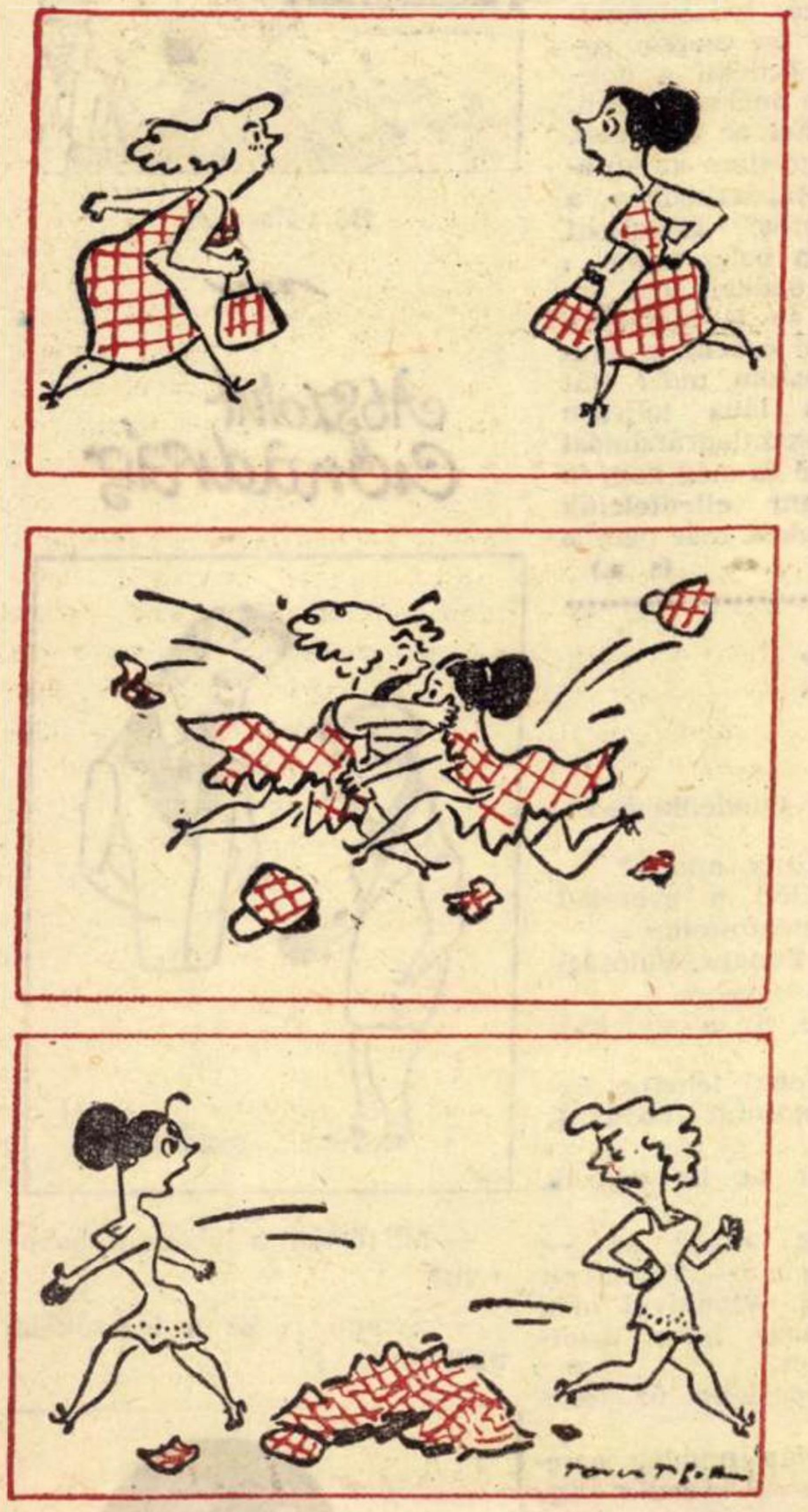

Új divat falun

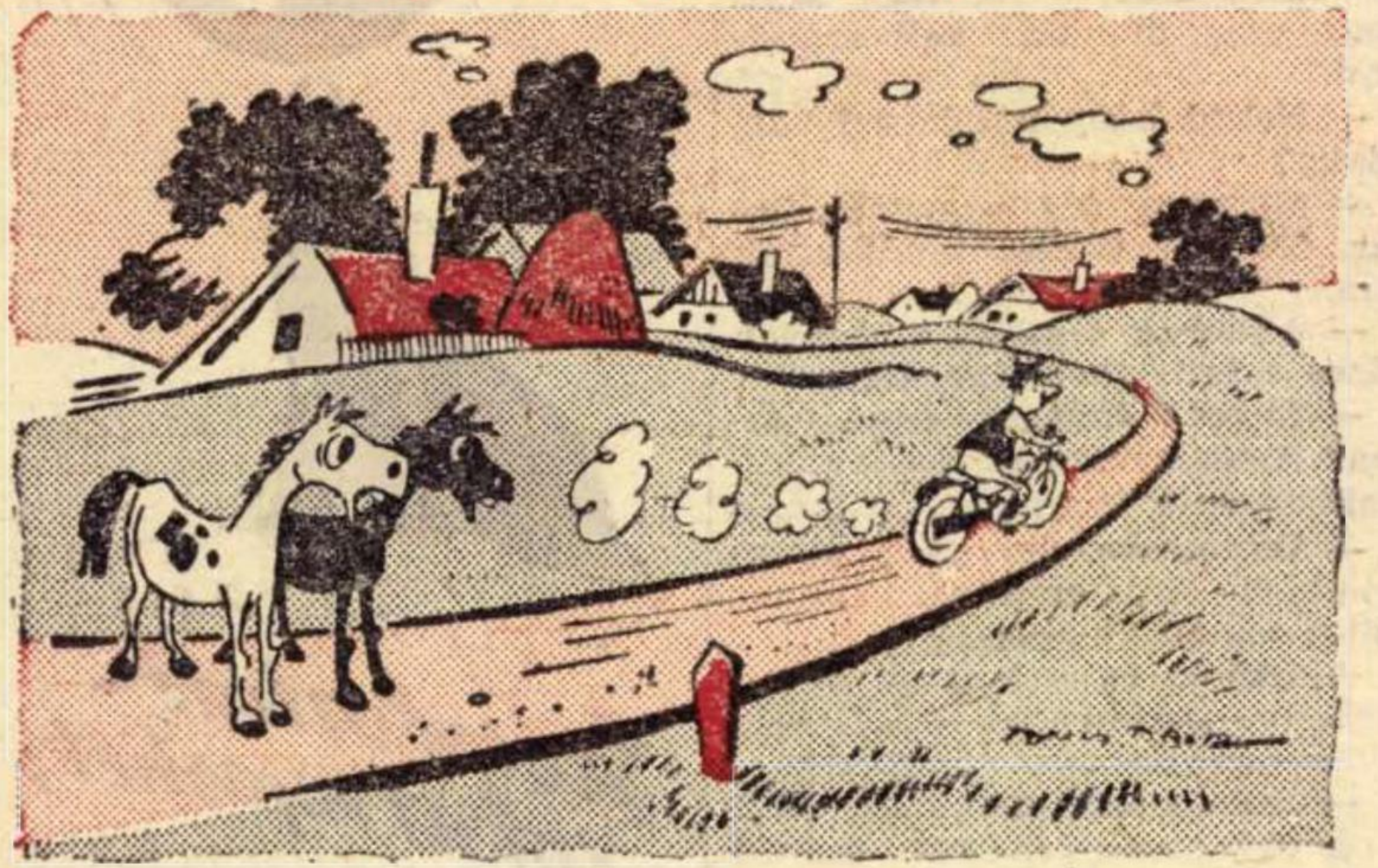

Ló: Legyünk tárgyilagosak . . . Gyorsabb!

Stréber Manci

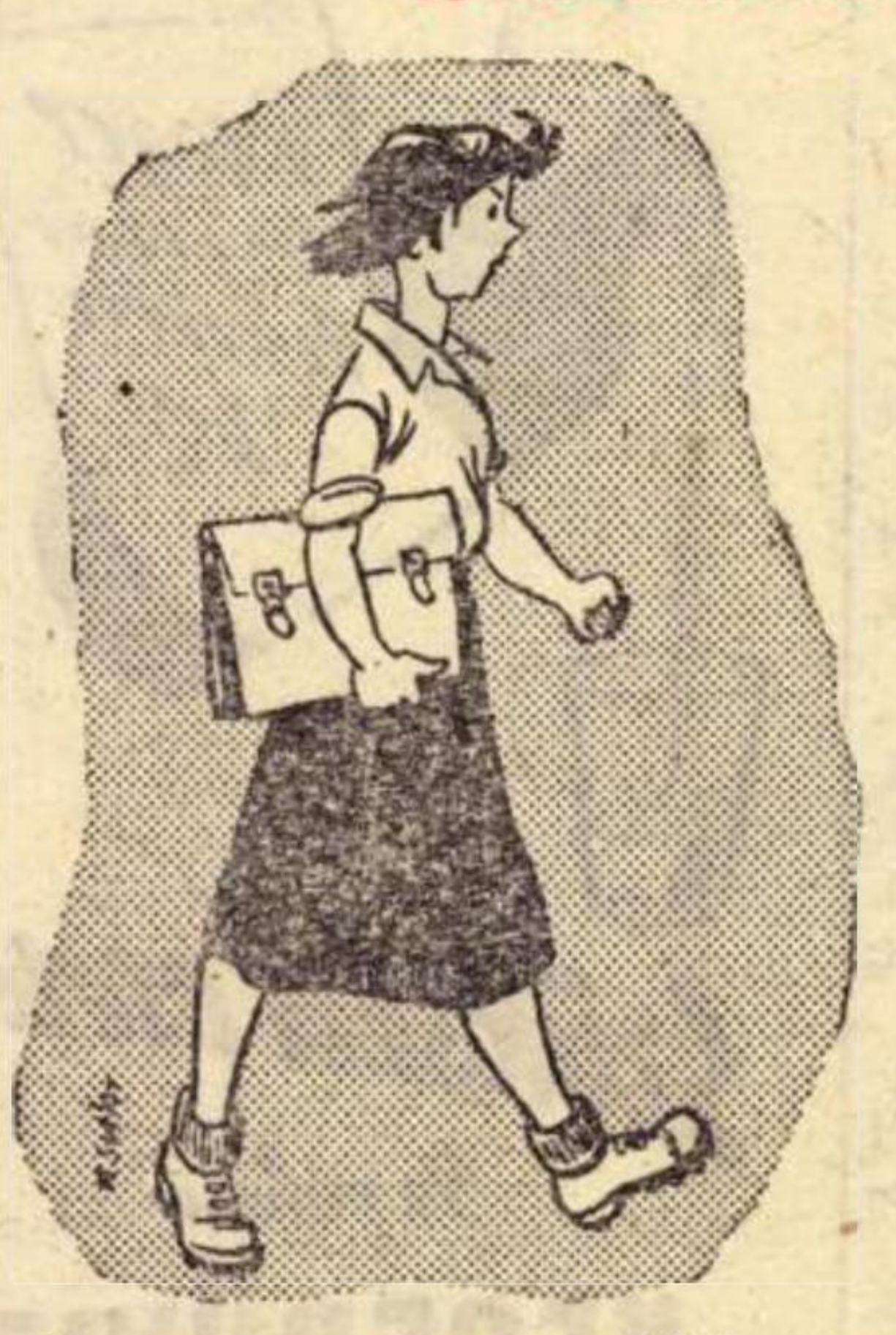

Kormányprogramm előtt.

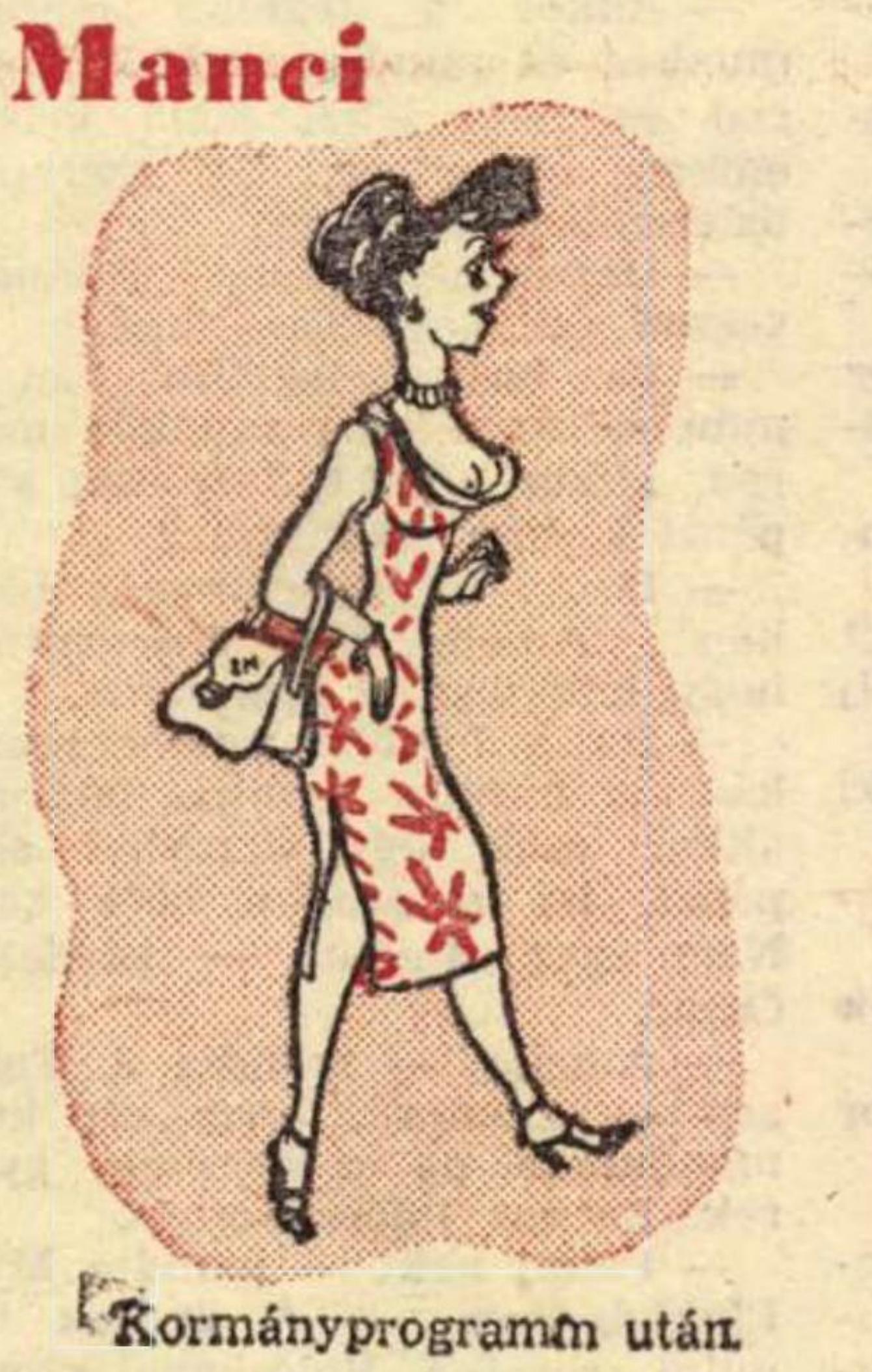

Kormányprogramm után.

AZ ÉLETBŐL LESTÜK EL . . .

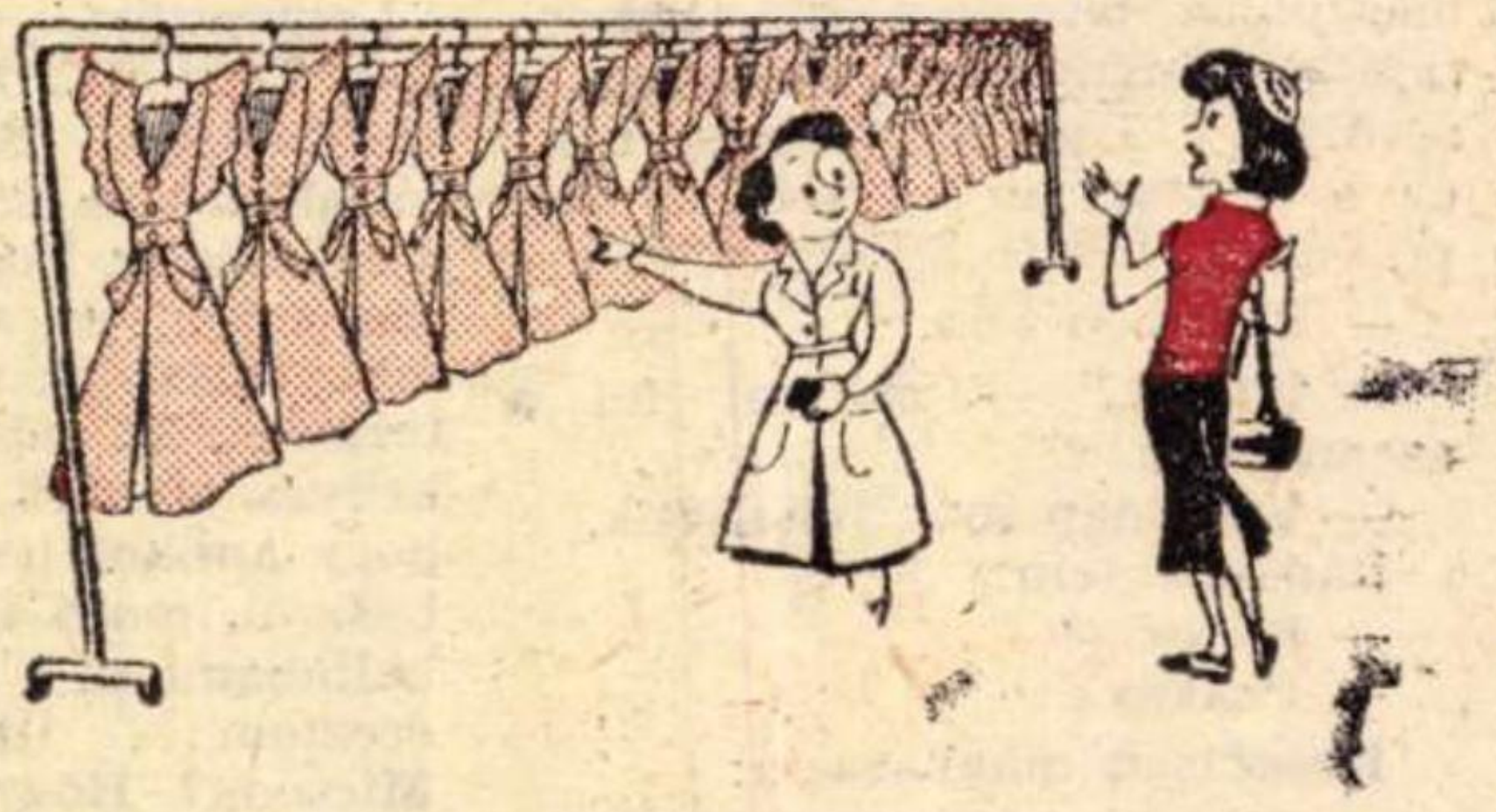

— Tessék parancsolni, ez egy eredeti modell!

DIVATOS FELEDÉKENYSÉG

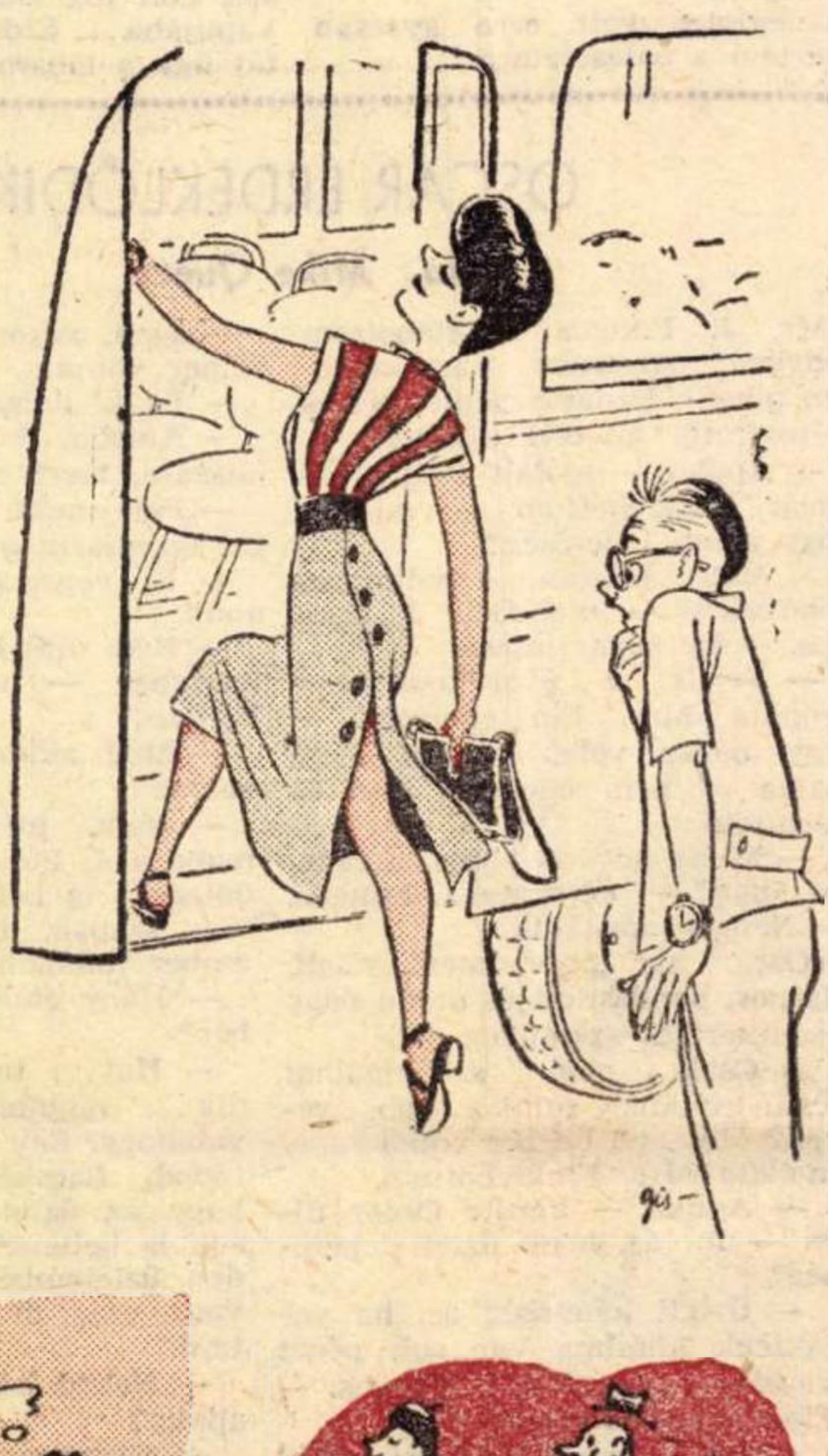

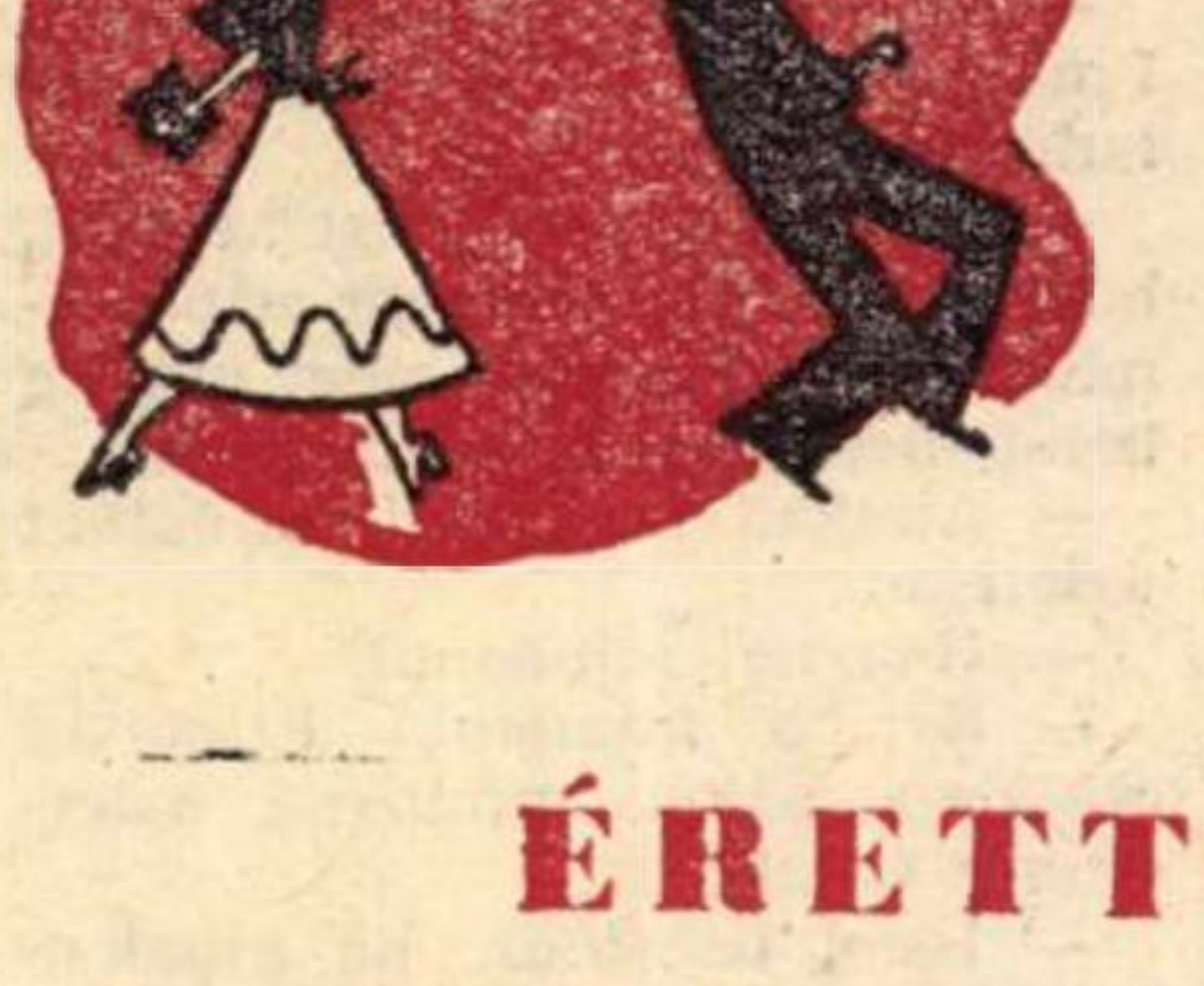

Nők egymásközt

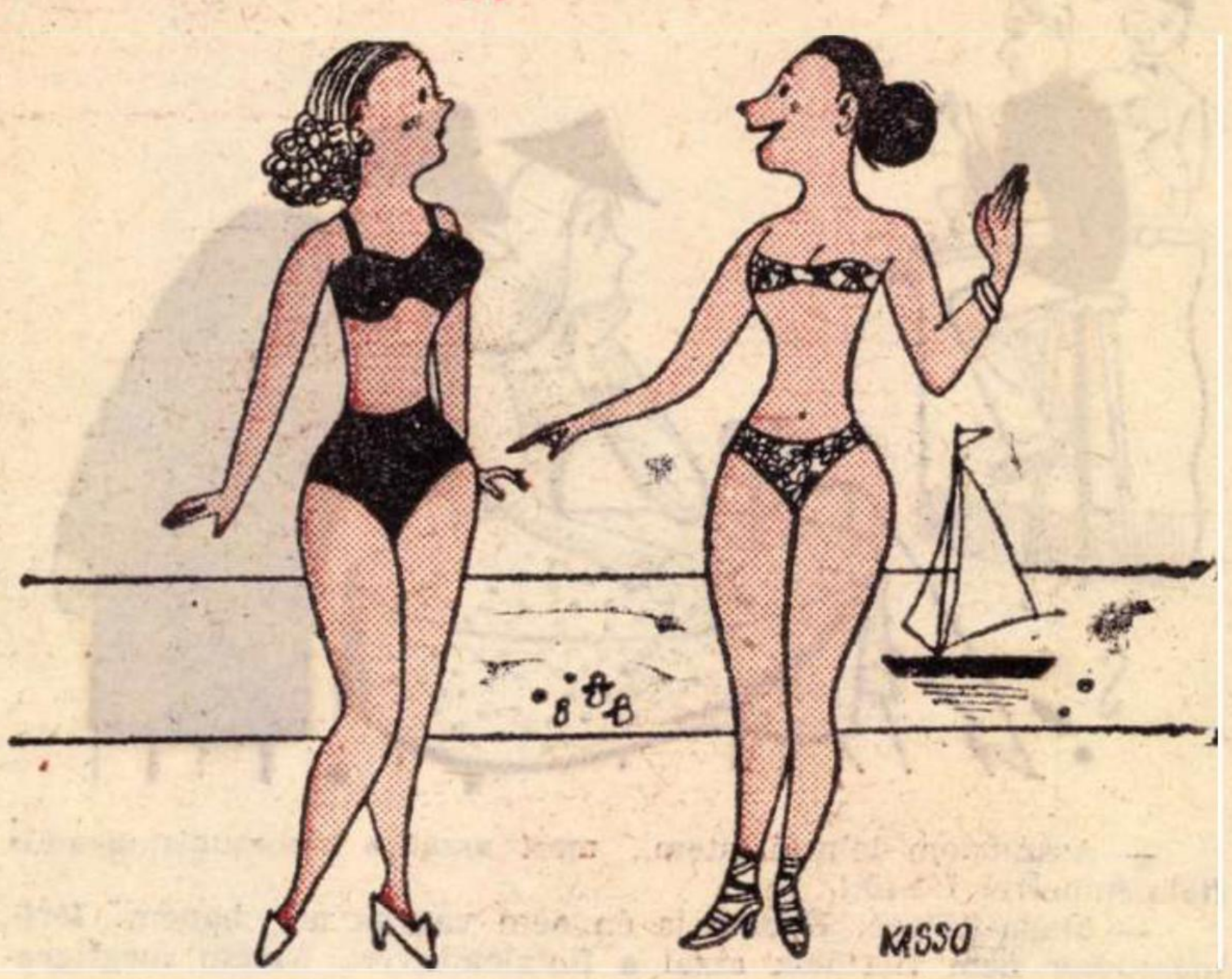

— Micsoda régidivatú fürdőruha! Ilyenben a nagyanyáink jártak!

Divatbemutató a játszótéren

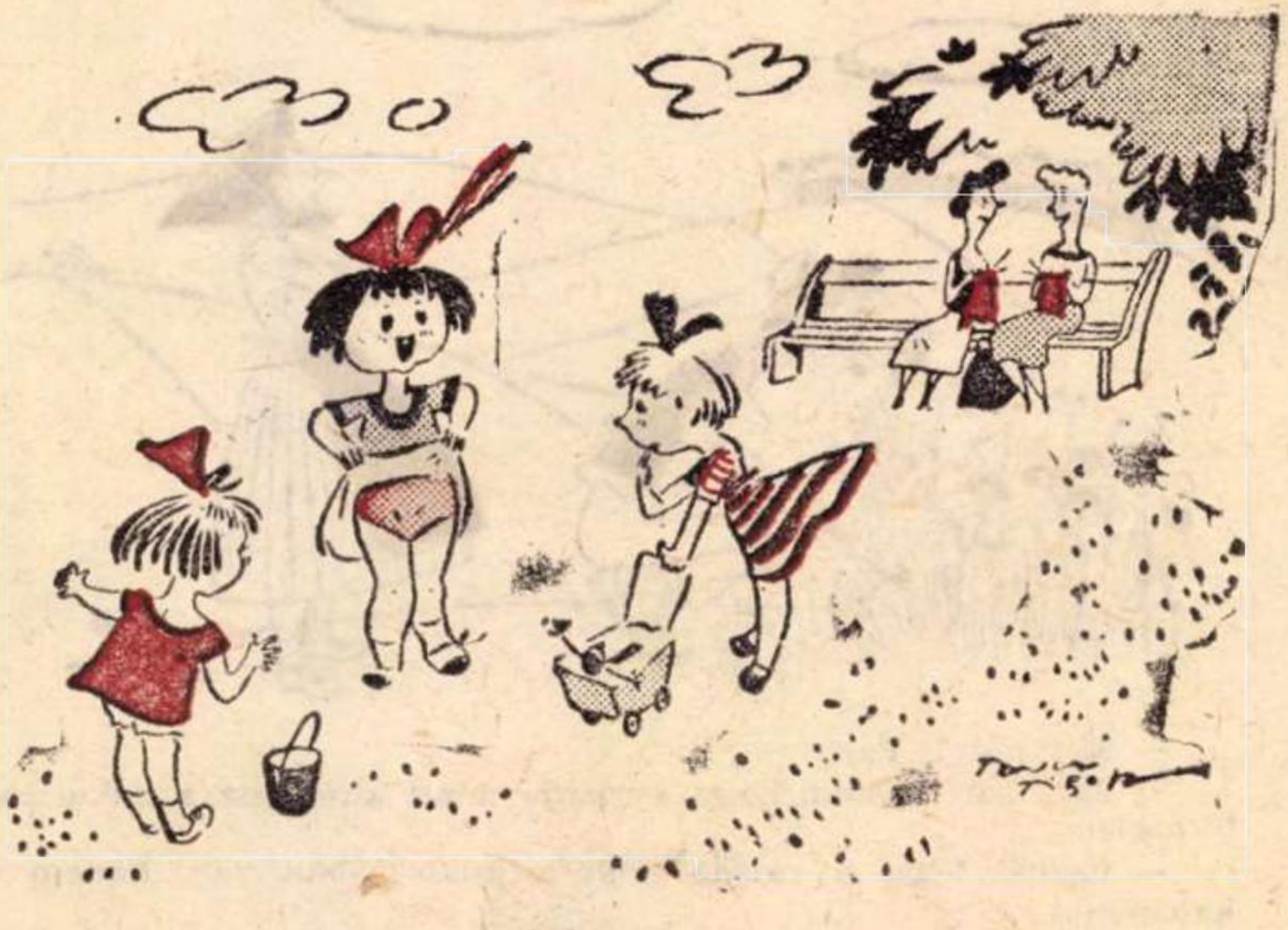

— Náilon!

Divat a kockás ing

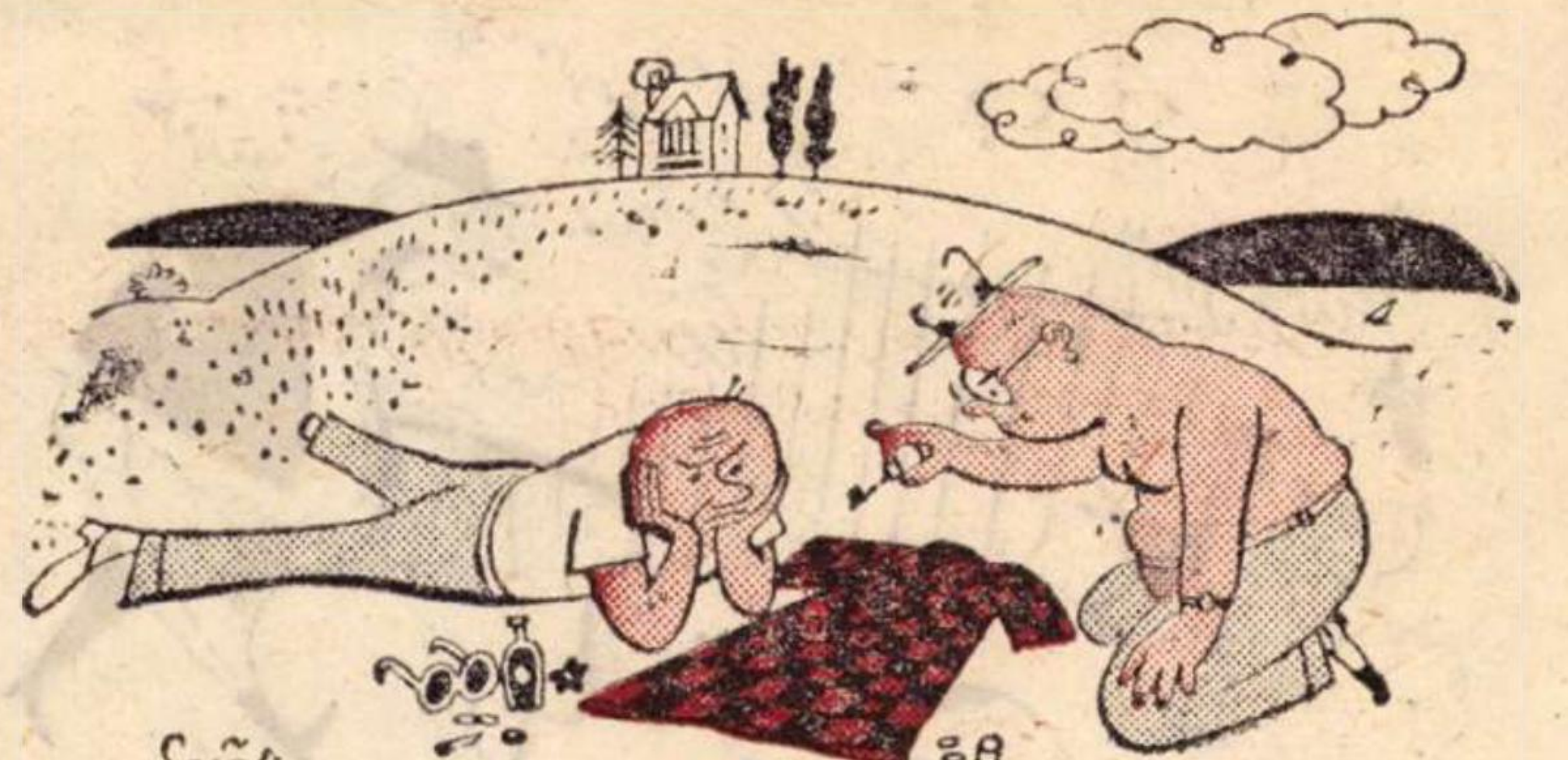

ÉRETTSÉGI TALÁLKOZÓ

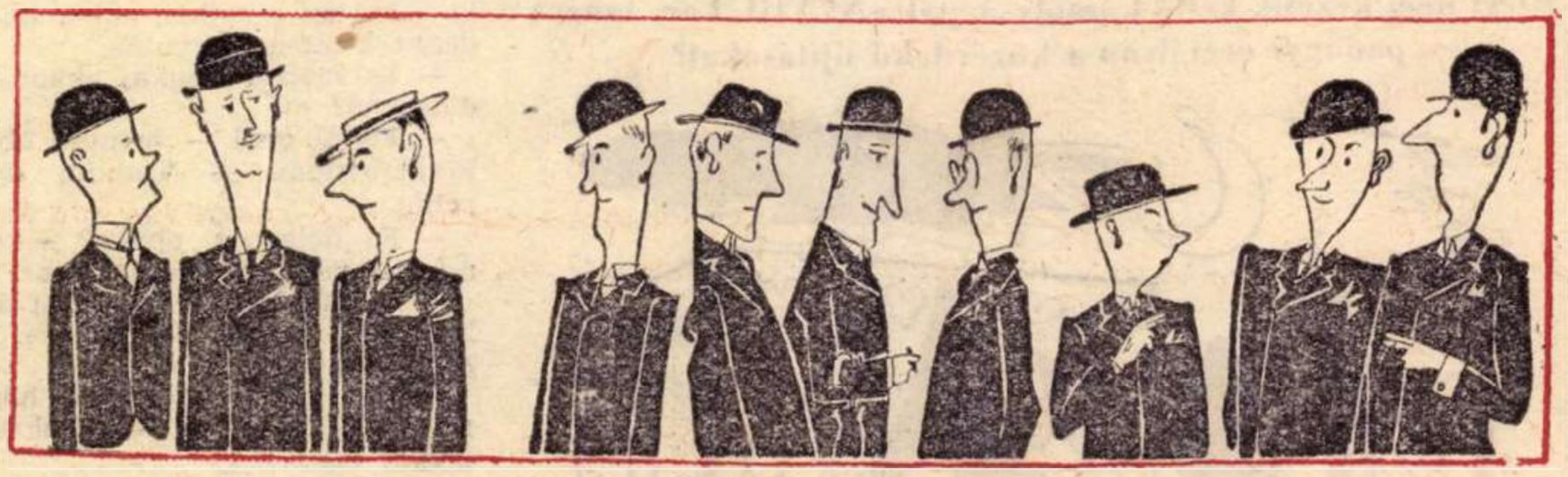

Pár évtizede.

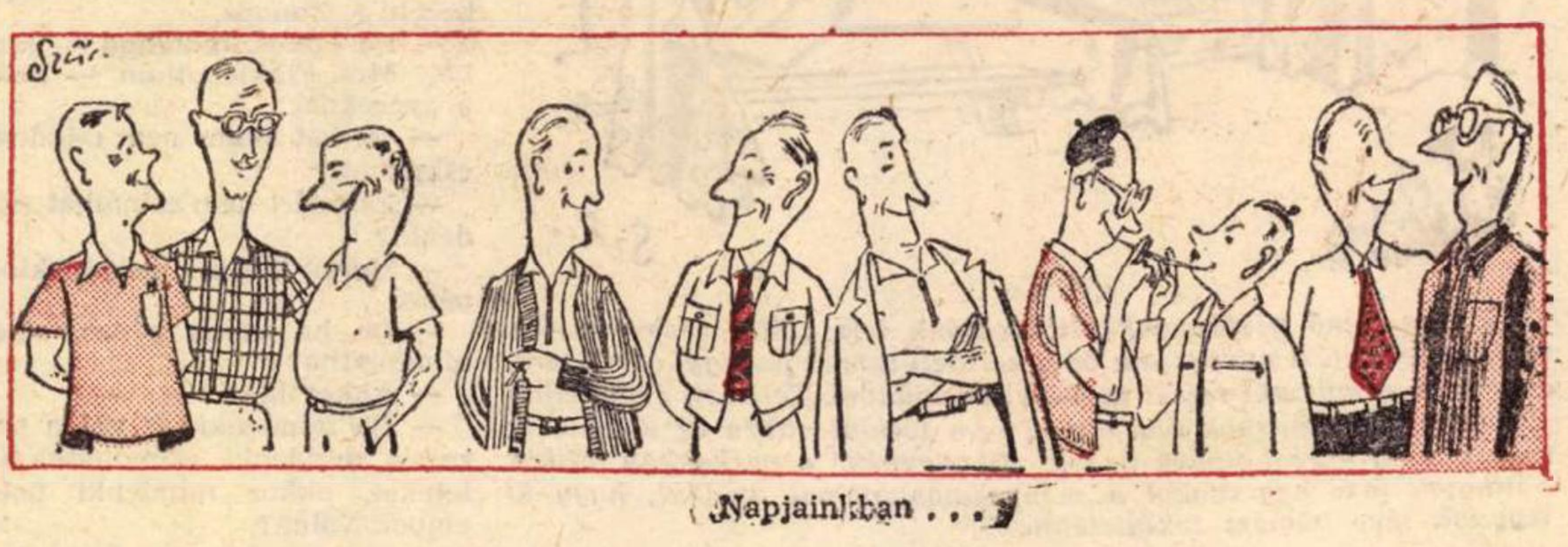

Napjainkban . . .

Amerikában mindenki gyanus

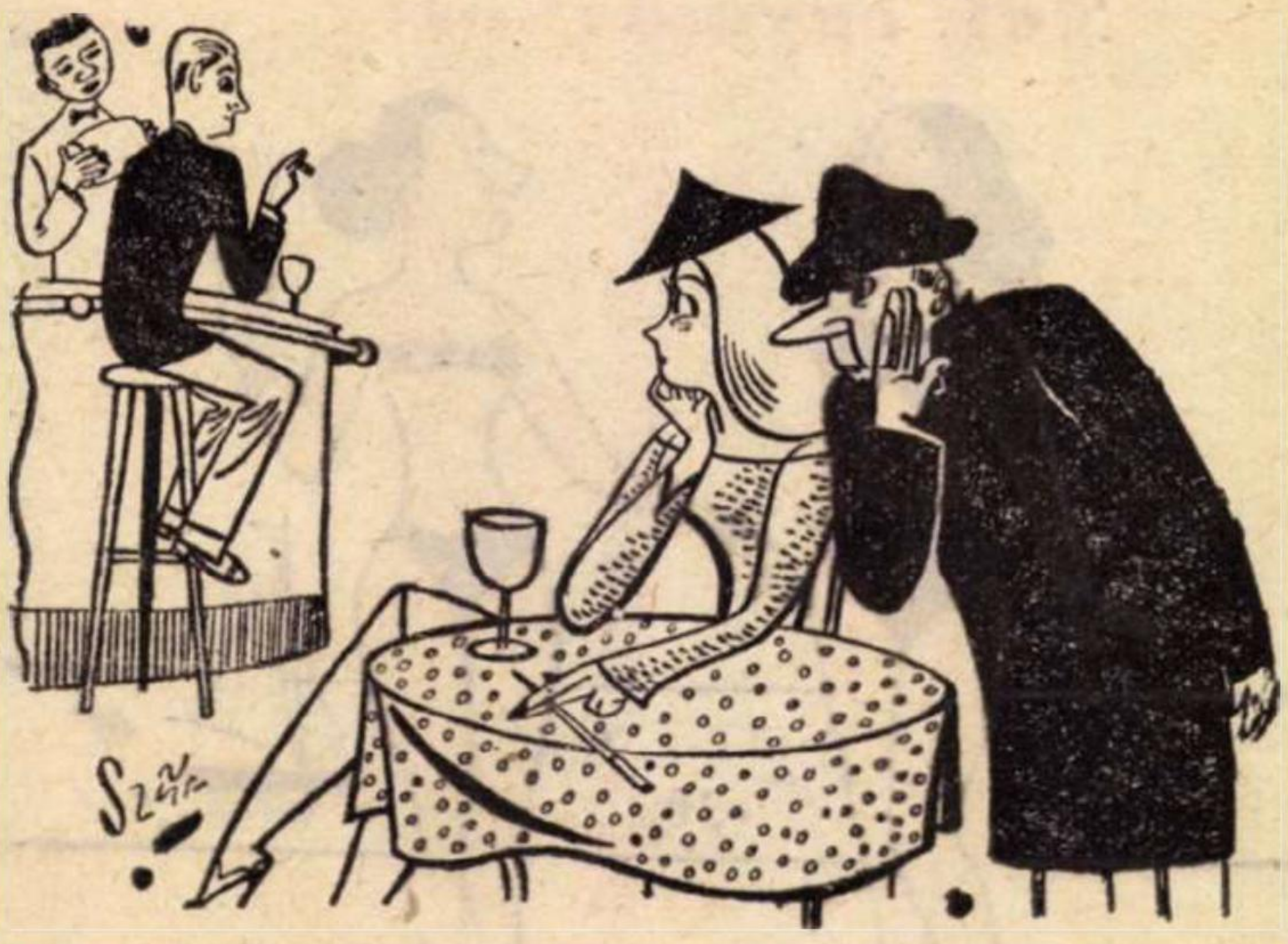

— Asszonyom letartóztatom, mert azzal a kommunistagyanús fiatalemberrel flörtöl!

— Maga hülye! Először is én nem vagyok nő, hanem férfi, másodszor nem flörtölök azzal a fiatalemberrel, hanem megfigyelem...

Egy kis félreértés

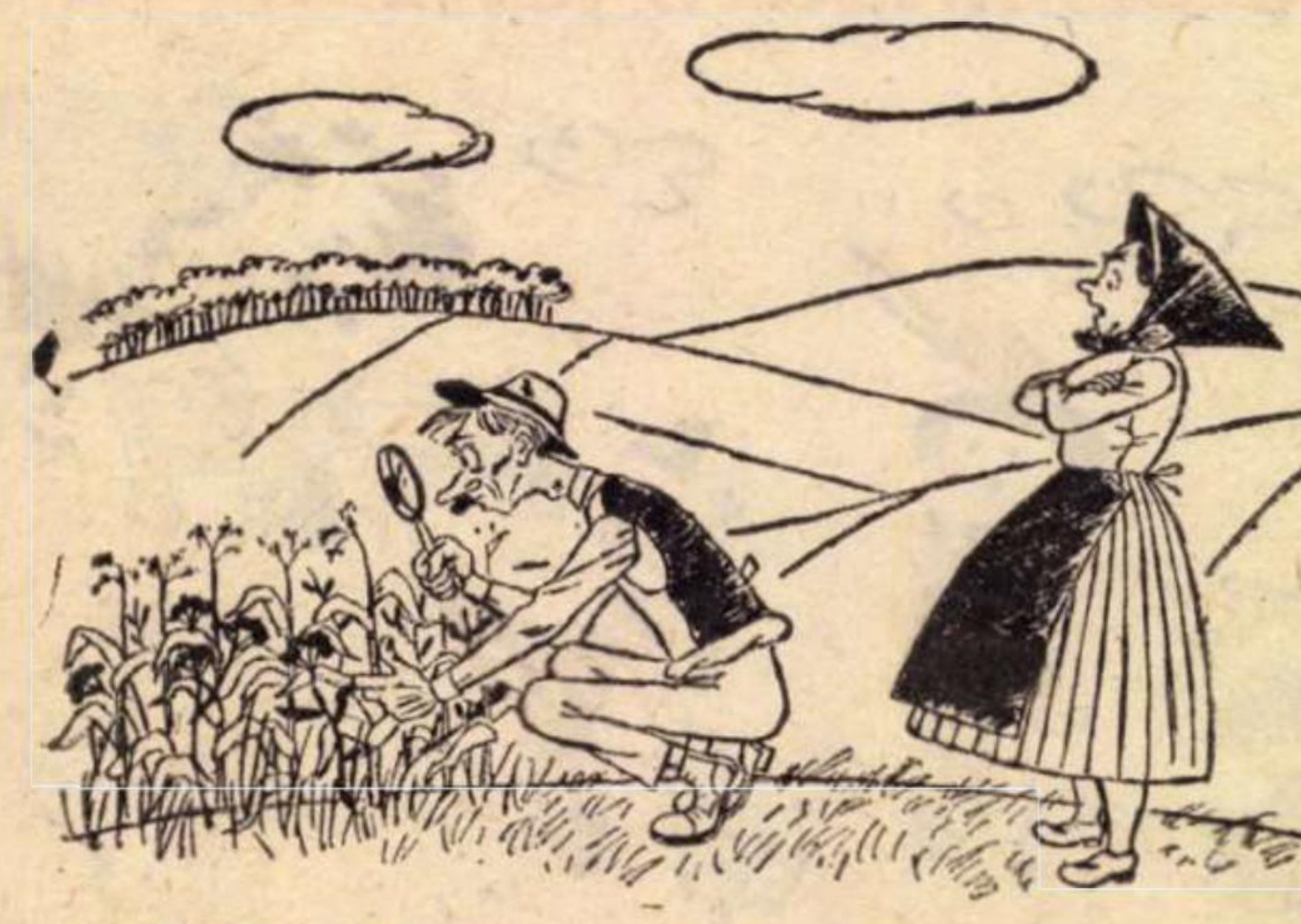

— Mit nézel, Feri?

— Jani azt mondta, hogy a rozsda miatt kicsi lesz a kukoricatermésem...

— Észnél légy, a rozsda nem a kukoricában van, hanem a kapádon...

Bodri meg a kupece

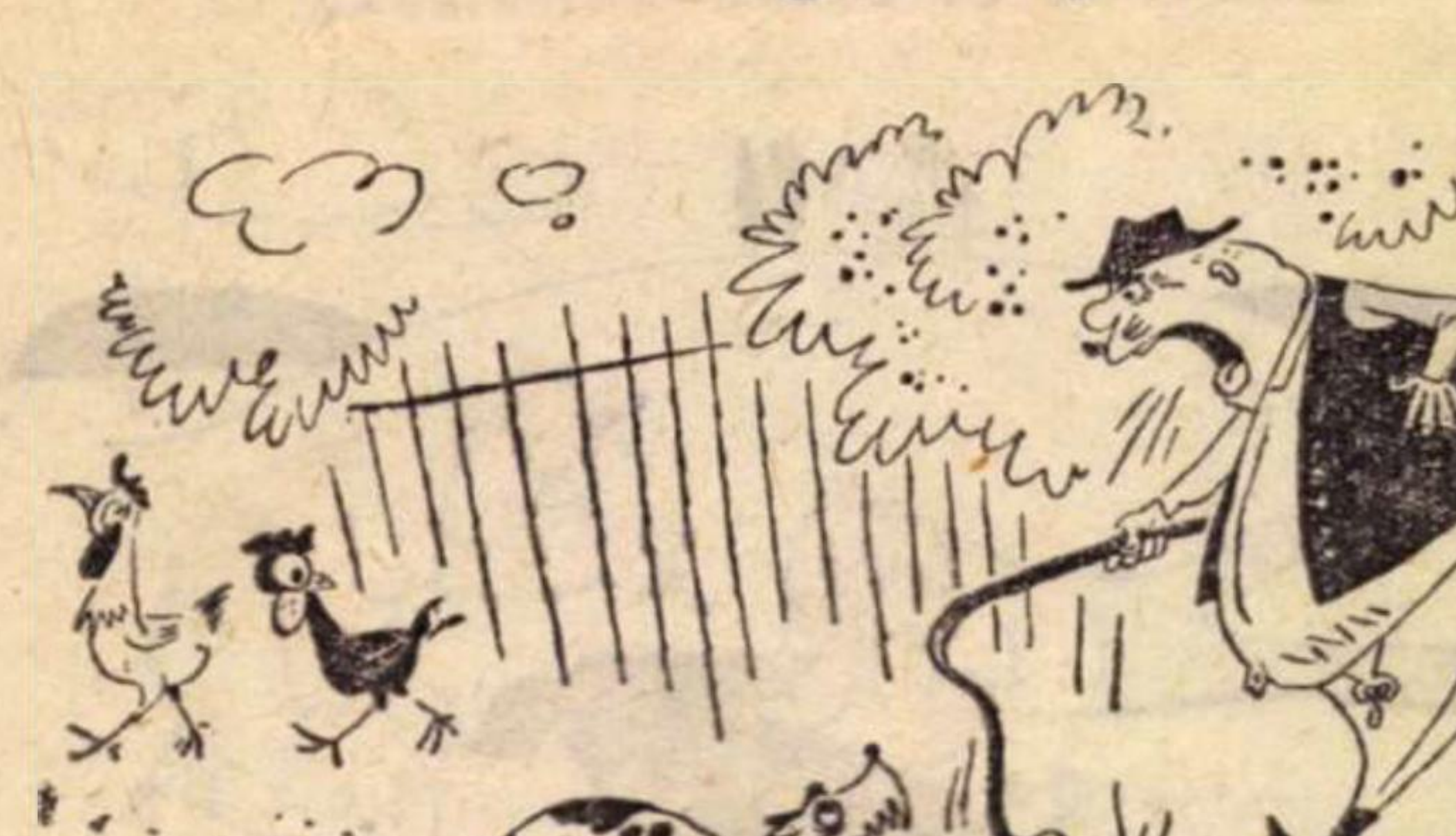

— Micsoda?! Te azt a pár rántani való csirkét kergeted, amelynek az árából az új csillárt akarom megvenni?

Miért nem kezelik kellő komolysággal a XLVIII. ker. tanács padügyi osztályán a közérdekű újításokat?

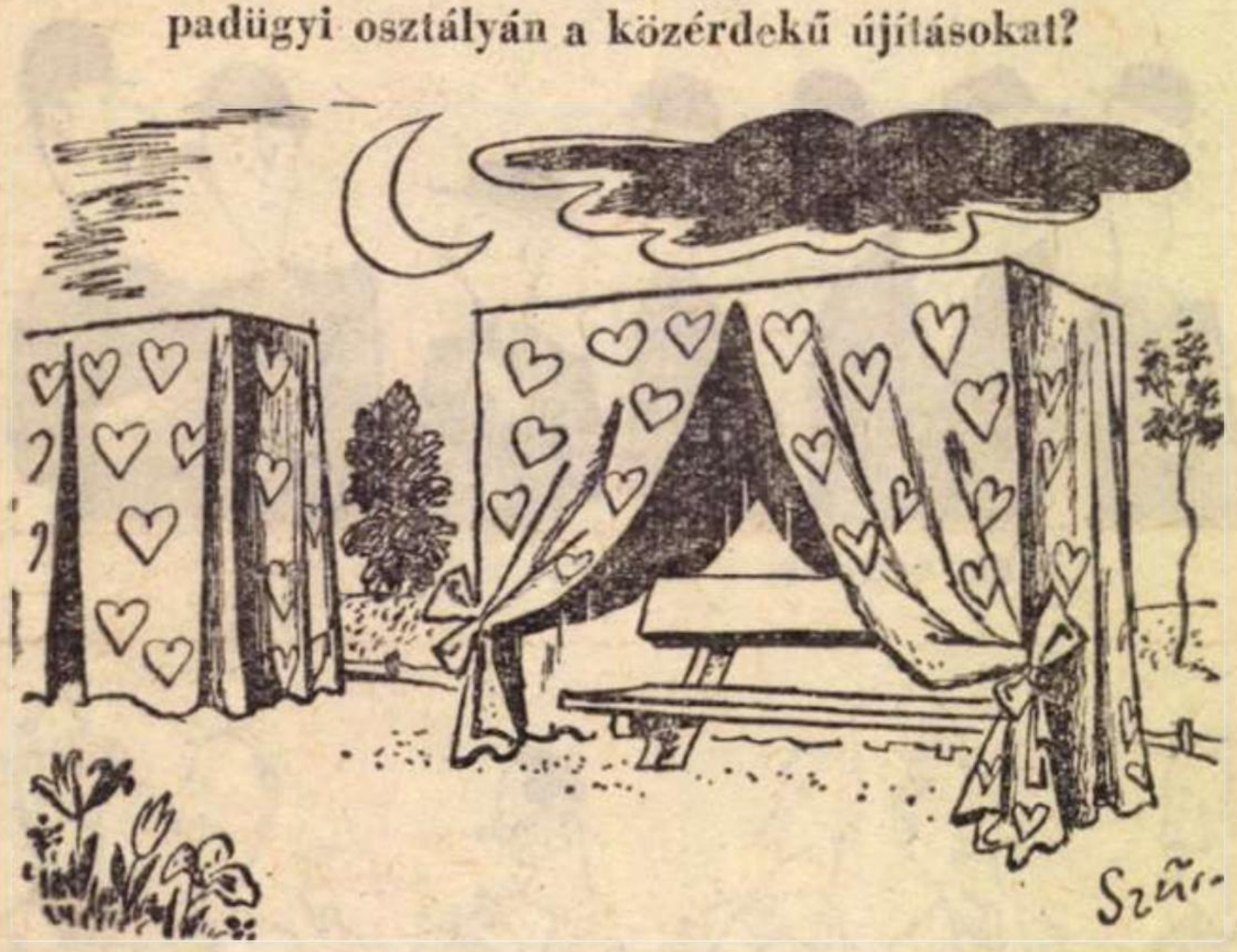

Heves Benő példányonkénti olvasónk írja: „Már tavasz elején egy észszerűsítést nyujtottam be a kerületi tanács padügyi osztályára, amelynek a műszaki rajzát mellékelten küldöm. Teljesen érthetetlen előttem, hogy hónapok óta semmi sem történt ebben az ügyben és még mindig a régi típusú padok „díszelegnek" a parkokban. Mikor válthatok már egy csókot a menyasszonyommal anélkül, hogy ki legyünk téve bámész tekinteteknek?!"

KIT ÉRDEKEL A BOKÁM?

Magam is jól tudom, hogy mozgó járműről leugrani tilos és veszélyes, mégis megtettem. Miért, más nem ugrik le a villamosról, ha nincs rendőr a közelben? Én a Sztálin-úton ugrottam le az 1-esről, rendőr sehol a láthatáron, mégis úgy megrándítottam a bokámat, hogy orvoshoz kellett mennem. Kipróbált, régi doktor bácsimhoz bicegtem el. Lehúztam a harisnyámat, mutattam a sérülést. Tapasztalt, öreg róka ez a doktor, alig vetett rá egy pillantást, máris kijelentette:

— Rendben van.

— Igazán? — csillant fel a szemem.

— Vasárnap már játszhatik.

Rádöbbentem:

— Kicsoda?

— Puskás.

Hosszasan magyarázta:

— Puskás tokszalagrándulását nagyszerűen kezelték a szorgalmas jegesborogatással és rövidhullámmal, úgyhogy a keddi edzésen már bíztató formát mutatott... Tudniillik, a tokszalagrándulása...

Lélegzetet vett, erre gyorsan rátértem a balesetemre:

— Leugrottam az autobuszról, pont a Brazil előtt...

Közbevágott:

— A brazil előtt történt a dolog! Ez a gaz Liebrich rúgta le, no, de a gyors diagnózis és a gondos, szakszerű kezelés...

Nem hagytam magam:

— Elterültem a földön, körülvettek a járókelők...

Legyintett:

— Tóth II. is elterült, őt is körülvették. Szerencsére csak zúzódása van, amely a tokszalag...

Feladtam! Puskás hálaistennek rendbejön, de az én esetem reménytelen. Nem érdekli a doktoromat. De talán önöket érdekli, kedves olvasók, hát az úgy volt, hogy amikor leugrottam az autobuszról, majd feltápászkodtam, a ballábamban erős fájdalmat éreztem... itt a boka táján... Micsoda? Hogy önöket sem érdekli a lábam, ne is meséljem tovább... Hát mi érdekli a nyájas olvasót? Tudom már! Hát kérem, a Puskás lába teljesen rendbejött, a tokszalagrándulást teljesen kiheverte és még nagyon sok gólt fog rúgni ellenfeleink kapujába... Érdekes, már nem is fáj úgy a lábam... **(s. a.)**

OSCAR ÉRDEKLŐDIK

Írta: Mike Queen

Mr. J. Fungus Finklebottom kedvenc párnázott karosszékében pihent. Feltette csiptetőjét és szétnyitotta az esti újságot.

— Apuka — szólalt meg a kis Oscar Finklebottom — mi az, hogy üzleti lehetőség?

— Menj játszani a villamosvasútaddal — mondotta J. Fungus. — Ne zavarj most.

— Felelj a gyereknek! — mondta Mrs. Finklebottom. — Úgy bánsz vele, mintha nyűg volna és nem egyetlen fiad és örökösöd.

— Miért járatod ebben a maskarában? — kérdezte J. Fungus. — Nem bírom látni.

Oscar kis lord-jelmezt viselt. Sajnos, bandzsított és orrán nagy csontkeretes szemüveg ült.

— Csak nem szaladgálhat olyan ruhában, mint a többi gyerek? Más apa büszke volna rá — mondta Mrs. Finklebottom.

— Apuka — kezdte Oscar újra — mi az, hogy üzleti lehetőség?

— Üzleti lehetőség az, ha valakinek alkalma van sok pénzt keresni — mondta J. Fungus. — Most menj labdázni.

— Apuka, hogy lehet sok pénzt keresni? — kérdezte Oscar.

— Felelj neki — mondta Mrs. Finklebottom. — A gyerek tanulni szeretne.

— Úgy lehet sok pénzt keresni, hogy az ember üzleteket csinál — mondta J. Fungus még mindig beletemetkezve az újságjába.

— Apuka, mindenki csinálhat üzleteket?

— Hogyne, mindenki.

— És ha mindenki üzleteket csinálna, akkor mindenki üzletember volna?

— Igen, fiacskám, ha mindenki üzleteket csinálna, akkor mindenki üzletember volna.

— És mondd apuka, akkor ki dolgozna?

— Felelj neki — mondta Mrs. Finklebottom. — Tanulni szeretne.

— Ki dolgozna, apuka? — ismételte meg a kérdését Oscar.

— Mindenki nem csinálhat üzleteket — mondta J. Fungus. — Az lehetetlen volna.

— De te azt mondtad, hogy mindenki csinálhat — makacskodott Oscar.

— Ezt nem mondtam — ellenkezett J. Fungus.

— De igenis, mondtad — szólt bele Mrs. Finklebottom. — Felelj a gyereknek.

— Jó, hát akkor nem mindenki csinálhat.

— És miért nem csinálhat mindenki?

— Mert nincs mindenkinek pénze.

— De ha volna pénze, akkor csinálhatna?

— Akkor igen.

— Ha mindenkinek volna pénze és mindenki csinálhatna üzleteket, akkor mindenki üzletember volna?

— Igen, akkor mindenki üzletember volna.

— És ki dolgozna, apuka?

— Amelia, küldd a gyereket játszani, mert megfojtom.

— Felej neki, Fungus. Valósággal szomjazik a tudásra.

— Ki végezné el a munkát, apuka?

— Nem mindenki lehetne üzletember — mordult fiára J. Fungus.

— Még akkor se, ha pénzük volna?

— Nem, még akkor se — mondta J. Fungus. — Valakinek dolgozni is kell. Azonkívül meg van szabva, hogy hány üzletember működhet.

— Hány ember lehet üzletember?

— Hát... talán minden ezredik... minden ötszázadik. Így valahogy. Egy kis százalék. Mert tudod, fiacskám, az úgy van, hogy az üzletembernek munkások is kellenek. Úgy, hogy minden üzletemberre tíz vagy száz, vagy ezer munkást kell számítani.

— Neked hány munkásod van, apuka?

— Mi nagy cég vagyunk, Oscar. Nekünk tízezer munkásunk van.

— Akkor a legtöbb embernek nincs üzleti lehetősége, ugye?

— Miket fecsegsz össze-vissza? Amerikában minden embernek egyenlő lehetőségei vannak.

— De apuka, ha csak páran lehetnek üzletemberek, akkor mit csinálnak a többiek?

— Ők is üzletemberek lehetnek, ha van bennük üzleti szellem.

— De te azt mondtad, hogy csak egy páran lehetnek, mert a legtöbbnek munkásnak kell lenni.

— Úgy van. Na, most menj szépen, fiacskám és olvasd a Babszemjankót.

— Akkor a legtöbb ember munkás és mindig munkás marad és nem lehet soha üzletember, akkor se, ha szeretne üzletember lenni?

— Dehogynem lehet. Honnan veszed azt, hogy nem lehet?

— És ha a legtöbb ember munkás és mindig munkás marad, akkor nem tud sohase sok pénzt keresni, nem igaz?

— De... ha elég magas bért kap... Amelia, már ideje volna, hogy lefektesd a gyereket.

— Ha a legtöbb ember munkás és mindig munkás marad, akkor csak úgy kereshet sok pénzt, ha magasabb bért kap. Nem igaz, apuka? — kérdezte Oscar.

— Amelia — mondta J. Fungus — szomorú, hogy ezt kell mondanom, de ez nem egy gyerek. Ez egy lidércnyomás.

— Felelj neki — mondta Mrs. Finklebottom. — A gyerek tanulni szeretne. Valósággal szomjazik a tudásra.

GYAKRAN ELŐFORDUL

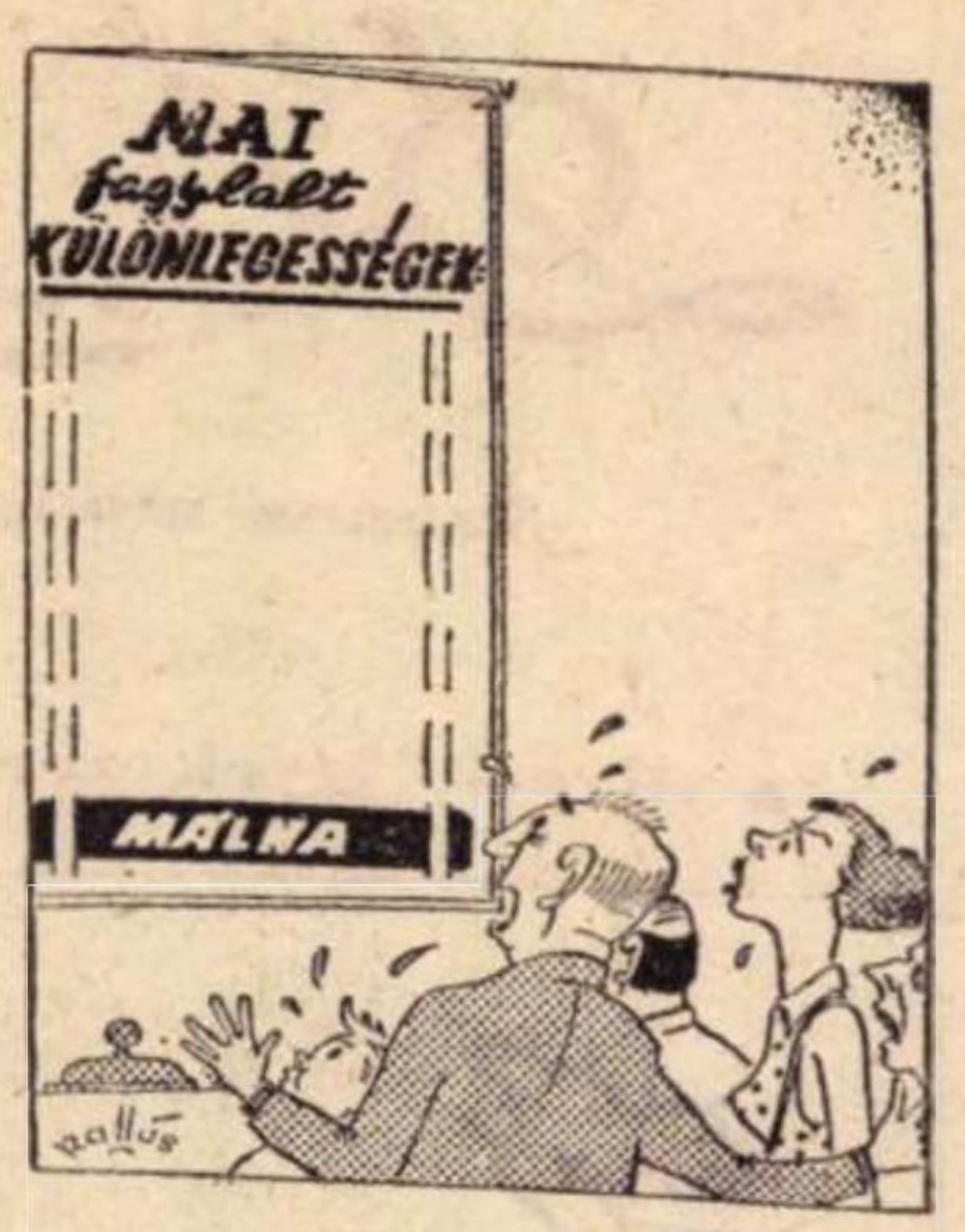

Bő választék.

Abszolut csőnadrág

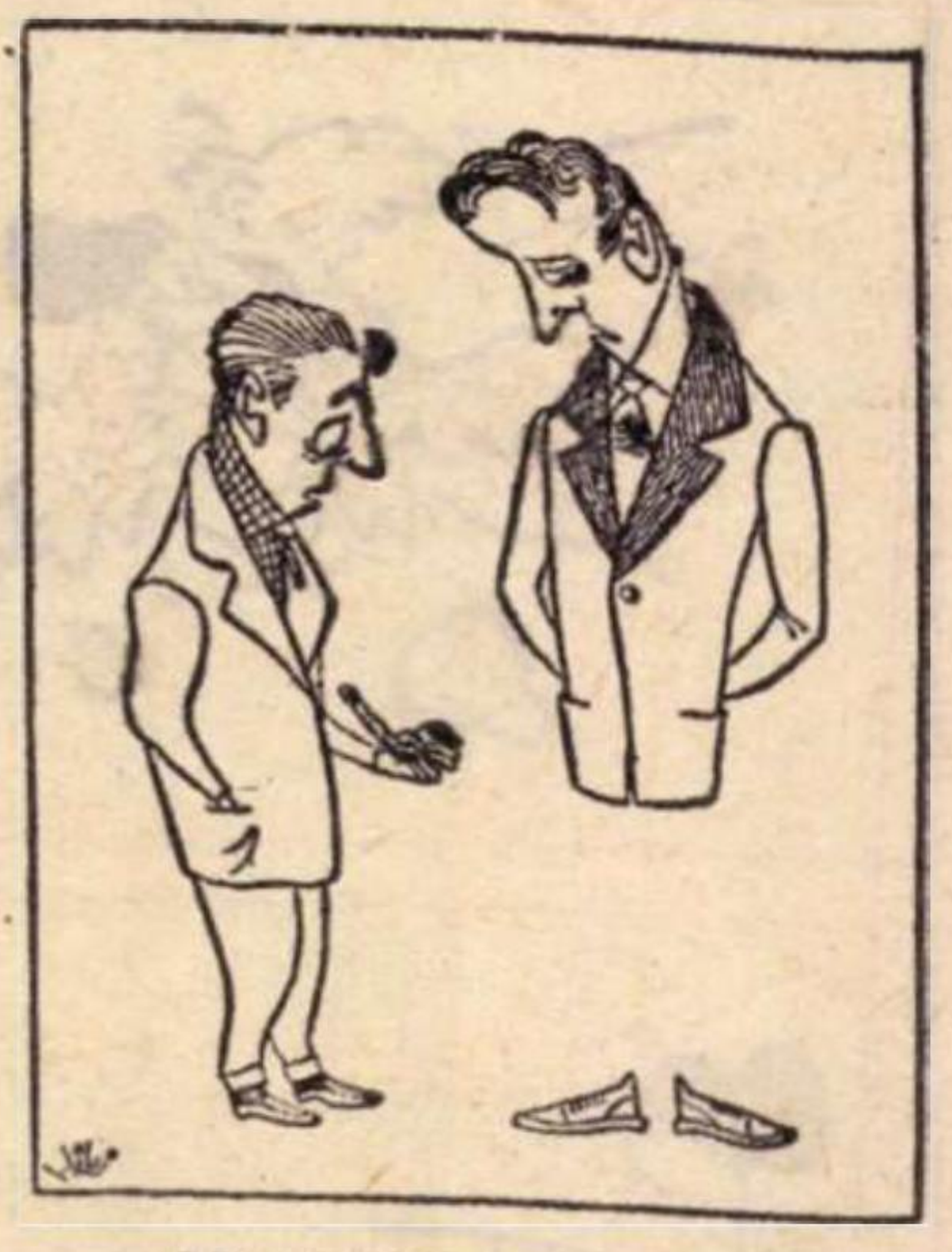

— Mi történt a lábaddal, haverom?

— Semmi... Ez a legszűkebb nadrágom...

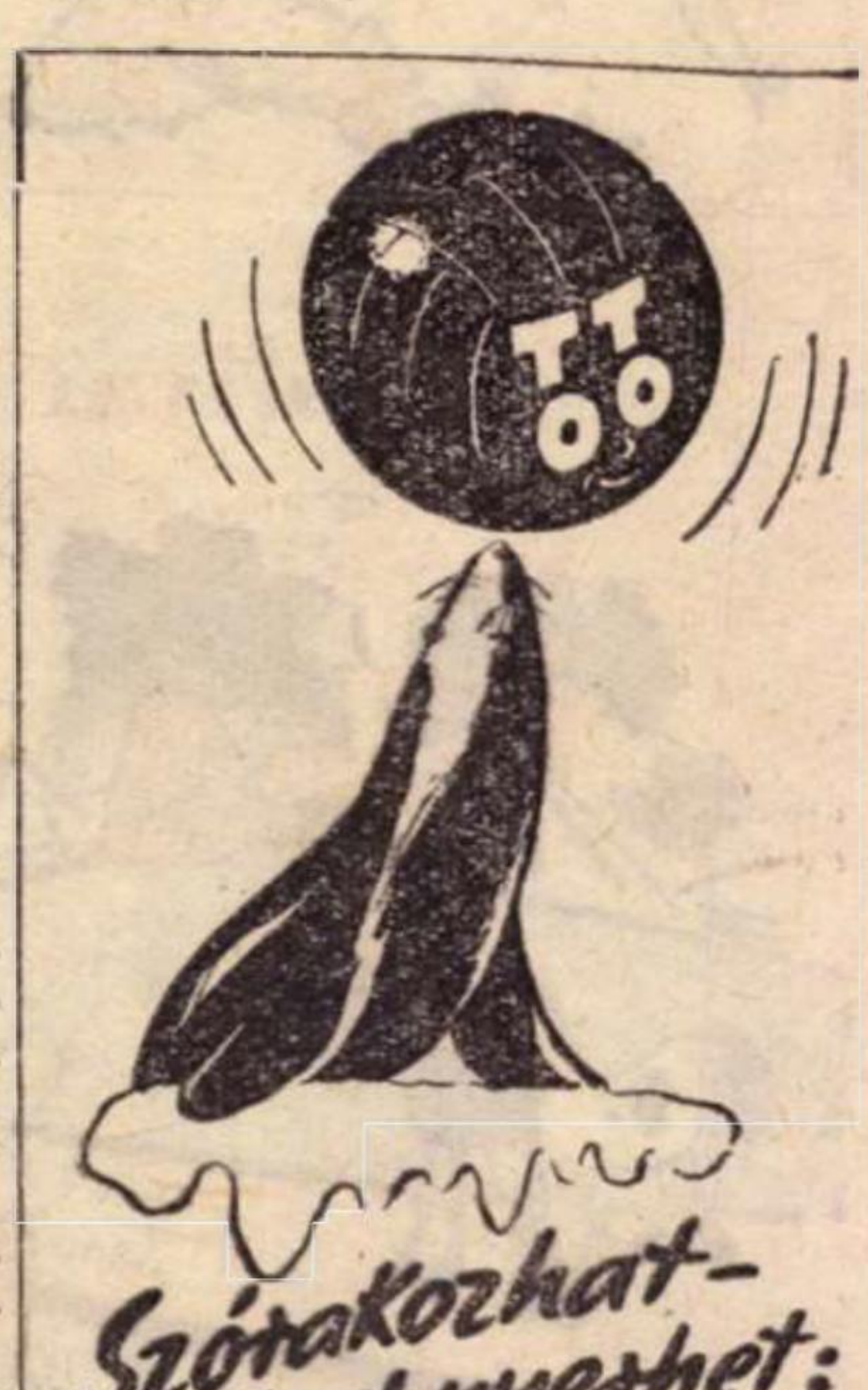

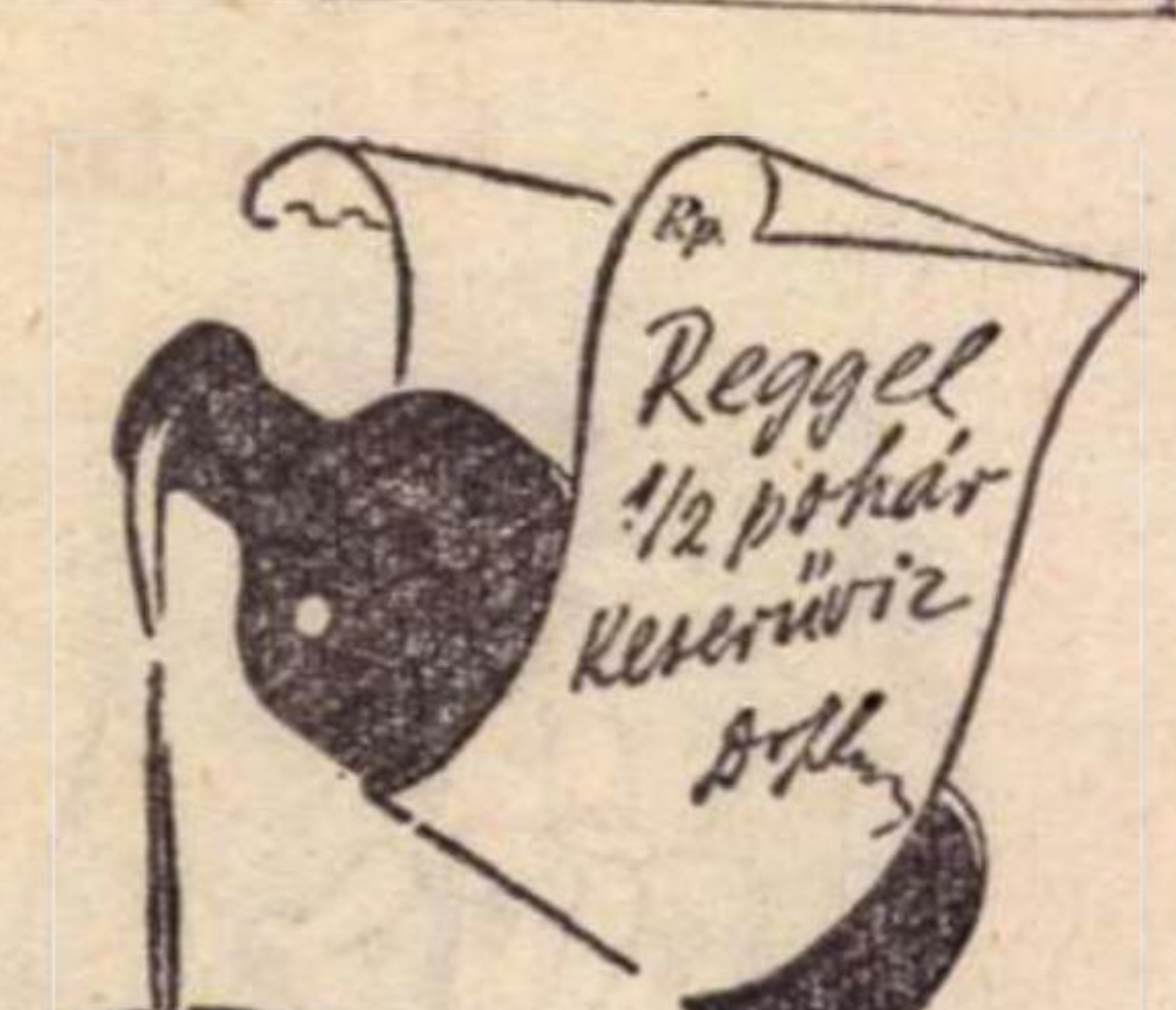

Kulturfront

Családi énekkarok alakulnak vidéken

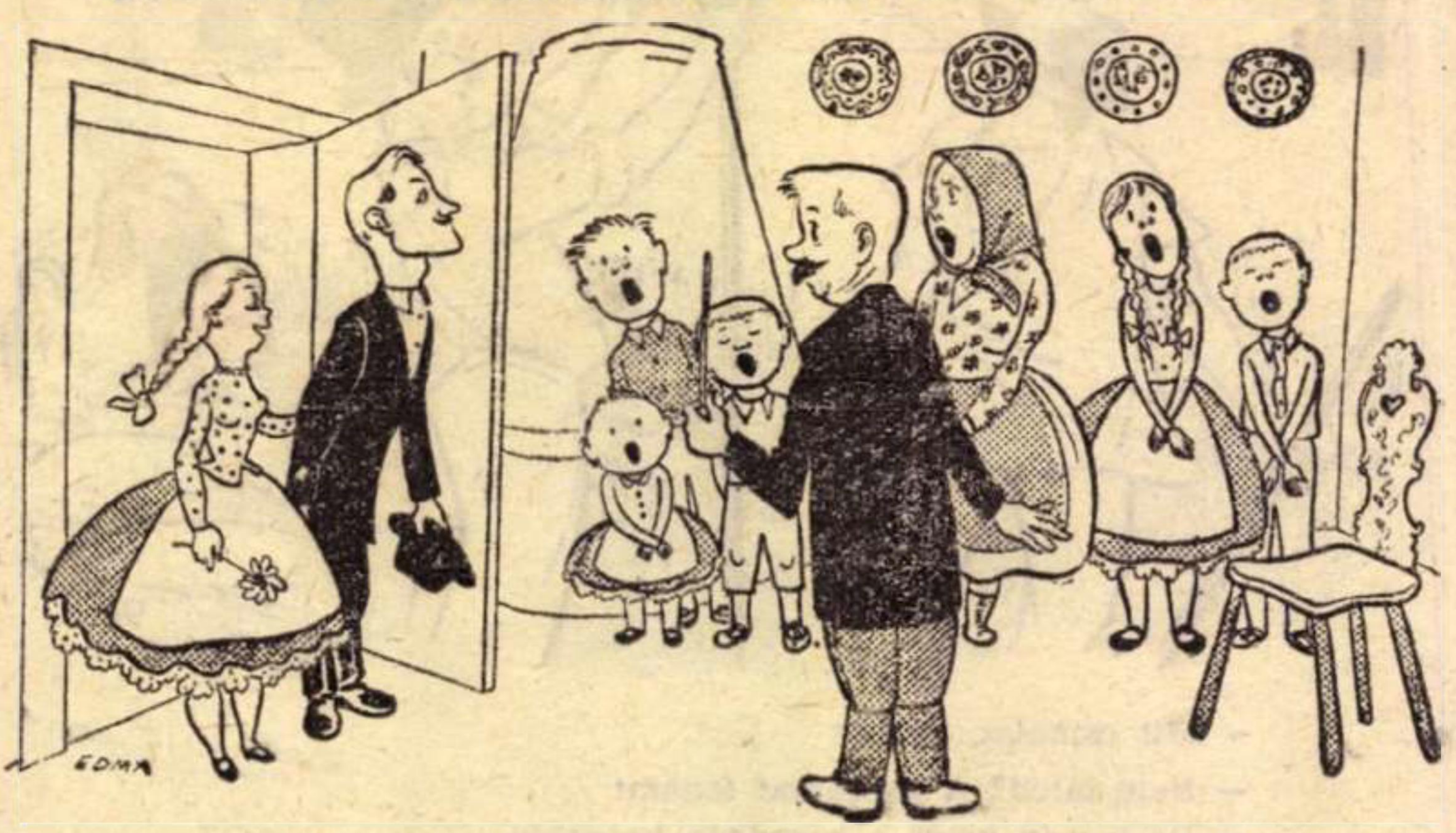

— Bemutatom a vőlegényemet. Tenor!

LEVIZSGÁZTUNK

Katica lányom derék kislány. Az általánosiskola hatodik osztályának kitűnő tanulója. Szorgalmas, kötelességtudó, ritkán zavarja elfoglalt papáját, mamáját.

Egyik nap keserves arccal lecsapta ceruzáját és nyöszörögve fordult felém:

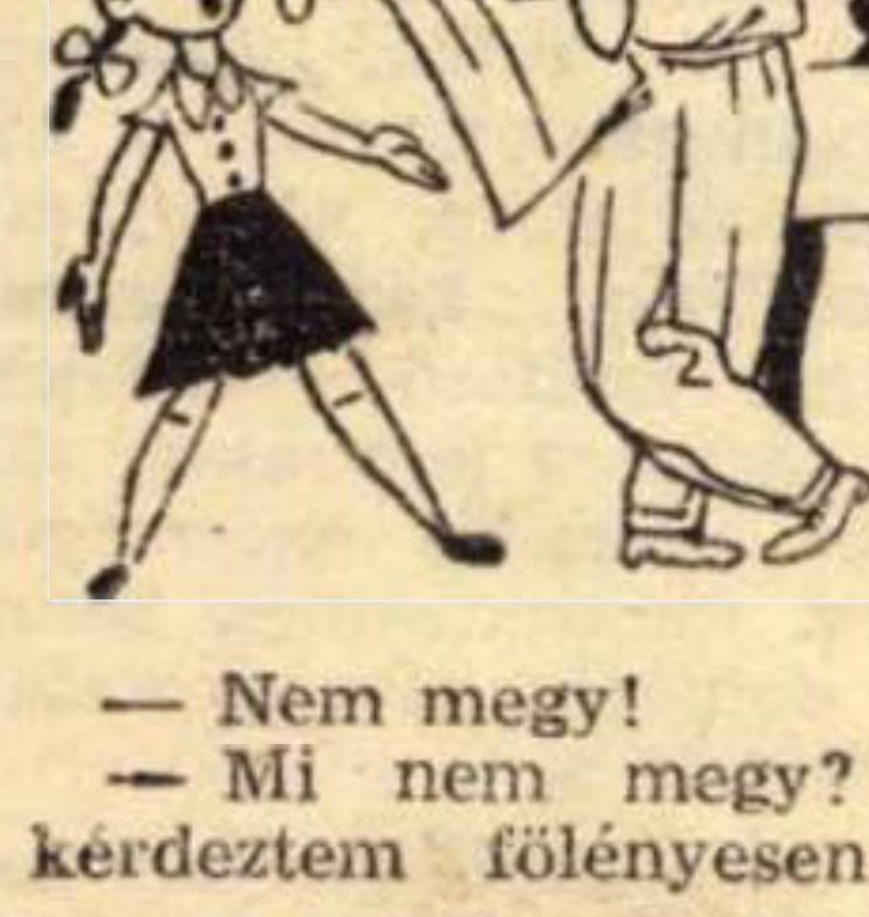

— Nem megy!

— Mi nem megy? — kérdeztem fölényesen.

— A számtanpélda. Holnap délután sok dolgom van. Előre el akartam készíteni a házifeladatot, de nem megy.

Bármennyi is a dolgom, egyetlen gyermekemmel mégis csak kell valamicskét foglalkoznom. Kihez forduljon, ha nem az apjához? Így moralizáltam magamban és olvasni kezdtem a példát. (197. oldal 666. példa)

„A-városból B-városba félórás időközzel két repülőgép indult útnak. Az első gép óránként 360 km-t tett meg, a másik 550 km-t. Mikor az első gép megérkezett B-városba, akkor a második gép még 100 km-re volt B-től. Milyen messze van egymástól a két város?“

— Érted-e a példát? Mert ez a legfontosabb — kérdeztem.

— Igen — felelte határozottan Katica. Megdöbbentett fölénye, ugyanis én még nem értettem. Főleg azt nem értettem még, hogy mi szüksége lehet egy kislánynak A. és B-város közti távolság ily körmönfont módon való kiszámítására, mikor azt akár térképről, akár menetrendről sokkal egyszerűbben is kiszámíthatja. Ezt azonban nem fejeztem ki, elvégre vigyázni kell az iskola tekintélyére. De mi lesz az én csorbítatlan apai tekintélyemmel, mely nagy veszélyben forog, mely ha sárba hull, semmiféle erő többé fel nem szedi?

— Nos, ha érted, akkor miért nem tudod megoldani? — tettem fel a nem túlságosan bölcs kérdést.

— Nem találom a nyitját — válaszolt ártatlanul, mélyet sóhajtva Katica,

— Gondolkodni kell! Logikusan! Én nem csinálhatom meg helyetted, elvégre nem énnekem adnak bizonyítványt a hatodik osztályról! Mi történne, ha az építő vállalat helyett én csináltam volna meg tetőzetünket? — ragadtam meg bátran a sánta példát frissen javított tetőzetünkre utalva.

— Talán nem folyna be ilyen erősen a víz — felelte Katica képességeimet túlbecsülve.

— No csak gondolkodj! — E biztatásra én kezdtem el lázasan gondolkodni. Számoltam, rajzoltam, táblázatokat készítettem, nem találtam megoldást. Lefektettem Katicát és megnyugtattam, hogy másnap pihent fejjel könnyen megbirkózik a példával. Két órán át bajlódtam a feladattal eredménytelenül, illetve hibás eredményekkel, végül is feladtam a harcot. Átmentem kissé szégyenkezve szomszédomhoz, Tiszai mérnökhöz. A példát nem tudta megoldani. Arra hivatkozott, hogy ő kultúrmérnök, a példa pedig közlekedési tárgyú. Javasolta, hogy forduljak segítségért a Gazdasági Vasutak, vagy a MÁV Osztálymérnökség egyik mérnökéhez. Kissé csüggedten indultam el a késő esti órákban Beregi matematikatanár barátomhoz. Elmondtam mi járatban vagyok. Megnyugtatóan leültetett, mint beteget az orvos, a példát pedig könnyűnek minősítette. „Időször sebesség... azaz tészer es...“ Közbevágtam.

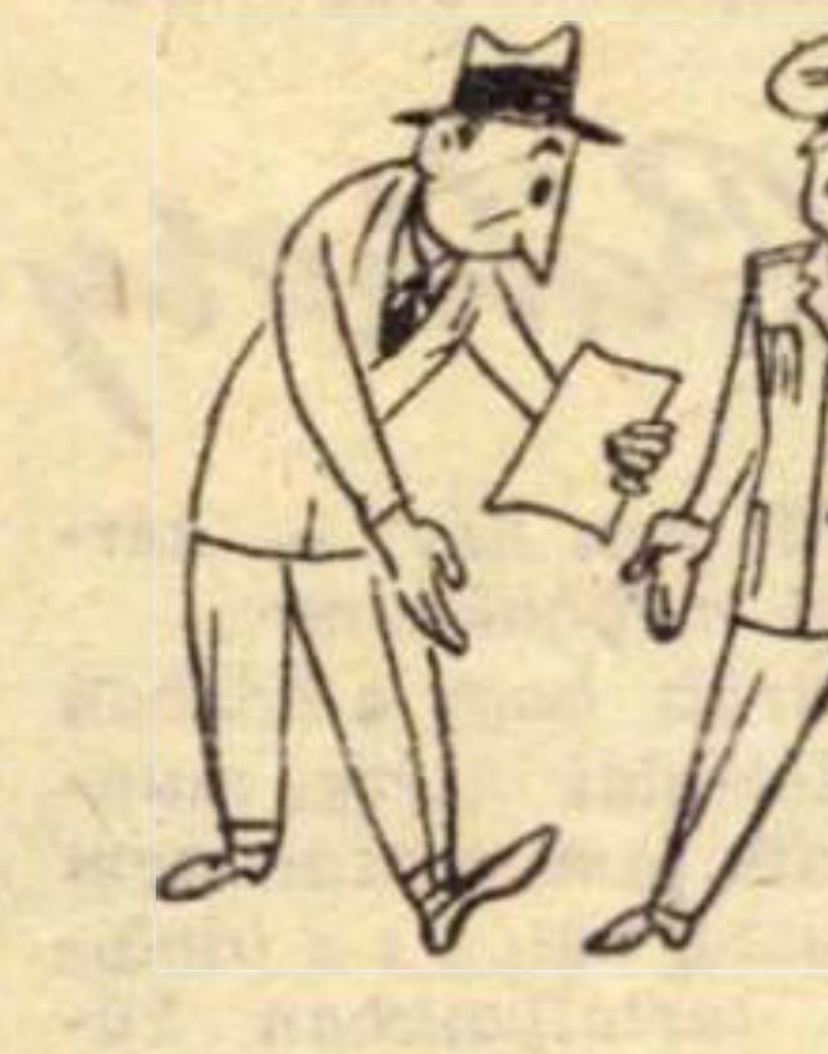

— Ez hatodik elemista példa. Az én Katicám csak a négy alapműveletet ismeri. Nem magyarázhatom a példát egyenletrendszerek segítségével.

— Én meg nem tudok elemista módon számolni — utasított el kissé sértődötten Beregi tanár kartárs.

Csüggedten indultam hazafelé. Egy kedvesarcú fiatal repülőtiszt jött velem szembe. Megszólítottam és segítségét kértem a példa megoldásához, elvégre ő szakmabeli. Meghallgatta a példát. Háromszázhatvan... ötszázötven kilométeres sebesség... Röhej! Tudja kérem mivel repülök én? Nyolcszázzal, kilencszázzal! Ilyen ósdi példával nem foglalkozom. Forduljon talán egy kiöregedett bombavetőhöz!

Csóriék, leányom osztálytársa szüleinek lakásából világosság szűrődött az utcára. Felmentem hozzájuk. Furcsa hangok törtek át ajtajukon. „Itt van A., ott van B. Én most felszállok. Brrrrrr...“ Hangos berregés. „Most szállj fel te!“ Vékonyabb berregés. Bekukkantottam a kulcslyukon. Csóri papa széttárt karokkal röpködött a szobában háromszázhatvan kilométernél valamivel kisebb sebességgel. Mögötte Erzsi lánya. A Karcsi gyerek éles berregéssel leugrott az asztal tetejéről, úgy látszik ő zuhanóbombázót jelképezett. Apja dühösen rárivallt: „Ne zavard a példát!“ Csóriék úgy látszik szemléltető oktatás útján szeretnék megoldani a példát. Modern módszer, de Csóri papa mérges hangjából arra következtettem, hogy még nincs eredmény. Csendesen elosontam az ajtó elől.

Bevallom, másnap hajnalban kétnapos hivatalos kiszállásra mentem. Nem találtam más módot apai tekintélyem megmentésére. Hazaérve természetesen nem lehetett más kérdésem Katicához: „Na milyen messze van A-város B-várostól?“ Katica unottan válaszolt: „332 kilométerre.“

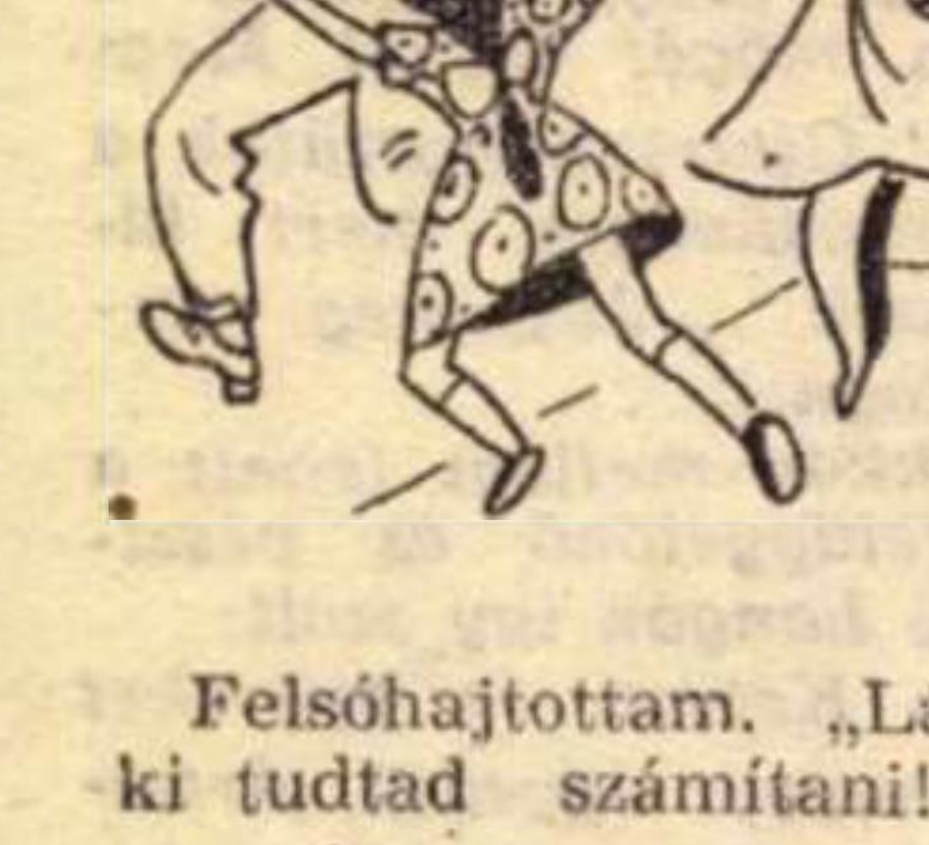

Felsóhajtottam. „Látod, ki tudtad számítani!“

— Én ugyan nem — válaszolta Katica letörten. — Az egész osztályban csak Nóri tudta megoldani a példát. Az ő apja írta a tankönyvet.

Kellner Béla

Panaszkönyv

Operaházi bérletem van s legutóbb a „Simone Boccanegra'' jutott sorozatomra előadásul.

Szerettem volna megérteni az opera tartalmát, de az Operaházban semmiféle műsorismertetőt sem kaptam. A Színház és Mozi sem tartalmazott mást, csak a főszereplők alakítóinak nevét, még azt sem tudtam meg belőle, hol játszódik a darab cselekménye.

Ezekután a gyönyörű zenén, a szép díszleteken és a művészek énekén kívül a következők maradtak meg emlékezetemben. Egyszer fekete lebernyeges művészek jöttek a színpad közepére, az egyik mellékutcából és suttogva énekeltek, az a gyanúm, hogy összeesküdtek. Mikor ezek eltűntek, jöttek a vörös lebernyegesek és ugyanezt csinálták, vagyis visszaesküdtek. Majd egy papi körmenet vonult végig a színen, valami csecsemőszerű csomagot hordva, később kideríthetetlen okokból koporsóval vonult el a menet. Volt aztán még sok-sok énekés, meg párbaj, meg minden, amit nem értettem, pedig ugyancsak igyekeztem koncentrálni.

Örök titok marad előttem, miről szól ez az opera, hacsak az Operaház nem változtatja meg mostani arisztokratikus álláspontját, legalább egy plakátismertetés erejéig. Az se lenne rossz megoldás, ha a Színház és Mozi a kevésbbé ismert operákat ismertetné.

Slezák Leó, a bécsi opera egykori nagynevű művésze, visszaemlékezéseiben töredelmesen bevallja a Trubadur című operáról — amit néhányszázszor énekelt, — hogy fogalma sincs, miről szól.

Énekes kijelenthet ilyet, de mi nézők mégiscsak szeretnénk tudni, hogy tulajdonképpen miben gyönyörködtünk egész este.

Tóth István,
Nagytétény

EGY ÍRÓ SZOBRA

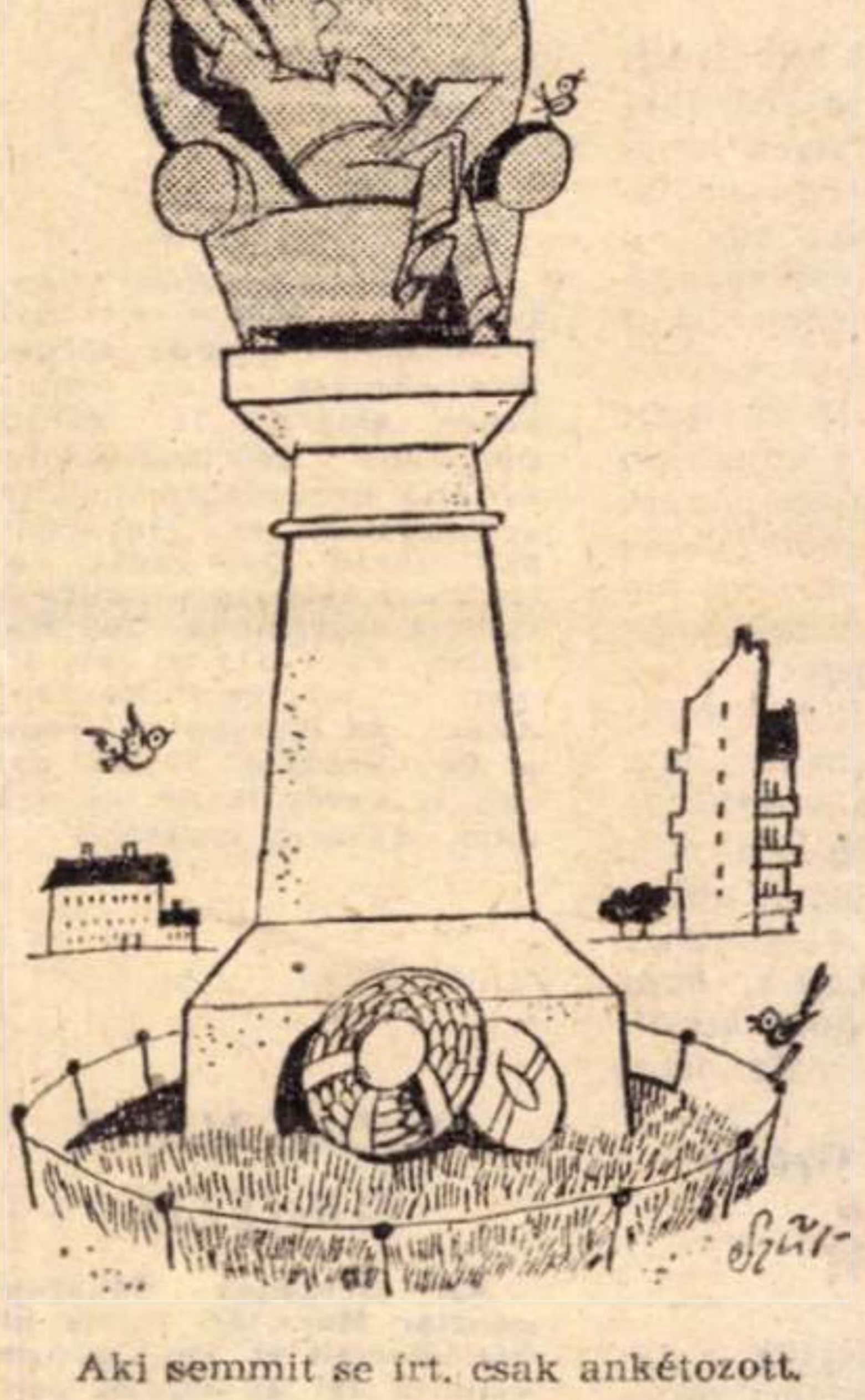

Aki semmit se írt, csak ankétozott.

* * *

Egy grafikus, akit érdekel a kritika

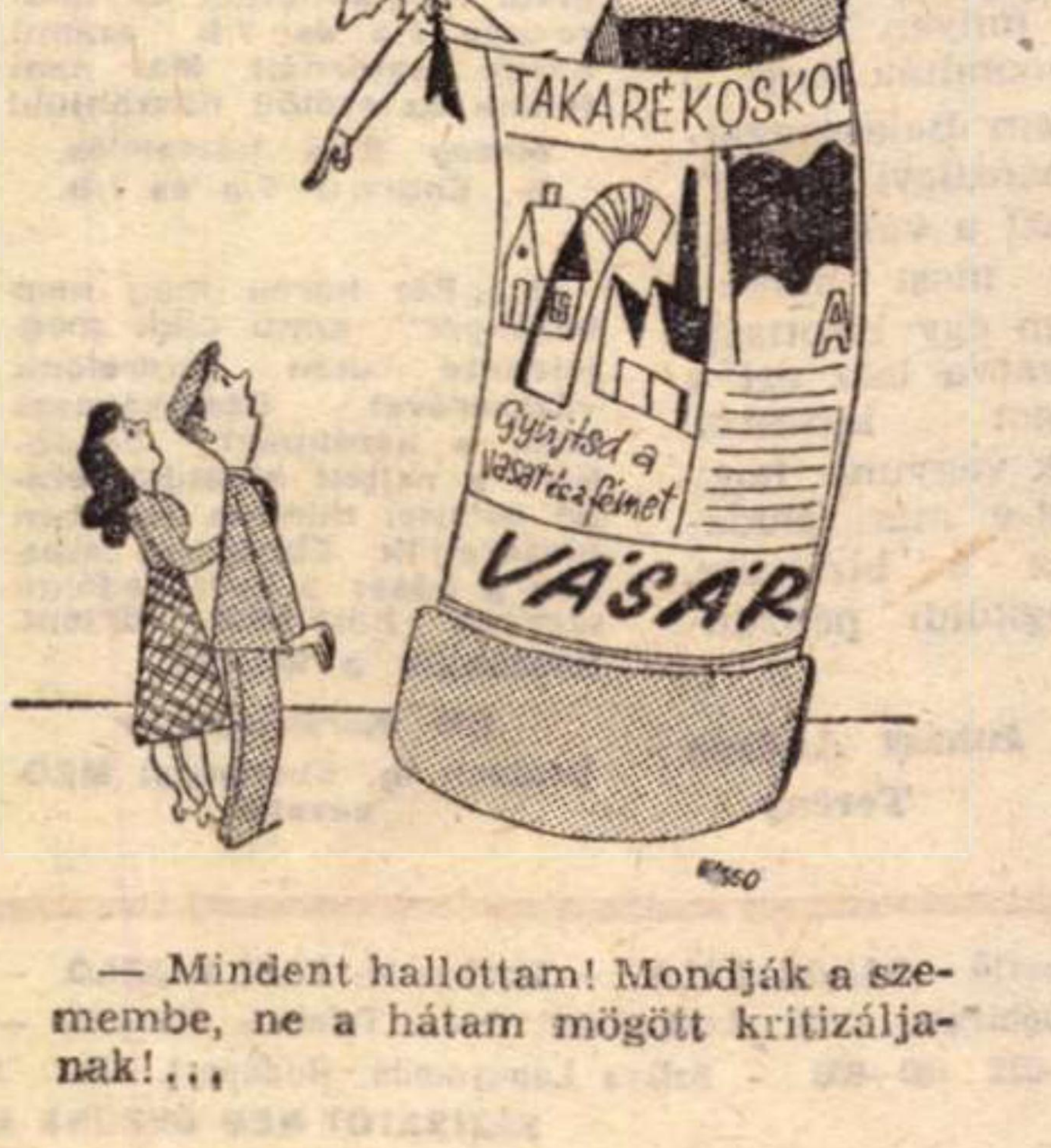
TAKARÉKOSKOD
Gyűjtsd a vasat és a fémet
VÁSÁR

— Mindent hallottam! Mondják a szemembe, ne a hátam mögött kritizáljanak!...

MEGNYILTAK A STRANDKÖNYVTÁRAK

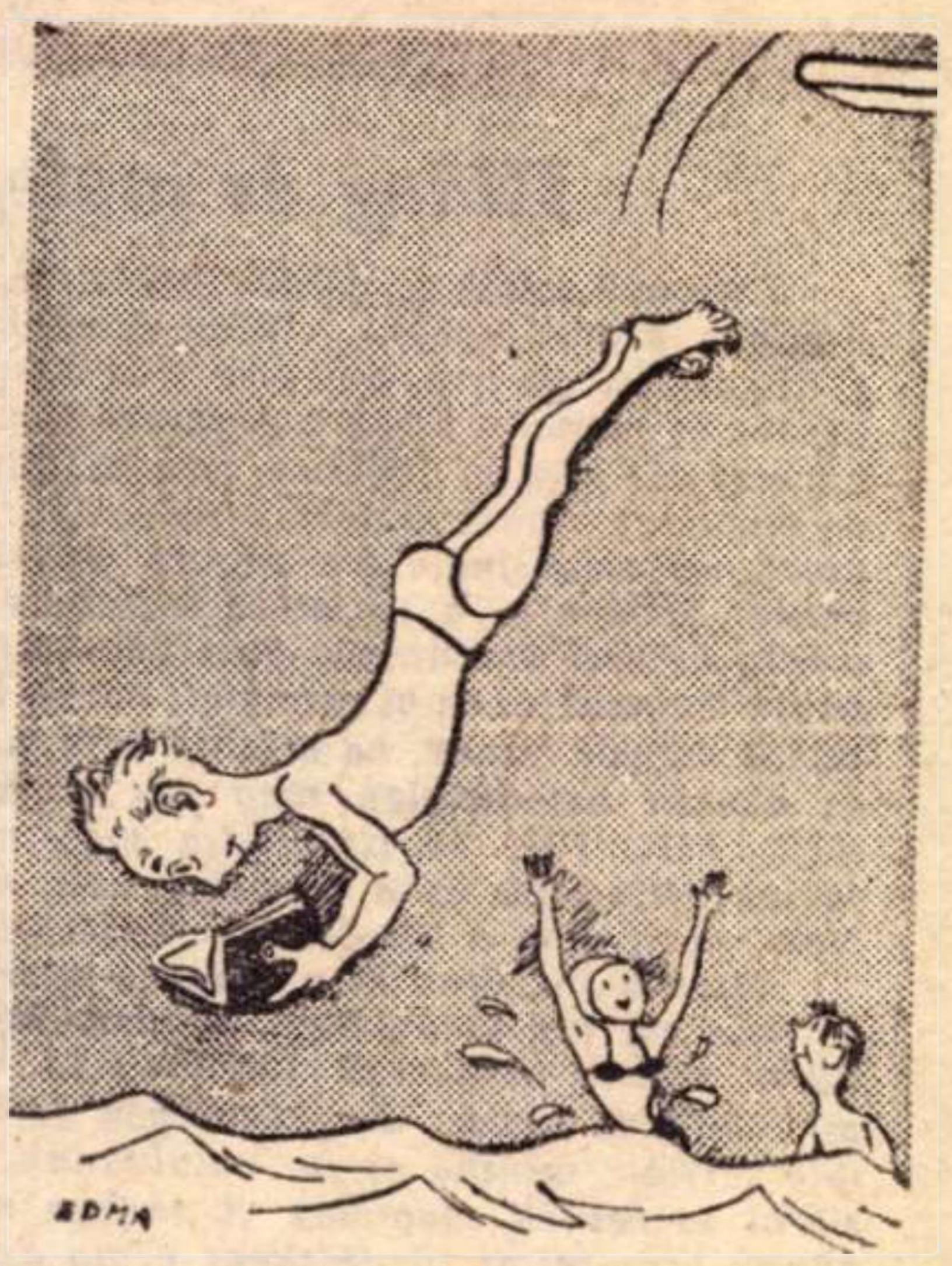

Az izgalmas könyv, amit nem lehet letenni.

ITT A HANGOS ÚJSÁG!

(Az alábbiakban a népszerű Hangos Ujság néhány szélsőséges riportertípusát mutatom be. Akinek nem mikrofonja, ne vegye magára!)

1. A lelkes. Riportjaiban úgyszólván semmi sem történik és ezt annál lelkesebben adja mindenki tudtára.

— *(Nagy erővel)* Kedves Hallgatóink! Itt állok a *(pátosszal)* főtéren. Az utca e pillanatban *(magasztosan)* üres, de úgy látom *(megrázóan)*, befordul egy *(kitörve)* lány!!! *(Önfeledten)* Kedves Hallgatóink! A lány fején *(fennkölten)* csöbör, teljesen csöbörszerű csöbör és *(magánkívül)* megy-megy az útján ringó léptekkel. *(Patétikusan)* Derék lány, menj csak oda, ahová *(lelkesen)* dolgod visz, ahol *(frenetikusan)* dolgod végezheted!

2. Az akusztikus. Kizárólag a stúdióban készíti felvételeit, riportjaihoz igénybeveszi a technika minden vívmányát, elsősorban a zajlemezeket. Ő így készítené el lelkes riportját:

— Kedves Hallgatóink! Itt állok a kihalt főtéren. *(Tücsökcirpelés)* Az utca e pillanatban még csendes *(vadgalambbúgás)*, de befordul egy lány. Fején *(zene: Nagy a feje, búsuljon a ló)* egy csöbör *(jellegzetes csöbör-zaj)* és megy-megy *(induló motorbicikli hangja)* ringó léptekkel. *(A Vezúv kitörésének hangja)* Derék lány, menj csak *(az olasz rádió szünjele)*, ahová a dolgod visz (*„Megy a gőzös Kanizsára“*), ahol dolgod végezheted! *(Esztergakés sistergése átmegy Beethoven VII. szimfóniájának befejezésébe.)*

3. Az üzemi. Közvetítése alatt állandó gépzaj, körülbelül olyan élvezhető, mint egy zavaróállomás műsora.

— És mondja csak, Tarisznyás szaki *(krrr, brrr, hrrr)*, mi is az újítása lényege? *(vágádágá bh bh, vágádágá bh bh.)*

— Hát kérem, veszem a késbefogót és *(bömögörö bömögörö, csimidi, csimidi krrr, brr, hrrr, vágádágá bh bh)*, hát ezzel a módszerrel érem el a 250 százalékot...

4. Országjáró. Édeskés hang, riport a dörgicse-akali „Jó termés“-tsz udvaráról:

— Kedves Hallgatóink! Itt állunk a tsz műcsalánfejlesztő telepének udvarán. Uramisten, fakó, hogy nőnek szemlátomást a kis műcsalánok! Hallgassák csak a csalánok növekedését. *(Odatartja a mikrofont, körülbelül annyit hallani, mint amikor a halak ivnak.)* Hogy a ménkű csapjon bele a műcsalánba, ollan csendbe' vannak! *(Pátosszal)* Nem is hinné az ember, hogy ezen a helyen, ahol a multban kietlen petrenceégető volt csupán az urak és számtartóik petrencéje számára, s csupán a kisemmizett zsellérek mezítlábas gyermekei ugráltak gondterhesen, ugyanezen a helyen ma virágzó műcsalántenyészet bontogatja sárkányfogait. *(Eszébejut, hogy hatásos a vidéki riportot helyi énekszóval befejezni.)* No, megkérjük a tsz dolgozóit, búcsúzóul énekeljenek valamit a rádió hallgatóinak. *(Rázendítenek: Nem adlak másnak!)*

Tardos Péter

Le a bürokráciával!

Hideg és meleg

Rohanok lefelé az ötödik emeletről, kezemben nyikorog a vödör fogója... Nem, most kivételesen nem a liftről akarok írni, amelyre már annyi ékesen szóló prózát és méltóbb tárgyra érdemes rímet vesztegettem, amennyitől régebb időkben trónok dőltek volna össze es ellenséges falak omlottak volna le... Nem a liftről, amelynek megcsinálására szigorú rendelet kötelez mindenkit, kivéve — a liftjavító vállalatot; nem a liftről, amely helyett ötvennyolc éves édesanyámnak kell naponta megmászni az öt emeletet; nem a liftről, amelyért, biztos vagyok benne, ha máshol nem, hát a másvilágon és azután hetediziglen meg fog bűnhődni az összes KIK, FIK, PIK és istentudja még mik, és a nemjavító liftjavítók és a tanácsot nem adó tanácsok... Nem, most nem a liftről akarok beszélni.

Mintha tűz ütne ki a csöndes nyári vasárnap reggelen a mi kis utcánkban. Minden kapualjból ugyanilyen vödrös emberek tódulnak ki, mint én, pöttöm gyerekek és hajlott öregasszonyok és kelletlenül baktató férfiak, mintha oltani indulnának. Pedig csak hűsíteni szeretnék magukat. A sarkon megállt a jeges, annak híre futott tűzvészként végig az utcán, egy pillanat alatt felkanyarodott a legmagasabb emeletekre is, hogy kicsődítse a népet. Már tolongunk is egymás hátán a kocsi körül, melynek gazdája egyelőre a második féldecijét nyakalja az italboltban.

Latolgatjuk az esélyeket. Ma sem jut nekünk, ahogy tegnap sem jutott? Vagy mégis... Egyesek szerint lehetetlen, hogy se szombaton, se vasárnap... Mások már előre átkozódnak. Tegnap is megsavanyodott a gyerek teje... Egyszerre csak néma csend lesz, felharsan hátunk mögött a jegestekintetű férfiú hangja: „No, mit ácsorognak itt? Mit képzelnek: még hogy maguk tömjék a jégszekrényeiket, mikor az italboltnak sincs elég?" A többit nem is mondom, mert nem birja el a nyomdafestéket. Megint az a rémítő jelenség, amiről már egyszer írtam: az az ember — és van ilyen főosztályvezetőben és jéghordóban egyaránt — aki attól érzi magát hatalmasnak, hogy valami hiányzik, aki attól érzi magát úrnak elevenek és holtak fölött, ami nincs. Ime, a matematikát meghazudtolva, a nulla óriási ereje. Gaz dolog az is, ha valaki pénznek, rangnak, észnek, tehetségnek a birtokában él vissza azzal, amije van. De visszaélni azzal, amije nincs, ez más, nagyobb gazság. Ha lenne jég...

Persze, májusban, az idei bőrborzongató hűvösségű májusban vasár- és hétköznap egyaránt arra ébredhetett reggel hétkor mindenki, aki nem átall ilyen kései időben még lustálkodni, hogy operai tenorban végigharsan az utcán: „Jeheges, itt a jeges!" Még cifrázta is, mint a dürrögő pávák, hogy mindenki észrevegye. Kellett is akkor a jég a fenének. Inkább szenet hozott volna. Nem kellett a jég — de volt jég. Most kellene jég — most nincs jég. Nem mondom most el, amit ama rövid úton hallottam, amig a kocsitól a kapunkig értem. Amit az az asszony mondott, akinek konyháján két nap óta mindig megsavanyodik a csecsemőtej és az az idősebb asszony, aki súlyos beteg férjének nem tud borogatást adni a szivére és a harmadik asszony, akinek se csecsemője nincs, se súlyos szivbeteg férje, csak éppen a család vasárnapi ebédjéhez vásárolt hús romlott meg tegnapról mára. Mindezt inkább nem mondom el. Csak megkérdezem a jéggyár tisztelt vezetőitől, nem tudnak-e arról, hogy melegben több jég kell, mint hóban-fagyban? S minthogy irodalmár vagyok, abban a kellemes helyzetben vagyok, hogy nagy elődömmel, Shelley-vel kérdezhetem tőlük, nem tudják-e, hogy „nem késhet a tavasz, ha már itt a tél"? S hogy következésképpen már télen kell gondoskodni róla, hogy nyáron több legyen a jég.

Somlyó György

A PÓRULJÁRT KISÉRŐK

Még a mult év novemberében történt, hogy egyik apaállatunkat ki kellett selejtezni. A községi tanács végrehajtóbizottságának utasítására, mint a község apaállatgondozója, magam mellé vettem két dolgozót és a makacs, kötekedő apaállatot bevezettük a balassagyarmati vágóhídra, amely Terény községtől 22 kilométer távolságra van. Nem volt könnyű feladat, mert ez a négy lábon járó „selejt" úgylátszik megérezte, hogy a vesztőhelyre megy, minduntalan ott akart hagyni bennünket. De végül mégis csak mi győztünk: átadtuk a vágóhídnak. Balassagyarmatról vonaton Nógrádkövesd községbe mentünk, ahol a leadott apaállat helyébe egy másik apaállatot kaptunk, amelyet vissza kellett vezetnünk Terénybe. Jóval éjfél után érkeztünk haza. Másnap természetesen kértük a tanács által megígért munkadíjunkat. A tanács azt a választ adta, hogy ezt az összeget a járási tanács fogja a részünkre kiutalni, mert erre a tanácsnál fedezet nincs. A járási tanács pénzügyi osztályán közölték, hogy a megyei tanács fogja kifizetni. Kérték a megyei tanácstól... Persze, ott sem volt erre „alap". Fizessen a községi tanács... (De hogy milyen alapból, azt nem mondták meg...)

Bementem Balassagyarmatra a pénzügyi osztályra, ahol azt a választ adták, hogy most alakult Budapesten egy bizottság, amely hivatva lesz ezt a járandóságot kifizetni. Kiváncsiak vagyunk, hogy megalakult-e már Budapesten az a bizottság, amely megküldi pénzünket...

Juhász András
Terény

Dióhéjban

A Szentkirályi-utcai SZTK fogászati rendelő várócsarnokában tábla függ a falon, a következő felirattal: „A várószobában felsőruhában tartózkodni tilos!" Képzeljék el olvasóink a fogászati rendelésre várakozókat ingben, satöbbiben, ha szótfogadnának az utasításnak! — írja Gáti Miklósné, VIII., Népszinház-utca 25.

A Széchenyi-fürdő és a Vidám Park között szabad csövön folyt a kénes artézivíz, amelyből a gyógyulni vágyók ezrei ingyen ihattak. Visszatetsző újítás, hogy a napokban a kifolyócső köré üvegkalitkát építettek, s ott pénzért (poharanként 20 fillérért) mérik a vizet. Még felháborítóbb, hogy este hét után, amikor a pénzbeszedő hivatalos közeg munkaideje lejárt, a gyógyítóvíz hasztalanul folyik a csatornába, még pénzért sem lehet kapni belőle — írja Álmos Géza, XIII., Sallai Imre-u. 6.

Dr. Hank Alajos főorvos a fényutcai piac elviselhetetlen bűzére, szemetére és lármájára panaszkodik. Éjjel három órakor kezdődik a kiabálás és másnap estig tart. A szemeteskocsi fedele állandóan nyitva áll, WC és vízvezeték nincs az egész piacon. Mi lesz, ha jönnek a legyek? — kérdezi olvasónk és sürgős segítséget kér.

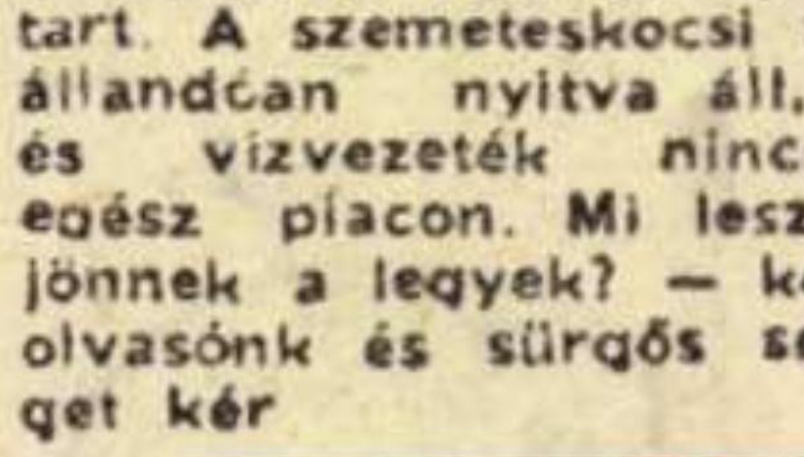

A Kiskunfélegyházi Gépgyár — a földművelésügyi minisztérium állandó sürgetése ellenére — az elmult évben lemaradt 31 darab Deyl-kapa gyártásával. Ez év első negyedében pótolta a lemaradást, és legyártott 360 darab Deyl-kapát. A földművelésügyi minisztérium a leszállított 360 darabból csak 315-öt vett át, mert a „többire nincs rendelés". Az igazság az, hogy a Deyl-kapából 10.000 darab is kevés lenne — írja több szakértő olvasónk.

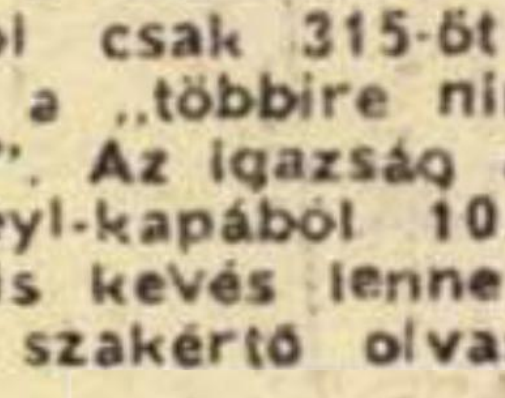

LUDAS MATYI ELINTÉZTE

Az Országos Takarékpénztár Marx-téri fiókja hibát követett el, amikor nem váltotta fel az ügyfél pénzét. Intézkedtünk, hogy ilyesmi többé ne forduljon elő.

Országos Takarékpénztár

Köszönöm a Ludasnak, hogy elintézte: már nálunk is árusítanak szalmakalapot, amelyre nyáron nagy szüksége van a dolgozó parasztnak.

B. Papp Lajos
Törökszentmiklós

Közbenjárásukra soronkívül megjavították az Endre-utca 7/a és 7/b számú házak csatornáit. Már nem félünk az esőtől! Köszönjük!

Mezey Béla házfelelős,
X., Endre-u. 7/a és 7/b.

A „Két kerék még nem kerékpár" című cikk megjelenése után szerelőnk vázcseréjével üzemképessé tette a kerékpárt. Egyébként a rejtett hibákból eredő selejtet minden esetben kicseréljük. Ebben az esetben a késés a kereskedelmi szervek hibájából történt. Köszönjük a kritikát.

RM Kerékpárgyár
Deutsch ig. Ebergényi MEO-vezető.

Baj van a kaszakövekkel

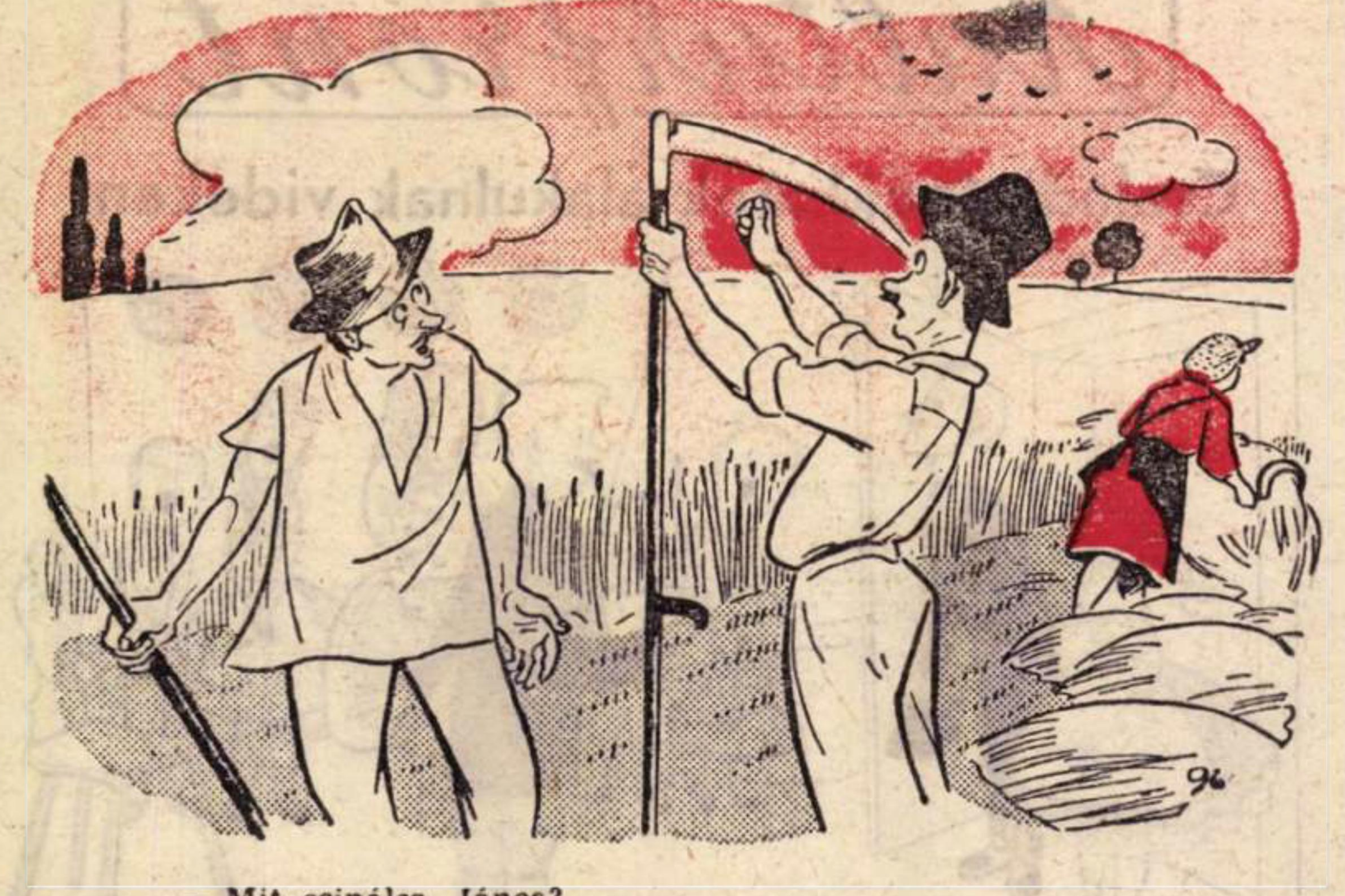

— Mit csinálsz, János?

— Nem látod? A kaszámat fenem!

— De hiszen nincs a kezedben kaszakő!

— No nézd csak! Pedig amikor elkezdtem fenni, még megvolt az egész...

Furcsa munkavédelem

Egy levél nyomában ellátogattunk a Fővárosi Villamosvasúthoz. Meggyőződtünk, hogy nemcsak az utasoknak, hanem a vállalat dolgozóinak is komoly problémái vannak. Főleg a bürokráciával.

Először az óbudai kocsiszínt látogattuk meg. Itt a dolgozók régi kívánságát teljesitették elkészült az étkezőhelyiség, amelybe azonban széket és asztalt elfelejtettek beállítani.

Más panasz: a Fővárosi Villamosvasútnál sok telep fürdője rossz. Óbudán vagy tűzforró, vagy jéghideg víz ömlik a fürdőző nyakába, Zuglóban több zuhanyozóból egyáltalában nem folyik víz. Könnyen segíteni lehetne ezen, de senki sem törődik vele. Hiba van a fürdőlepedővel is. Kezdetben szabályos nagyságúak voltak a fürdőlepedők. Aztán „egysejtű ázalékállatok módjára", osztódással szaporodtak. Nőtt a létszám, új kiutalás nem történt, egy lepedőből hát kettőt csináltak. A létszám tovább nőtt, a bürokrácia szintén. A két fél lepedőből négy negyed lett. Ha ez évben nem érkezett volna meg a kiutalás, a lepedők már csak akkorák lennének, mint egy hetvenfilléres átszállójegy, használat után, mert már a lepedők is lyukasak. Arra nem gondolt senki, hogy ezzel a módszerrel tudatosan ronggyá tépik az értékes lepedőket.

A karbantartást végző gépkocsizóknál is látogatást tettünk. A gépkocsitelephely kérdése már három év óta húzódik. Félszáz gépkocsit javítanak olyan szűk garázsban, ahol nyolc gépkocsi is alig fér el. Ígéret ígéret után, gépkocsi egymás hegyén-hátán. Régi szerszámokkal, rossz körülmények között, benzingőzös, kipuffogógázos levegőben dolgoznak a szerelők. A szűk hely miatt a nagyobb kocsikat az utcán javítják, ami veszélyes és tilos.

Láttunk más hibákat is. A zuglói bölcsőde olyan zsúfolt, mint a hatos villamos, az újpesti kocsiszín kazánházában nincs szellőző-berendezés, a központi jegyraktár dohos, vizes és egészségtelen, tönkremennek benne a dolgozók és a nyomtatványok is.

Sürgős intézkedésre van szükség, mert ilyen körülmények között nehéz olyan jó munkát végezni, amilyenre szükség van, hogy fővárosunk közlekedését megjavíthassuk.

(budai)

Dzsungel a Báthory-utcában

Egyik este munkahelyemről hazajövet, furcsa jelenet fogadott a Báthory-utca 4. számú ház kapujában, ahol lakom. Lakótársaim tarka összevisszaságban, partvissal, seprűvel, botokkal felszerelve hangos csatakiáltásokkal szaladgáltak az udvarban, a lépcsőkön, a pincében, egymást biztatva: „Jaj, besiklott a láda mögé! Háhá! Megvan! Gyorsan hozzátok a befőttesüveget, mert kicsúszik... Juj, meg merte fogni!"...

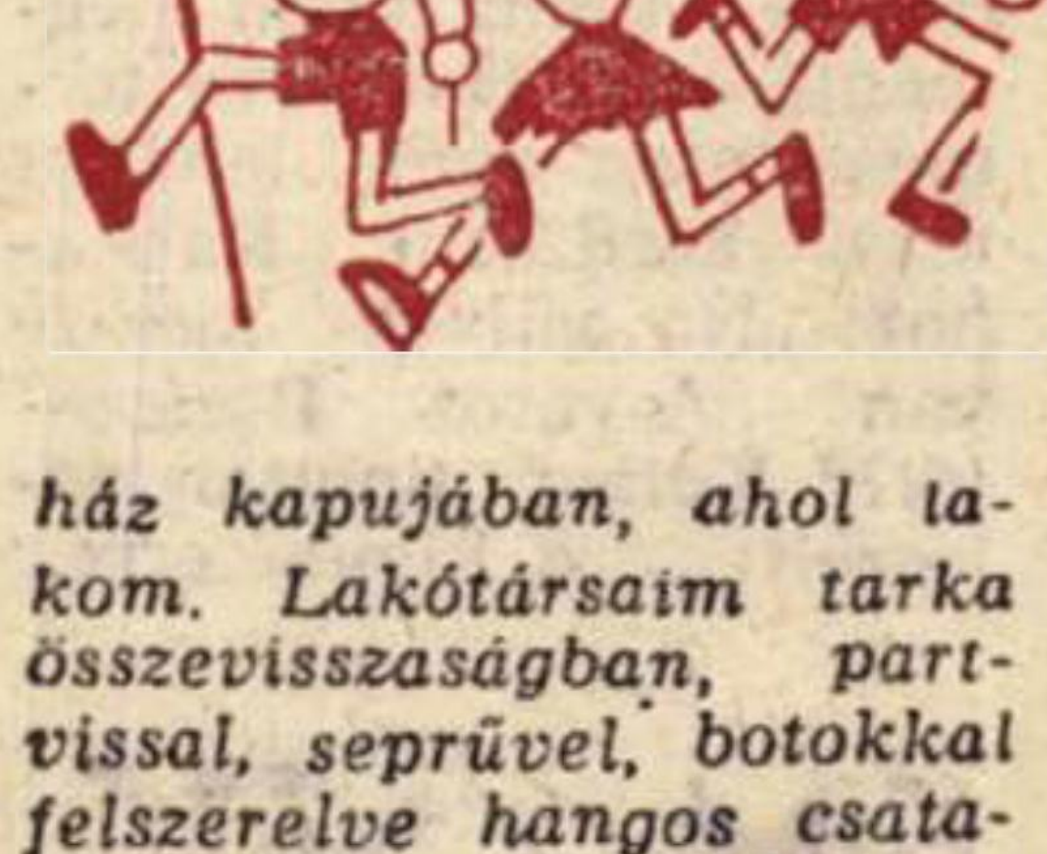

Ekkor mellém lépett a házfelügyelőnő és vésztjósló hangon igy szólt:

— Kérem, a gyereket ne hagyja egyedül. Ártalmatlanok ugyan, de a kicsi mégis megijedhet.

— Mi van hát? — kérdeztem meghökkenve.

Kiderült, hogy a házban egy biológiai intézet munkálkodik (ami igazán nem lakóházba való), s a biológusok tartályaikban különböző kedves élő állatkákat tárolnak, békát, egeret, patkányt és méteres siklókat. A siklókból mintegy huszonöt darab egy kényelmes tartályban élte csendes életét, egészen addig, amig ezt a tartályt nyitva nem felejtették és a huszonöt darab sikló kisiklott világot látni.

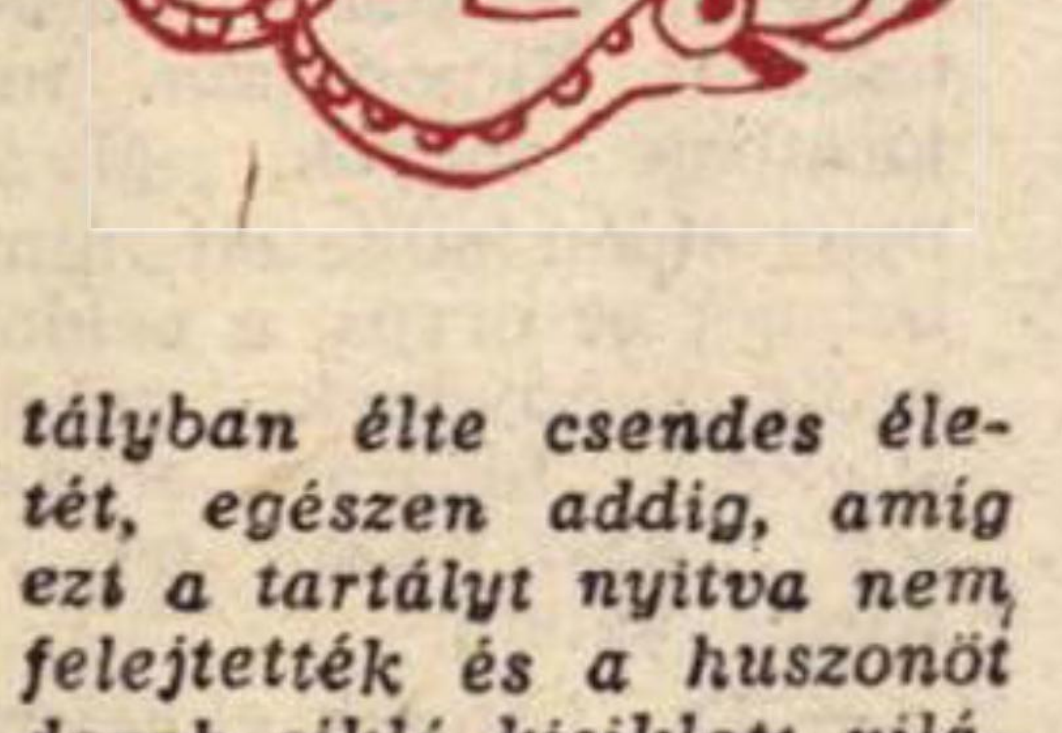

Mindez öt nappal ezelőtt történt. Eddig nyolc darabot sikerült összefogni, emeleten, lakásban, falon és a legkülönbözőbb helyeken. A többi? Nos, a többi izgalomban tartja a lakókat. Hogy meddig? Ki tudja? Esetleg addig, amig megszokjuk újfajta háziállatkáinkat, nevet adunk nekik és családtagként kezeljük őket. Tudom, ártalmatlan állatkákról van szó, de isten tudja, mégsincs kedvem éjjel arra ébredni, hogy átsiklik rajtam egy ilyen kedves kis hüllő, bármilyen gyengéden is teszi azt.

Kérem, ha valaki egy karcsú siklóval találkozik Pest utcáin, írja meg címünkre, hadd nyugodjunk meg, hogy már csak tizenhat darab háborgatja kedélyünket és nyugalmunkat!

FUKSZ GYULÁNÉ
Bp. V., Báthory-u. 4.

LUDAS MATYI. — Felelős szerkesztő GÁDOR BÉLA. — Szerkesztő: TABI LÁSZLÓ. — A kiadásért felel: a Lapkiadó Vállalat igazgatója. — Szerkesztőség: VII., Lenin-körút 9—11.
Telefon: 222—271. 221—293. Kiadóhivatal: VII., Lenin-körút 9—11. Telefon: 221—285. — Terjeszti: Posta Központi Hírlapiroda O. V. Lapterjesztési ügyek: V., József nádor-tér 1.
Telefon: 183—022 180—850 — Szikra Lapnyomda, Budapest, VIII., Rökk Szilárd-utca 6. — Felelős vezető: Kulcsár Mihály — Példányszám: 370.000.
KÉZIRATOT NEM ŐRZÜNK MEG ÉS NEM KÜLDÜNK VISSZA!